

Cô gái văn chương

và
Tập tập
tình yêu

Nomura Mizuki

3

Runan dịch

Mục lục

Ngoại Truyện 5: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 3
"Cô Gái Văn Chương" Và Ngưu Ma Vương Hùng Hực Khí Thế
Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~ Năm Người Phụ Nữ Háo Sắc ~
"Cô Gái Văn Chương" Và Hầu Gái Làn Đầu Biết Yêu
Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~ Thung Lũng ~
Quý Ngài Bị Tổn Thương Và Nữ Ca Sĩ Thuần Khiết
Nữ Ca Sĩ Trong Vở Trùng Và Thiên Thần Lang Thang
Bí Mật Của "Bác Trẻ" Tooko
Nai Con Đi Lạc Và Búp Bê Nói Dối
Nai Con Nỗ Lực Và Người Lữ Hành Hèn Nhát
Lời Thì Thầm Của Tên Hề
Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 3

Trên tay bạn là tập 3 của tuyển tập những câu chuyện tình yêu về "Cô gái văn chương" Amano Tooko, người yêu các câu chuyện đến mức muốn ăn sạch chúng!!

"Cô gái văn chương và Nguru ma vương hùng hực khí thế" là câu chuyện về Ushizono, đội trưởng câu lạc bộ Nhu đạo, "Nguru ma vương" tuy đã thất tình nhưng vẫn không thể từ bỏ, anh ta tìm tới Konoha vì muốn có được kỉ niệm với Tooko...

"Nai con đi lạc và Búp bê nói dối" kể về Chia nay đã là giáo viên chủ nhiệm luôn nở nụ cười trên môi và cô bé Kojika đang ở độ tuổi chống đối. Chuyện gì sẽ xảy ra với hai người?

Ngoài ra còn rất nhiều câu chuyện ngọt ngào xen lẫn chút vị đắng, những kí ức của Sayo đối với Tooko, hay cuộc gặp gỡ của Yuuka và thầy Mariya...

Ban đầu tôi rất sợ hãi.

"Cậu định tiếp tục nụ cười giả tạo đó đến khi nào?"

Trên bờ biển buổi bình minh, cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, nở nụ cười, rồi nói ra những lời như vậy.

Tôi không muốn để bất kì ai chứng kiến con người thật của mình. Tôi đã

hi vọng cả đời này sẽ sống ẩn mình dưới lớp mặt nạ. Thế nhưng cậu ấy lại lột trần lớp mặt nạ của tôi, để lộ bộ mặt thật đáng xấu hổ, rồi cứ thế xâm nhập nội tâm đóng kín của tôi.

Một cách cưỡng ép, một cách vô trách nhiệm, đôi lúc là tàn nhẫn. Với nụ cười rạng rỡ đầy tự tin hơn bất kì ai, cậu ấy nói với tôi rằng cho dù tôi là ai đi nữa, cậu ấy vẫn thích tôi.

Khi tôi đóng kín trái tim, vô định trong bóng tối, mỗi ngày cậu ấy đều đến nhà của tôi và trò chuyện với tôi bằng giọng nói vui vẻ như bình thường.

Hiện tại, tôi đã biết được rất nhiều về cậu ấy, từ tính khí trẻ con, sự mềm yếu, nỗi đau trong quá khứ, đến nỗi thống khổ, những tiếng hét bị ai.

Cho dù vậy, khi cậu ấy nói với tôi "Mình thích cậu" và tôi đáp lại cậu ấy "Mình cũng thế", tôi tin rằng cảm giác ấm áp đó là sự thật chứ không phải là lớp mặt nạ giả tạo.

À, thì ra đây là cái mà người ta gọi là yêu.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Ngưu Ma Vương Hùng Hực Khí Thế

Kì nghỉ hè năm lớp 10 nóng bức đến độ đầu óc tôi sắp nhũn hết cả.

- Ôi, mồ hôi dính hết cả áo rồi.

Chị Tooko than thở như vậy trong khi ngồi xồm trên ghế.

- Tại sao câu lạc bộ Văn học lại không có cả điều hòa lẫn quạt máy chứ. Cửa sổ mở hết cỡ cũng chẳng có chút gió nào, đồng phục ướt nhẹp mồ hôi hết trơn rồi.

Lợi dụng việc trong trường hiện không có ai cả, chị Tooko đã lén sử dụng tủ lạnh của phòng Sinh học, hiện tại chị ấy đang cầm lấy chai nước khoáng đông lạnh áp lên má, cả người xụi lơ.

- Quả nhiên là mình cần một thứ gì đó mát lạnh để vượt qua mùa hè nóng đến phát điên như Người dưng của Camus này. Konoha, chị muốn ăn một câu chuyện có vị kem đá bào phủ đầy lớp si-rô dứa.

Món warabimochi trơn tuột cũng có vẻ tuyệt. Cả kem xoài rưới sữa đặc cũng ngon phết! Vị ngọt khuếch tán trong miệng đi kèm với cảm giác lạnh buốt, em hãy viết cho chị một câu chuyện tuyệt vời như thế nhé.

Chị Tooko vừa lay ghế ầm ầm vừa thúc giục tôi. Hai bím tóc dài đong đưa không ngừng giữa không trung như đuôi mèo. Có vẻ ngay cả cái nóng mùa

hè cũng không gây được chút ảnh hưởng nào tới tâm hồn ăn uống của chị ấy.

Ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ cũ kĩ, tôi vừa dùng bút chì ghi những con chữ nhỏ xíu lên xấp giấy bản thảo vừa than phiền.

- Chị nóng tới mức đó thì sao không nằm nhà xem bóng chày đi. So với việc gọi em tới câu lạc bộ trong kì nghỉ hè để viết đồ ăn thì việc đó khỏe hơn nhiều chứ.

Giọng tôi có chút khó chịu.

Tại sao ngay cả trong kì nghỉ hè tôi vẫn phải viết đồ ăn cho bà chị quái đản chuyên ăn giấy này chứ. Thật hi vọng chị ấy có thể suy nghĩ cho tôi, người bị gọi tới đây khi đang nằm phè phờn nghe nhạc trong căn phòng gần điều hòa mát mẻ.

- Chị không biết luật bóng chày, xem chẳng hiểu gì cả.

- Mấy thứ đó chỉ cần xem nhiều là hiểu. Em cũng từng xem người ta thi đấu môn Curling (bi đá trên băng) ở Olympic mà chẳng cần biết luật.

- Nhưng chị bị ám ảnh tâm lý bởi mấy môn thể thao đụng tới bóng... hồi tiểu học khi tham dự cuộc thi khúc côn cầu chị đã bị bóng bay vào mồm.

Tại sao học sinh tiểu học lại đi tranh tài khúc côn cầu chứ. Lại còn bị bóng bay vào mồm nữa! Khúc côn cầu không phải là trò chơi di chuyển quả bóng nhỏ như bóng golf trên nền đất sao?

Khi tôi còn đang lặng người không biết nên nói gì vì có quá nhiều điểm tức cười trong lời chị ấy thì chị Tooko khẽ mỉm cười.

- Hơn nữa chị rất muốn được ăn câu chuyện do Konoha viết.

Chị Tooko chống tay lên thành ghế và ngược nhìn tôi với ánh mắt dịu

dàng như một tiểu thư quý tộc.

Thật hèn hạ.

Trong lúc tôi còn đang bối rối, chị Tooko nói tiếp một câu xanh rờn.

- Cũng may là Konoha rất rảnh.

- Em rảnh bao giờ hả!

Tôi la lên phản đối theo phản xạ. Nghe thế, chị Tooko chớp chớp mắt.

- Ờ? Em đang bận việc gì à?

- Cái này... cũng không hẳn là như vậy.

- Hôm nay em có dự định gì không?

-... Không có.

- Vậy thì là cái gì?

Tôi ghen hòng không nói được thêm gì cả.

Thực tế thì đúng là tôi rất rảnh.

Bài tập hè tôi đã làm xong hết toàn bộ từ hồi tháng Bảy. Tôi không có bạn bè nào để đi chơi cùng, cũng chẳng đi làm thêm, càng không có sở thích nào để dồn tâm trí vào đó.

Mẹ tôi cũng có vẻ lo lắng "Sao cu anh cứ ở nhà suốt vậy con?" "Sao nghỉ hè mà không có bạn nào tới rủ con đi chơi vậy".

Cho nên quả thật là cú điện thoại của chị Tooko tới rất đúng lúc.

Khi đó trông mẹ rất vui vẻ, tiễn tôi ra tới tận cửa và nói "Đi chơi vui con nhé, nhớ gửi lời chào Amano giúp mẹ". Có vẻ như sau khi nói chuyện với chị Tooko qua điện thoại, mẹ tôi đã trở nên khoái chị ấy, khen không ngớt lời "Cô bé ấy ngoan thật, lễ phép quá cơ".

Tôi rời nhà mà không giải thích với mẹ rằng cái người được mẹ khen không ngớt lời đó chính là một con yêu quái chuyên ăn sách, còn con của mẹ chỉ đang bị lợi dụng mà thôi.

Chuyện tương tự như vậy cứ diễn ra hết lần này tới lần khác kể từ khi kì nghỉ hè bắt đầu.

- Dù sao thì em cũng không có rảnh! Em chỉ là bị một bà chị thô lỗ bắt ép tới đây viết điểm tâm mà thôi!

Tôi la lên. Nếu bị chị Tooko nghĩ là vì tôi rảnh nên bằng lòng tới trường thì sẽ cực kì kinh khủng.

- Xong rồi.

Tôi viết vội kết thúc trong khi thời gian vẫn còn khoảng 10 phút nữa, rồi xé mấy tờ bản thảo ra.

- Em phải về rồi, chị đọc nhanh đi.

Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của chị Tooko sáng lên khi chị ấy nhận lấy ba tờ giấy bản thảo mà tôi đưa ra bằng một tay.

- Cảm ơn em, Konoha. Chị ăn đây! Hì hì, không biết em đã viết ra câu chuyện như thế nào từ "Núi băng", "Đèn pin" và "Cây thông Noel" nhi.

[Năm phút sau...]

Tiếng thét chói tai vang vọng trong căn phòng câu lạc bộ chật hẹp.

- Khôngggggggggg! Nóng quá! Cay quá đi! Cây thông Noel nhảy ra khỏi núi băng rồi! Nó đang cháy phừng phừng! Đèn pin thì chớp tắt, mỗi lần ánh sáng của nó rọi xuống thì khuôn mặt của người chết lại hiển hiện trên cây thông Noel. Cứ như cắn một miếng kem lạnh nhưng bên trong nó lại chảy ra nước tương mù tạt nóng~~~ Đầu lưỡi bị bỏng rồi!

Tôi nhìn chị Tooko vừa khóc nức nở vừa tiếp tục ấn bản thảo chứa đầy mù tạt, và nói một cách lạnh lùng.

- Vậy nhé, em về trước đây.

- A, Konoha.

Tôi quay đầu lại thì thấy chị Tooko đang lấy tay lau nước mắt và mỉm cười.

- Ngày mai nhớ viết cho chị một món điểm tâm thật ngọt nhé.

Không xong rồi. Nếu tình hình cứ như thế này thì ngày mai tôi cũng sẽ phải tới trường.

Khi cửa phòng câu lạc bộ đóng lại, cả người tôi không khỏi run lên.

Bởi vì bây giờ là mùa hè nên trong hành lang cực kì yên tĩnh, tôi có thể nghe thấy tiếng ve sầu kêu từ bên ngoài vọng vào.

Vừa vội vã bước đi, tôi vừa suy nghĩ nguyên nhân mọi chuyện thành ra như thế này.

Là vì trước khi kì nghỉ hè bắt đầu, tôi đột nhiên bị ốm nhưng vẫn tới câu lạc bộ, chị Tooko đã rất lo lắng khi thấy tôi như sắp gục xuống.

"... Em ăn không?"

Chị ấy đưa cho tôi quyển sách chị ấy đang ăn dở, sau đó với thanh âm dịu dàng, chị Tooko kể cho tôi nghe Cánh đồng Musashi của Kunikida Doppo, khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tôi thật sai lầm khi cảm thấy mang ơn chị ấy lúc đó.

Để thay cho lời cảm ơn, tôi đã nghiêm túc viết một câu chuyện tam đề cho chị ấy, khi thấy chị Tooko hạnh phúc la lên "Ngon quá đi Konoha ơ~ Rất, rất là ngon luôn!", tôi cũng đã hơi cảm thấy vui vẻ...

Tôi lại một lần nữa nghiêm túc viết ra một câu chuyện, chuyện này thật tồi tệ.

"Ngon quá! Hương vị thật mềm mại, tựa như bánh xốt ấy! Lại còn có sốt nam việt quất, chua chua ngọt ngọt!"

Tôi không tài nào nhìn thẳng vào chị Tooko đang đưa từng mẫu giấy vào miệng với vẻ mặt như tan chảy.

Tại sao tôi lại viết một câu chuyện như vậy chứ? Không chỉ một lần, tôi vẫn tiếp tục làm như vậy.

Bởi vậy mà chị Tooko mới hoàn toàn ỷ lại vào tôi. Cho dù tôi có viết ra câu chuyện kì cục đến thế nào, cho dù chị ấy kêu gào thảm thiết đến thế nào, thì ngày hôm sau chị Tooko vẫn nhìn tôi với ánh mắt đầy chờ mong và nói "Hôm nay em viết cho chị một câu chuyện thật ngọt ngào nhé".

Nếu cứ như thế này thì cho dù mùa Thu hay mùa Đông tôi cũng sẽ phải tiếp tục viết điểm tâm cho chị ấy.

Cảnh tượng này vừa hiện lên trong đầu, tôi đã thấy đầu vầng mắt hoa, đúng lúc này tôi bước tới góc hành lang.

Ở đó tôi đụng vào một thứ tựa như bức tường dày, và bị té ngã ra sau.

- Oa!

Không cách nào kiểm soát cơ thể, tôi ngã ngồi xuống sàn.

Trên đầu tôi vang lên tiếng rên rỉ ồ ồ tựa như tiếng một con dã thú, còn có những giọt nước âm ẩm đang nhỏ giọt tong tong xuống sàn.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, đập vào mắt tôi là một nam sinh đang mặc võ phục Nhu đạo với cơ thể cường tráng như một con trâu mộng.

- Ồ? A-Anh Ushizono!

Khoảng ba tháng trước, khi tôi vừa gia nhập câu lạc bộ Văn học không lâu, tôi đã lên kế hoạch để tác hợp cho chị Tooko và ông anh này.

Khi đó tôi phát hiện ra mỗi khi nhìn thấy chị Tooko là mặt anh ta lại đỏ bừng lên, ngoài ra anh ta còn rất căm ghét tôi, người bị chị Tooko cưỡng ép kéo tới câu lạc bộ Văn học.

Cho nên, tôi đã nghĩ nếu như anh ta có thể trở thành bạn trai kiêm người sáng tác điểm tâm cho chị Tooko thì sẽ tốt biết mấy, tất cả mọi người sẽ được hạnh phúc.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại không diễn ra một cách đơn giản như vậy.

- Ôôôôôôôô! Inoueeeeeeee!

Đội trưởng câu lạc bộ Nhu đạo, người mà ba tháng trước đã ôm mặt khóc nức nở bỏ chạy vì bị chị Tooko gọi là "Ngưu ma vương", nay cũng vừa xông về phía tôi vừa khóc rống lên.

- Ô ô ô ô~~~! Aaaa! Oaaaaaa!

Hai cánh tay thô to như cột nhà của anh ta quàng qua lưng tôi, cố định chặt cứng như không muốn để tôi trốn chạy, rồi anh ta kêu khóc thảm thiết.

Tôi chợt dạ, không biết có phải là anh Ushizono vì bị Tooko từ chối nên định tìm tôi xả giận hay không.

- A-Anh Ushizono! Xin anh bình tĩnh! Chỉ Tooko chỉ là hơi dần, lại bị hiểu lầm nên mới như thế' việc anh bị mắng không phải là lỗi của em!

- Ô ô ô ô~~~!

Anh Ushizono vừa khóc như mưa vừa siết chặt hai tay lại. Khi tôi chuẩn bị nhận lấy cái chết thì một âm thanh bi thảm vang lên bên tai.

- A-Anh không quên được cô ấy. Anh muốn giữa mình và Amano có một kỉ niệm đẹp!!!

[Ba mươi phút sau]

Tôi ngồi đối diện với anh Ushizono ở sân tập của câu lạc bộ Nhu đạo.

Vì câu lạc bộ Nhu đạo là một câu lạc bộ chủ lực của trường, cho nên trong kì nghỉ hè các thành viên cũng vẫn tới đây luyện tập, tuy nhiên có vẻ như hôm nay buổi luyện tập đã kết thúc, trong sân tập rộng lớn không có một bóng người trừ tôi và anh Ushizono. Vì cửa sổ, đóng kín nên rất nóng, cả người tôi chảy mồ hôi đầm đìa.

Mồ hôi và nước mắt tuôn xối xả trên khuôn mặt trông như một con trâu mộng của anh Ushizono, anh ấy không ngừng kể lể cho tôi nghe.

- A-Anh từ hồi lớp 10 đã thích Amano rồi! Kể từ cuộc gặp gỡ định mệnh ở thư viện anh vẫn luôn dõi theo cậu ấy... Anh đã tin rằng nếu một ngày nào đó mình trở thành tuyển thủ Nhu đạo số 1 Nhật Bản, Amano cũng sẽ có thể

nhận ra sức hấp dẫn của anh và nở nụ cười với anh! Thế nhưng Amano lại nhìn anh với ánh mắt như muốn nói "Đi ra chỗ khác, tôi ghét nhất mấy gã to con như anh", rồi còn mắng anh là "Ngưu ma vương" nữa...

- E-Em rất tiếc.

Người kích động anh ấy đi tỏ tình với chị Tooko là tôi, cho nên tôi cực kì áy náy. Đầu gối khép chặt, đầu cúi thấp.

- Ô ô ô ô ô! Không chỉ như thế, cậu ấy còn nói "Tôi sẽ không để anh cướp Konoha đi!" rồi tình tự ngay trước mặt anh...

- Chuyện đó là hiểu nhầm! Oa!!!

Anh Ushizono nắm lấy cổ áo tôi rồi nhắc bổng tôi lên.

Mặt tôi như sắp dán vào khuôn mặt ướt chèm bẹp mồ hôi và nước mắt của anh ấy.

- Inoue, quả nhiên mày và Amano đang hẹn hò phải không!

- K-K-Không phải vậy! Tuyệt đối không phải! Không đời nào em lại hẹn hò với con yêu quái thắt bím tham ăn đó...

- Yêu quái?

- Không không, đó chỉ là một cách nói ẩn dụ... ý em là trông chị ấy như một con yêu quái...

- Mày giỡn mặt tao à! Ai cho mày nói xấu Amano hả! Amano là nữ thần! Vậy mà mày lại dám bất kính với nữ thần sao!!!

- Không phải, em không có ý đó. Một chút cũng không có.

- Đáng ghét, kể từ khi Amano đã có người thương, tao... tao... đã định dù thân này có nát thành trăm mảnh cũng sẽ ngậm cười dỗi theo bảo vệ em...

- Này... em đã nói bao nhiêu lần rồi... em không có hẹn hò với chị Tooko...

- Inoueeee!!!

- D-Dạ! Em xin lỗi!

Những ngón tay to tướng đang nắm lấy cổ áo tôi buông lỏng ra.

Tiếp đó, anh Ushizono cúi đầu thật sâu và nói.

- Làm ơn! Inoue! Chỉ một lần thôi cũng được! Xin cậu giúp tôi hoàn thành tâm nguyện!

Vẫn đang ngã ngối trên sàn, tôi ngơ ngác nhìn anh Ushizono đang quỳ mọp trước mặt.

- Mùa thu này có một trận đấu rất quan trọng, thế nhưng trong đầu tôi suốt ngày chỉ nghĩ đến Amano, không cách nào tập luyện được. Tôi đã quyết định là sẽ quên Amano và trở thành một võ sư Nhu đạo mạnh nhất, thế nhưng gần đây tôi chỉ càng khiến cho đám đàn em lo lắng. Tôi đúng là một kẻ vô dụng! Nếu cứ thế này nhất định tôi sẽ bị loại ngay vòng đầu tiên. Vì những đội viên vẫn luôn tôn kính tôi, tôi nhất định không thể để chuyện đó xảy ra! Cho nên, làm ơn! Tôi muốn có được một kỉ niệm với Amano để chấm dứt mối nghiệt duyên với em ấy.

Mặc dù anh ta đang cúi đầu cầu xin, nhưng khí thế của anh ta áp đảo tôi đến nỗi tôi vội vàng trả lời.

- E-Em hiểu rồi. E-Em sẽ giúp anh. Kỉ niệm hay gì cũng được, em đều sẽ

giúp anh.

Thiệt tình, rốt cuộc thì chị Tooko có gì tốt chứ Cái loại thích chĩa mũi vào chuyện của người khác lại hay làm ra những chuyện khiến người khác đau đầu, chưa kể còn là một con yêu quái ăn giấy.

Hôm sau. Vì trời mưa nên bầu không khí trong trường học mát mẻ hơn một chút so với hôm qua.

Vừa tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ, tôi đã thấy chị Tooko đang ngồi xồm trên ghế xếp ở cạnh cửa sổ.

Những ngón tay mảnh khảnh của chị ấy lật qua từng trang sách, xé ra từng mẩu giấy rồi cho vào miệng, sau đó nhai nhóp nhép với vẻ đầy hạnh phúc.

- Biển gầm của Mishima Yukio có vị tựa như món sò điệp vừa được bắt lên từ dưới biển! Miếng sò trắng bóng màu sữa không một chút tì vết tựa như làn da thiếu nữ khi vừa cho vào miệng liền tỏa ra mùi hương của biển cả vô tận chỉ cần nhai một miếng là vị ngọt tươi mát sẽ tràn khắp khoang miệng.

Sau khi khê thở dài với vẻ thỏa mãn, chị ấy lại bắt đầu huyên thuyên như mọi khi.

- Mishima Yukio là nhà văn sinh ra ở Tokyo vào ngày 14 tháng 1 năm 1925. Ông còn được biết đến như một nhà tư tưởng quá khích, vào năm 1970, khi bị giam ở doanh trại vùng Shinjuku Ichigaya, ông đã mổ bụng tự sát, chuyện này đã tạo nên một cú sốc trong dư luận khi đó.

Phong cách lẫn hành văn của ông đều cực kì tinh tế, cẩn thận, duy mỹ và kích động lòng người... khiến người đọc như bị cuốn vào một thế giới của sự suy đồi.

Lời bộc bạch sau mặt nạ là cú sốc khi bày tỏ về tình yêu đồng giới, Vùng

biển phỉ nhiêu là tác phẩm lớn cuối cùng của ông thì khắc họa về giấc mộng và sự tái sinh lấy đề tài từ Truyện Hamamatsu Chunagon, Đạo đức bằng hoại thì lại nói về những hành vi trái luân thường đạo lý, khiến cho từ "bằng hoại" ưở thành một từ thịnh hành vào lúc đó... Tác phẩm nào của ông cũng mang hương vị của những món ăn được làm ra từ sự tuyển chọn của những nguyên liệu tuyệt hảo nhất bởi người đầu bếp tài hoa nhất, đi kèm đó là ly rượu vang thượng hạng. Tuy nhiên tác phẩm Biển gầm này lại có thể khiến người đọc hưởng thụ nó một cách chậm rãi. Nó có chút khác với một thứ mà Mishima sẽ viết ra... nhưng rồi lại tạo cảm giác chỉ có Mishima mới viết được một tác phẩm như vậy.

Khóe miệng của chị Tooko khẽ nhếch lên, rồi với vẻ mặt dịu dàng, chị ấy vừa lật những trang sách, vừa kể cho tôi nội dung của nó.

- Câu chuyện này nghe nói được Mishima sáng tác do ảnh hưởng của một tác phẩm thời cổ của Hy Lạp là Daphnis và Chloe. Nó kể về mối tình của cô gái và chàng trai lần đầu biết yêu. Tựa như Daphnis và Chloe lấy bối cảnh trên một hòn đảo ở biển Aegea để vẽ nên một câu chuyện có phong cách khỏe khoắn đậm chất mục đồng, Biển gầm cũng lấy bối cảnh ở một hòn đảo nhỏ tại vịnh Ise của tỉnh Mie để kể về những người trẻ tuổi yêu nhau trên đó.

Nhân vật chính Shinji là một ngư dân, ngày nọ anh gặp gỡ một cô gái lạnh lùng đang đi một mình trên bờ biển. Cô là Hatsue, con gái út của chủ thuyền. Hatsue mặc dù đã được gửi đi làm con gái nuôi ở một nơi khác, nhưng vì cha của cô muốn cô lấy chồng sau đó tiếp nối cơ nghiệp của mình nên đã gọi cô về.

Shinji và Hatsue hấp dẫn lẫn nhau. Tuy nhiên, Chiyoko, người vẫn thầm yêu Shinji vì lòng ghen tuông đã loan báo cho mọi người biết về mối quan hệ của hai người, điều này khiến cha của Hatsue rất tức giận và bắt họ phải chia tay.

Chị Tooko lại thở dài một cái, có vẻ như chị ấy rất hâm mộ những mối tình bị ngăn cách kiểu đó Rồi chị ấy tiếp tục kể, hai mắt rưng rưng.

- Rồi tình địch của Shinji xuất hiện và tiếp cận Hatsue, hai người không còn được gặp nhau nữa, những khung cảnh miêu tả sự lo lắng liên tục xuất hiện, tuy nhiên đến cuối cùng thì kết thúc vẫn thật hạnh phúc và viên mãn. Tựa như miếng sò điệp trắng muốt hòa tan trên đầu lưỡi, vị ngọt ấy khiến cõi lòng người đọc trở nên thật vui vẻ và hạnh phúc.

- Nó ngon đến thế à?

- Ừ, chị rất thích hương vị này.

Chị Tooko quả quyết như vậy với vẻ say mê.

- Vậy chị Tooko có muốn trải nghiệm một tình yêu như vậy không?

- Hả...!

Chị Tooko bị câu hỏi đột ngột của tôi khiến cho trở tay không kịp.

- C-Cái này. Ừm, nếu là con gái thì ai cũng đều mong được như vậy cả.

Nói rồi chị ấy khẽ mỉm cười ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch.

- Cho nên Konoha cũng hãy viết cho chị một câu chuyện tình yêu có thể gột rửa tâm hồn như vậy nhé. Chủ đề hôm nay là "Bờ biển", "Hải đăng" và "Cá voi". Em phải viết cho chị một câu chuyện thật lãng mạn và ngọt ngào nhé. Thời gian là 50 phút. Nào, bắt đầu!

Chị Tooko bấm giờ bằng chiếc đồng hồ màu bạc.

Tại sao cuối cùng lại có cá voi chứ? Chà, thôi được rồi, tôi cứ viết tùy tiện một câu chuyện kiểu bờ biển và hải đăng yêu nhau thì bị cá voi chen vào làm

người thứ ba vậy.

Không biết câu chuyện này sẽ có vị gì nhỉ...

Tôi bỏ lại chị Tooko đang rên rĩ "Vị cứ như marshmallow nhúng nước muối trộn với súp cá thu đóng hộp ấy~~~" và đi tới sân tập của câu lạc bộ Nhu đạo.

(Một loại kẹo dẻo)

Anh Ushizono nghiêng đầu, hai mắt đảo quanh khi thấy tôi chìa ra quyển Biển gầm của Mishima Yukio mà tôi đã mượn ở thư viện.

- B... Ban gấm?

- Anh nhìn cho kĩ vào. Không phải "Ban gấm" mà là "Biển gầm".

- Biển gầm? Nghe hay hay nhỉ, cái này ăn được không?

- Anh lau nước miếng giùm em cái. Cái này chẳng liên quan gì tới đồ ăn cả. Hai chữ này ý là sóng rất mạnh.

- Ồ, ra vậy. Là cái thứ ở ngoài biển hả?

Nhìn anh ta lấy tay đập vào nhau với vẻ hiểu ra, tôi không khỏi cảm thấy lo lắng.

- Thế tóm lại cái này là gì?

- Chị Tooko rất thích Biển gầm của Mishima Yukio. Chị ấy còn nói với em là muốn trải nghiệm một tình yêu giống như trong sách.

- Sao cơ!

Ngay lập tức hai mắt anh ta sáng rực lên, mũi thở phì phò.

- Mặc dù không thể bắt anh chạy tới Ise làm ngư dân được, nhưng mà anh có thể tham khảo nó để làm chủ đề nói chuyện với chị Tooko.

-Ồ! Ra là thế! Tức là chỉ cần đọc quyển sách này thì anh sẽ có thể trở thành người đàn ông lý tưởng của Amano đúng không?

- Không... ý em không phải vậy.

- Inoue! Em đúng là tri kỷ của anh! Anh nhất định sẽ nhớ ân tình này!

Anh Ushizono dùng bàn tay bự như mang găng tay bóng chày cầm lấy quyển sách nhỏ xíu rồi lật nó ra.

Tuy nhiên...

-...

Khi anh Ushizono lật tới trang đầu tiên, hai bả vai của anh ta thông xuống, sau đó anh ta ngã xuống đất.

- Oa! Anh Ushizono!

Tôi thử lay anh ta, anh Ushizono khẽ mở mắt ra nhìn tôi rồi lập tức đứng dậy.

- Không xong... anh quên mất mình bị nguyên rửa không thể đọc hơn một trang sách được...!

-... Anh nói em mới nhớ ra chuyện này.

- Tuy nhiên, chỉ cần có tình yêu với Amano, anh nhất định sẽ chiến thắng con buồn ngủ tà ác này!

Anh Ushizono đứng thẳng người, ngẩng đầu và tiếp tục thử thách với Biển gầm một lần nữa.

- Hừm, trên đảo này có một đền thờ. Khung cảnh nhìn từ hải đăng cũng rất đẹp. Đọc cứ như là tờ quảng cáo của một tour du lịch.

Để tránh ngủ gật, anh Ushizono liên tục lằm bằm, tuy nhiên khi ánh mắt của anh ấy chuyển sang trang tiếp theo, anh ta lại ngay lập tức gục xuống.

- Anh Ushizono!

- V-Vẫn không được. Inoue, nếu anh lại chuẩn bị nhắm mắt lại, em hãy dùng hết sức cầm cái này đánh anh một cái.

- Hả?!

Anh Ushizono đưa cho tôi một cây gậy bóng chày. Tại sao trong câu lạc bộ Nhu đạo lại có gậy bóng chày chứ!

- Đừng khách khí, cứ dùng toàn lực đi!

- Cái này, nếu như không may anh sẽ chết đấy!

- Đừng lo, đầu anh được đánh giá còn cứng hơn máy ủi nữa, nên sẽ không sao cả.

- Anh nhận được đánh giá đó ở đâu vậy hả! Dựa vào căn cứ nào chứ! Chẳng lẽ anh đã tranh tài với máy ủi sao?!

- Ủ, hồi đó là vào kì nghỉ hè năm anh học lớp 5, khi đang leo núi trong chuyển luyện tập Nhu đạo, anh bị vấp té vào rễ cây khiến đầu đập xuống đất. Khi đó mặt đất rung lên bần bật, còn có 2-3 cái cây bị đổ, chim bay tứ tán, thế nhưng đầu của anh chỉ bị mấy vết xước nhẹ. Sau khi kì nghỉ hè kết thúc, tin đồn này đã lan khắp trường, thế là anh được người ta gọi là học sinh tiểu học

thép, hay ghé con xe ủi.

- Đó là vì khi anh té, tay của anh ngẫu nhiên nắm lấy cỏ hay gì đó nên làm giảm lực rồi! Chuyện này nghe kiểu gì cũng rất không thật.

- Vậy à, nhưng mà anh từng chiến đấu thắng lợn rừng rồi, cho nên em không cần bận tâm.

- Lợn rừng là sinh vật sống. Còn máy ủi là xe! Là cơ giới! Hai cái đó hoàn toàn khác nhau!

- Đàn ông gì mà lảm chuyện quá! Nào tiếp tục!

Anh Ushizono bắt đầu lần thử thách thứ ba.

Tôi cầm cây gậy bóng chày đứng đằng sau anh Ushizono, trông tôi bây giờ chẳng khác nào một người hầu đang đợi chặt đầu chủ nhân sau khi ông ta mổ bụng tự sát.

Làm sao bây giờ. Chẳng lẽ vì cứ đọc sách thì ngủ gật nên tôi phải cầm gậy bóng chày đánh và đầu người ta sao.

Nếu như tôi đánh bể đầu anh ấy, tôi sẽ trở thành một kẻ giết người. Nếu bị ai đó cầm gậy đánh vào đầu thì dù đầu có cứng như thế nào cũng đều bị thương nặng cả, đó là kiến thức cơ bản mà ai cũng biết rồi.

Trong khi tôi đang lo lắng, anh Ushizono đã trợn trừng hai mắt bắt đầu đọc sách với vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

Những ngón tay của anh ta đặt lên trang sách. Tôi nín thở, mắt dõi theo từng câu văn. A, a, tới đoạn Shinji cầm con cá bơn trên tay và đi về phía bờ biển rồi. Sắp tới lúc phải lật sách rồi.

-...

Anh Ushizono gục về phía trước.

Oaaaaaa!

Tôi nhắm chặt hai mắt, vung gậy lên, sau đó thả tay ra.

- E-Em xin lỗi! Em không thể đánh người được!

Coong!

Hả? Vừa có tiếng gì vậy?

Tôi mở mắt ra và thấy anh Ushizono đang nằm trên thảm. Ngay bên cạnh anh ấy là cái gậy bóng chày.

Chẳng lẽ khi tôi thả tay ra, cái gậy đã rơi thẳng xuống đầu anh Ushizono sao?!

Anh Ushizono không nhúc nhích. Tôi cũng không nghe được tiếng thở của anh ấy.

Chẳng lẽ...!

Khi tôi hoảng loạn nghĩ trong đầu chẳng lẽ mình đã giết anh ta rồi sao, thì anh Ushizono mở to hai mắt bật dậy.

- Ôôôôôôôô!

Rồi anh ta gào lên như một xác sống vừa trời dậy khỏi mộ.

- Được rồi! Tỉnh rồi! Đọc tiếp trang tiếp theo nào! Mình sẽ ăn cá bơn!

- Anh sẽ không ăn cá bơn! Đó là quà dành cho người canh hải đăng. Còn nữa, anh làm ơn đừng làm mấy trò nguy hiểm này nữa. Anh sẽ không thể

chịu tới trang cuối cùng được. Cứ tiếp tục bị đánh thế này anh sẽ trở thành một kẻ ngốc đấy! Cho dù không như vậy thì thần kinh của em cũng không chịu nổi rồi.

- Hừm... nhưng mà nếu anh không đọc quyển sách này, anh sẽ không có chủ đề để nói với Amano.

Tôi thở dài.

- Để em đọc cho anh nghe, anh ra ngồi đằng kia đi.

Cứ như vậy, tôi bắt đầu đọc to nội dung quyển sách như đang đọc bài trong giờ học.

Rốt cuộc tôi đang làm gì với kì nghỉ hè của mình vậy.

Anh Ushizono hai tay ôm đầu gối, mắt mở to lắng nghe với vẻ mặt nghiêm túc.

"Cô gái mang guốc gỗ đang khóc nức nở bỗng đứng sững lại, tiếng khóc của cô im bặt. Người con gái đó chính là Hatsue.

Chàng trai không dám tin vào cuộc gặp gỡ đầy duyên phận này, anh bắt đầu hoài nghi ánh mắt của mình."

- Hừm...

Trong lúc tôi đọc, anh Ushizono thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh phụ họa, hai mắt đảo quanh, mỗi lần như vậy tôi lại giật hết cả mình.

"Hatsue à."

"Người đang khóc lúc này chính là cô sao?"

"Là tôi."

"Tại sao cô lại khóc?"

- Hừm hừm...

Tại sao. Tại sao anh ta lại phát ra âm thanh đó. A, anh ta vừa gật đầu. Mắt nhắm lại... anh ta đang ngủ sao? Không, thái dương anh ta vừa chuyển động, anh ta đang suy nghĩ chuyện gì đó?

Tôi cực kì để ý tới những phản ứng kì lạ của anh Ushizono.

"Tôi phải đi rồi."

- Đừng điiiiiiiii!

Đột nhiên anh Ushizono đứng bật dậy và hét lên.

- A-Anh làm sao vậy...

- Tự dưng nghĩ tới việc Hatsue sắp rời đi anh nhìn không được nên...

- Làm ơn đừng dọa em sợ như vậy.

- Xin lỗi.

Anh Ushizono đỏ mặt xin lỗi, sau đó anh ấy lại ngồi ôm chân trên thảm.

"Shinji không trả lời, trông anh có vẻ kinh ngạc. Một vệt đen vắt ngang qua ngực áo của Hatsue."

Hình như là... đoạn này miêu tả có hơi nhạy cảm.

Hatsue đứng trên mái nhà bị bỏ hoang, vừa nói chuyện với Shinji vừa nhớ người ra lan can bằng bê tông ngắm nhìn phong cảnh. Khi định đứng dậy rời

đi cô mới nhận ra vết bẩn trên áo, cho nên cô vội lấy tay lau.

Mặc dù đoạn này rất hay, làm nổi bật lên sự tương phản giữa áo len đỏ và vết bẩn màu đen, tuy nhiên phải đọc nó ra bằng lời thế này quả nhiên là rất xấu hổ.

Thiệt tình, tôi đang làm cái gì thế không biết.

Hô hấp của anh Ushizono dần trở nên dồn dập.

"Khi lòng bàn tay chạm vào, ngực của cô rung nhẹ như một con thú nhỏ nhẩn. Chàng trai bị xúc động trước sức đàn hồi mềm mại đó."

- Ừôôôôôôô!

Anh Ushizono lại gào lên và đứng bật dậy.

- L-Lần này là chuyện gì nữa.

- Không có gì, chỉ là trong đầu anh hình ảnh của Amano chồng lên Hatsue, cho nên anh cũng cảm thấy xúc động như có nham thạch nóng chảy sắp tuôn ra từ lồng ngực.

- Hả?

- Inoue, em không thấy Hatsue và Amano rất giống nhau sao.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu, thì ra anh Ushizono từ nãy đến giờ vẫn đắm chìm trong thế giới của Biển gầm, tự xem mình là Shinji, còn chị Tooko là Hatsue.

Tuy nhiên, tôi lại không thể đồng ý với ý kiến đó.

- Vòng ngực của chị Tooko và Hatsue không giống nhau. Cho dù chị Tooko vỗ ngực đến thế nào đi nữa thì ngực của chị ấy cũng không thể dao

động như một con thú nhỏ được, chuyện đó không bao giờ xảy ra.

- Hừm, chà... cũng có thể.

Khuôn mặt của anh Ushizono cau có, xem ra ngay cả trong mắt một người đang yêu tha thiết thì anh ấy cũng không thể phủ nhận sự thật đó. Tuy nhiên, ngay lập tức anh ấy lại trợn tròn hai mắt.

- Tại sao mày lại có thể biết rõ như vậy hả Inoue! Chẳng lẽ mày đã tận mắt chứng kiến việc đó ư?!

Anh ta đang tưởng tượng chuyện gì vậy, ngay cả máu cam cũng chảy ra rồi.

- A-Anh Ushizono! Mau ngẩng đầu lên!

- Sao! Mày đã thấy rồi đúng không? Mày đã thấy ngực của Amano rồi phải không? Hai người đã phát triển tới mức đó rồi phải không? Thật hư hỏng!

- Em chưa từng nhìn thấy, quan hệ của bọn em không có tốt đến mức đó. Chuyện như vậy bình thường chỉ cần nhìn từ bề ngoài là cũng biết được rồi.

- Ừ...

Anh Ushizono trông vẫn còn nghi ngờ.

- Lần này anh mà còn la lên nữa là em không đọc tiếp nữa đâu.

Tôi tập trung tinh thần và bắt đầu đọc tiếp. Anh Ushizono cũng thuận theo lời tôi và lắng nghe một cách ngoan ngoãn.

Quan hệ giữa Shinji và Hatsue càng ngày càng sâu đậm. Cả hai đều cùng nghĩ đến nhau, tuy nhiên việc này lại khiến cho Chiyoko, một người bạn từ

thuở nhỏ với Shinji, cảm thấy đổ kị. Chiyoko vốn là một cô gái tự ti về dung mạo của mình. Cô đang theo học đại học ở Tokyo, nhưng đang trong kì nghỉ xuân nên cô về thăm nhà.

Ngoài ra, một tình địch của Shinji có tên là Yasuo cũng xuất hiện.

Tiếp đó, vào một ngày bão tố, Shinji hẹn gặp Hatsue ở một căn nhà bỏ hoang. Trong khi chờ Hatsue tới, Shinji ngồi chờ bên đồng lửa rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi mở mắt ra, anh nhìn thấy Hatsue đang cởi trần, quần áo phơi ở một bên...

- Ừ...

Hai mắt của anh Ushizono mở trừng trừng.

Thiệt tình, lại tới cảnh "nguy hiểm" rồi. Tôi vừa cảnh giác vừa tiếp tục đọc.

Nhận ra Shinji đã tỉnh dậy, Hatsue vội vàng che lại thân thể.

Shinji đứng dậy. Hai người đối diện nhau qua đồng lửa.

Anh Ushizono lấy hai tay bịt miệng.

"Tại sao em lại chạy trốn?"

"Vì người ta xấu hổ mà."

"Phải làm sao thì em mới hết xấu hổ."

"Chàng cũng cởi trần thì em sẽ không xấu hổ nữa."

Sau khi nhìn thấy Shinji cởi ra, Hatsue nói với anh từ bên kia đồng lửa.

"Nhảy qua đồng lửa đó tới bên em. Chỉ cần chàng nhảy qua đồng lửa đó..."

- Ừ ô ô ô ô ô! Amanoooo~~~

Anh Ushizono rốt cuộc không chịu được nữa, máu cam chảy ra từ mũi anh ta.

- Anh làm ơn đừng có la lên nữa! Nhanh bịt mũi lại!

Chuyện về sau là một vòng lặp giữa những tiếng la hét, máu mũi, phần nộ và nước mắt.

Khi Chiyoiko nhìn thấy Hatsue và Shinji đi ra từ căn nhà hoang, cô đã đem chuyện này nói với tình địch của Shinji là Yasuo.

- Không xong! Chuyện này không xong rồi!

Anh Ushizono run rẩy lâm bầm ở cảnh Yasuo tấn công Hatsue.

- Đáng chết! Yasuooo! Tao sẽ giết mày!!!

Anh ta gào lên đầy phần nộ. Khi nghe thấy Hatsue bình yên vô sự, anh ta ngồi phịch xuống thở phào, khi mọi người bàn tán về mối quan hệ giữa Shinji và Hatsue, và Shinji nhận được lá thư từ Hatsue "Cha rất giận, có lẽ em không còn được gặp chàng nữa", anh ta ngồi đó rên rỉ, nước mắt lăn dài trên má.

Tôi cũng phát mệt với việc nhắc nhở nên được nửa chừng tôi mặc kệ anh ấy và chuyên tâm vào việc đọc.

Tôi cũng chẳng thêm quan tâm lờ như có ai đó tới sân tập vào lúc này và chứng kiến cảnh này thì nó sẽ trở thành lời đồn đại như thế nào. Đội trưởng của câu lạc bộ Nhu đạo cả người là máu lăn lộn khắp nơi, trước mặt anh ta là

một học sinh lớp 10 trông có vẻ nhỏ bé, yếu ớt đang đọc thật to những lời đánh giá về ngực phụ nữ.

Những tình tiết khúc chiết cuối cùng cũng gần đi tới hồi kết, khi Shinji lên thuyền với tư cách thuyền viên thực tập và xả thân để bảo vệ con thuyền khi gặp bão, anh đã nhận được sự tán thành của cha Hatsue.

Ngoài ra, sau những gì đã làm với Shinji và Hatsue, Chiyoko cũng cảm thấy ân hận, cô cố gắng thuyết phục mẹ để tác hợp cho hai người.

- Oa! Làm tốt lắm Chiyoko! Giỏi quá! Tôi tha thứ cho cô!

Cuối cùng khi tới cảnh tình cảm của hai người được xác nhận, anh Ushizono xúc động khóc như mưa.

- Thật là một câu chuyện tuyệt vời! Đây là quốc bảo của Nhật Bản. Thì ra là vậy, anh hiểu rồi. Shinji và Hatsue vượt qua bao sóng gió để rồi cuối cùng đến được bên nhau. Sự dũng cảm của Shinji cũng đã được cha của Hatsue thừa nhận! Đúng như những gì cha của Hatsue nói "Đàn ông phải có sức khỏe. Chỉ cần có sức khỏe thì làm gì cũng được!" Chỉ cần có sức khỏe thì ngay cả sóng to gió lớn cũng không hề gì! Có đúng vậy không Inoue?

Bị anh ta cầm vai mà lắc, tôi chỉ có thể trả lời "Đúng rồi".

Ôi... không biết máu trên thảm có lau sạch được không đây...

Ngày hôm sau, tôi tới trường với trạng thái cực kì tồi tệ, cổ họng khô khốc, mắt chẳng đầy tơ máu, đầu đau nhức từng cơn.

Thật không ngờ hôm qua tôi đã phải đọc suốt sáu tiếng đồng hồ.

Sau khi nghe tôi đọc xong, anh Ushizono liên tục nói "Chiyoko vốn dĩ là một người tốt!", "Shinji đúng là đàn ông!", "Hatsue thật đáng yêu!"

Sau đó còn cái gì mà "Anh cũng sẽ tỏ tình với Amano như một người đàn ông" rồi "Nhất định anh sẽ đạt được tâm nguyện!"... không biết anh ta có ổn không nữa...

Tôi cảm thấy hơi lo lắng...

Nếu bị bám đuổi bởi một kẻ hai mắt tỏa sáng, mũi thở phì phò như vậy thì con gái bình thường đều sẽ sợ chạy hết.

Cho dù chị Tooko là một quái nhân thì chắc hẳn chị ấy cũng biết sợ.

Tuy nhiên chị Tooko lại không có mặt ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Trong lúc tôi đang ngạc nhiên thì thấy chị ấy bước vào, hai tay khệ nệ ôm một chồng sách cao ngút.

- Hai ba, hai ba... a, Konoha đây à? Hôm nay em cũng tới nhỉ?

- Máy quyển sách ố vàng đó là cái gì vậy?

- Hì hì đây là toàn tập Tanizaki Junichirou mà bên thư viện dự định đem đi tiêu hủy. Cũng hơi tiếc là chúng cũ quá rồi nên không ăn được nữa...

- Ra thế.

Chị ấy còn định gia tăng số lượng sách ở đây lên thêm nữa sao.

Chị Tooko thò mặt ra từ sau chồng sách.

- Ồ. giọng em nghe khàn thế, bị cảm à?

- Không, em chỉ là nói hơi nhiều quá thôi.

- Konoha mà cũng có bạn bè để nói chuyện lâu đến thế cơ à?

- Kệ em.

- À đúng rồi, tối mai ở đền thờ gần trường có tổ chức lễ hội đấy.

- Vậy à?

- Còn có bắn pháo hoa nữa đây. Mà hành lang tầng 4 ở tòa nhà phía Tây là vị trí đẹp nhất để ngắm. Năm ngoái chị đã phát hiện ra nó khi đến trường.

- Hừm, chị cũng rảnh thật đấy.

Chị Tooko nói với vẻ hờn dỗi.

- Thiệt tình, sao Konoha lúc nào cũng nói chuyện lạnh nhạt kiểu đó thế. Uổng công chị còn định nói sao em không đi cùng bạn tới đó chơi.

- Sao chị không bỏ sách xuống rồi nói tiếp.

- À quên mất.

Chị Tooko từ từ đặt chồng sách xuống bàn.

- Cuối cùng cũng hết vướng víu rồi. Chị nói nè Konoha... a chết rồi!

Khi chị Tooko vừa định càu nhàu tiếp thì chị ấy nhìn xuống dưới và la lên.

- Thôi rồi, đen sì hết rồi.

Trên ngực áo đồng phục của chị ấy có vài đường màu đen, có lẽ là khi chị ấy ôm chồng sách bị dính vào.

Tôi nín thở. Cảnh tượng này trông hết như một cảnh trong Biển gầm.

Chị Tooko dùng bàn tay trắng muốt vỗ vỗ ngực.

Mỗi lần chị ấy vuốt tay từ trên xuống, mặc dù vết bẩn cũng bớt đi một chút, tuy nhiên thì quả thật chỗ đó của chị Tooko có một sự khác biệt mang tính quyết định so với của Hatsue.

Bàn tay của chị ấy vuốt thẳng tuột từ trên xuống dưới, chẳng có thứ gì lay động tựa như một con thú nhỏ cả.

Vết bẩn cũng không chỉ là bụi bẩn, trong đó có vẻ như còn lẫn thứ gì trông như là mực nước, cho nên nó không thể phui đi bằng tay được. Đột nhiên chị Tooko cầm lấy chai nước để trên bàn.

Rồi chị ấy đổ một ít nước từ bên trong vào chiếc khăn tay màu tử đinh hương nhạt và bắt đầu lau trực tiếp vào vết bẩn.

- Ghét ghê, xem ra phải có xà phòng mới được.

Lớp áo đồng phục màu trắng bị nước thấm ướt và nhanh chóng dính vào da chị ấy, dưới lớp vải mỏng đang trở nên xuyên thấu đó dần hiện lên đường nét của áo ngực.

Oa... chờ đã...!

Mới vừa nãy thôi tôi còn nhìn chị ấy với ánh mắt thương hại, tuy nhiên hiện tại nhịp tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn.

Tôi có nên nhắc nhở chị ấy không. Việc tôi nên làm bây giờ là phải dời ánh mắt sang chỗ khác, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại cứ nhìn chăm chăm vào đó, mặt nóng bừng lên.

Chị ấy thật bất cần. Chẳng lẽ chị ấy không xem tôi là con trai sao. Không đúng, cái thứ phẳng lì như sân bay đó thì cho dù nhìn thấy cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả. Tôi chỉ đang hiếu kì về việc thì ra trên đời còn có loại áo ngực dành cho kiểu ngực như vậy thôi, tim tôi không hề đập rộn lên hay gì

cả.

Đúng là như vậy, ngực kiểu đó thì tôi đã nhìn riết trong gương rồi. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, mang theo cảm giác tội lỗi, tôi dời ánh mắt đi, rồi lại lén nhìn trở lại.

Chi Tooko ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- !

Có vẻ như chị ấy đã nhận ra ánh mắt của tôi đang nhìn vào đâu. Mặt chị ấy đột nhiên đỏ bừng lên, cùng lúc đó chị ấy lấy tay che ngực lại. Mặt tôi cũng thoáng cái đỏ như gấc chín.

Sự im lặng bao trùm hai chúng tôi.

Chị Tooko hai tay ôm ngực, nhìn tôi với ánh mắt xen lẫn thẹn thùng và trách cứ.

Má tôi càng lúc càng nóng.

-... Konoha, vừa rồi em đang nhìn cái gì đấy?

-... Cái này...

Nếu như tôi trả lời một cách thành thật, không biết tôi có bị ăn đấm không nhỉ.

Tuy nhiên, chị Tooko đang ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như thể bắt tôi phải nói thật.

- Đó là một thứ phẳng lì như sân bay.

Ngay lập tức, một chai nước bay tới.

- Ý em là sao hả! Em đang nói ngực của chị phẳng lì như sân bay phải không!

Nước văng tung tóe khắp nơi.

- Quá đáng! Em thật quá đáng! Chị cũng đâu muốn nó như thế đâu!

Khi chị Tooko hai mắt rưng rưng nước giơ cao nắm đấm tiến về phía tôi, thì cửa phòng câu lạc bộ bị đẩy tung ra.

- Amanoooooooo!

Tiếng hét vang vọng khắp phòng, anh Ushizono mặc đồ Nhu đạo, mũi thở phì phò, hai mắt hừng hực khí thế tiến vào.

Cả tôi và chị Tooko cùng sửng lại vì kinh ngạc.

Mang theo vẻ mặt đáng sợ, anh Ushizono tiếp cận chị Tooko.

Khuôn mặt của chị Tooko cứng đờ vì sự đột ngột này.

- C-Cái này...

Anh Ushizono chìa ra một phong thư màu trắng.

Tôi tròn tròn mắt.

Thư tình! Anh Ushizono dốt đặc cán mai đó mà cũng biết đưa thư tình!

Tuy nhiên, bầu không khí này càng giống như là anh ta đang đưa thư khiêu chiến... Anh Ushizono nhìn chăm chăm vào chị Tooko với vẻ mặt kinh khủng như sắp quyết đấu một trận sinh tử.

Chị Tooko thò bàn tay mảnh khảnh ra rồi nhẹ nhàng nhận lấy lá thư.

Sau đó chị ấy mở nó ra.

Anh Ushizono nín thở.

Tôi cũng nhô người ra phía trước.

Bên trong là một tờ giấy viết thư màu trắng. Chị Tooko nhìn lướt qua nó với vẻ mặt nghiêm túc.

Không lâu sau chị ấy ngẩng đầu lên và nở một nụ cười tươi như hoa.

- Được thôi, tôi đồng ý.

Trên tờ giấy là một dòng chữ thô đậm viết bằng mực đen.

"Hãy đi cùng tôi tới lễ hội mùa hè."

Chiều tối ngày hôm sau, tôi đứng đợi bên cạnh cổng trường.

Chị Tooko vẫn chưa tới. Anh Ushizono mặc đồng phục thì đang đứng ngồi không yên, khuôn mặt đỏ bừng.

Cứ mỗi mười giây hai má anh ấy lại giãn ra thành hình nụ cười. Tôi hơi cảm thấy lo lắng không biết anh ta đang định làm chuyện gì. Mặc dù Biển gầm khiến anh ta rất kích động, còn nói cái gì mà phải đạt được tâm nguyện của đàn ông, nhưng chẳng lẽ anh ta đang chờ đợi cảnh tượng đồng lứa sao...

Ở cảnh đó anh Ushizono vừa hét to vừa phim máu mũi khắp nơi.

Tuy nhiên đó chỉ là tiểu thuyết, chỉ là một cảnh nhạy cảm đơn thuần. Nếu anh ta định tái hiện nó trong hiện thực thì sẽ gặp rắc rối to. Hơn nữa đó lại còn là ngưu ma vương và yêu quái.

Tôi có chút sợ hãi khi không biết anh Ushizono sắp làm gì.

Ngoài ra thì việc chị Tooko dễ dàng nhận lời mời của anh ta cũng khiến tôi bất ngờ.

"Được thôi, tôi đồng ý."

Khi nghe chị Tooko mỉm cười nói ra những lời đó, khuôn mặt của anh Ushizono ngay lập tức đỏ bừng lên, trông anh ấy như sắp ngất đi.

"Vậy hẹn gặp anh ở cổng trường lúc sáu rưỡi ngày mai nhé."

Anh Ushizono chỉ biết mở to mắt gật đầu lia lịa khi nghe thấy những lời đó.

Tôi hoàn toàn bị kinh ngạc.

Trước đó chị ấy còn gọi anh ta là "Người ma vương", vậy mà bây giờ lại nhận lời một cách dễ dàng như vậy!

Chẳng lẽ thật ra thì hình mẫu yêu thích của chị ấy là kiểu người hay vận động thể thao đó? Dù sao thì chị ấy cũng có quan hệ tốt với câu lạc bộ Chèo thuyền gồm toàn những thằng cha đầy cơ bắp.

Đương nhiên tôi cũng không phiền hà gì chuyện này cả, chỉ hi vọng nếu chị ấy và anh Ushizono thành người yêu thì hãy giải phóng cho tôi. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng chẳng hiểu sao trong ngực tôi lại có thứ gì đó không thoải mái.

Tôi đau khổ tự hỏi tại sao mình lại phí phạm kì nghỉ hè quan trọng để làm những chuyện này chứ... tôi đã nói dối mẹ là sẽ đi chơi lễ hội với bạn để đi tới chỗ hẹn.

Đã quá thời gian hẹn ba phút, đúng lúc này tôi nghe thấy tiếng guốc gõ lạch cạch vang lên.

- Xin lỗi tôi đến trễ.

- !

Anh Ushizono sững sờ không nói nên lời.

Chị Tooko mặc yukata màu tử đinh hương nhạt. Những cánh hoa màu trắng trên tay áo dập dềnh theo từng chuyển động. Mái tóc bình thường vẫn thắt bím giờ được búi cao lên đằng sau đầu.

- Tôi không quen đi guốc gỗ lắm. Thật sự xin lỗi anh.

- K-Không sao cả.

Anh Ushizono lắc đầu như trống bỏi. Khuôn mặt đỏ bừng như gấc chín.

Thấy thế, chị Tooko khẽ mỉm cười một cách đáng yêu.

- Cảm ơn anh. Vậy chúng ta đi thôi.

- Ủ-ừm.

- Hì hì.

Tôi lén lút bám theo sau hai người họ.

Cảm giác khó chịu trong lồng ngực dần trở thành sự tức giận.

Vẻ mặt đó của chị ấy là sao vậy. Chẳng khác nào mấy ca sĩ thần tượng giả vờ làm bộ dễ thương trong mấy chiến dịch quảng cáo. Cái gì mà "hì hì" chứ! Còn mặc cả yukata tối, đúng là đầu tư hết mức. Còn thay đổi kiểu tóc, trông vui vẻ đến như vậy.

Tôi đã không cần phải lo lắng cho bọn họ nữa.

Chị Tooko cũng nhận ra anh Ushizono không tệ chút nào.

Vì cách hơi xa nên tôi không nghe thấy hai người đang nói gì cả, tuy nhiên chị Tooko cười rất vui vẻ. Gần như lúc nào trên mặt chị ấy cũng là nụ cười.

Có lẽ là vì chị Tooko quá rạng rỡ nên anh Ushizono chỉ biết đỏ mặt nhìn xung quanh. Không biết hai người đang nói chuyện gì vậy nhỉ. Thực ra thì tôi cũng không quan tâm lắm, chỉ là tại vì không biết lý do gì khiến chị Tooko cười suốt như vậy.

Khi chúng tôi tới gần đèn thờ, người cũng bắt đầu đông lên, hai bên đường là những tiệm bánh xèo, kẹo bông, mực nướng xếp thành dãy, việc di chuyển cũng trở nên khó khăn hơn.

Tôi bị người qua đường đụng vào mấy lần, hình bóng của chị Tooko và anh Ushizono cũng hòa vào dòng người và biến mất.

Mọi người xung quanh đều cười nói thật vui vẻ, chỉ có một mình tôi là đang bám đuôi cuộc hẹn hò của người khác.

Tôi càng lúc càng cảm thấy bản thân thật thảm hại.

Trán tôi ướt đầm mồ hôi, hơi thở đứt quãng, quần áo cũng trở nên dính dính. Cho dù vậy tôi vẫn cố chấp băng qua biển người để tiến về phía trước.

Hai người đang đứng trước tiệm kẹo anzuame.

Anh Ushizono mua hai cây kẹo và ngại ngùng đưa một cây về phía chị Tooko.

Chị Tooko mở to mắt với vẻ ngạc nhiên.

Chị ấy ngược lên nhìn anh Ushizono đang đứng chờ người ra.

Tay vẫn cầm lấy cây kẹo, anh Ushizono nói nhỏ điều gì đó với vẻ mặt đỏ ửng.

Đột nhiên chị Tooko mím cười ngượng ngùng. Nụ cười ấm áp tựa như những tia nắng xuyên qua kẽ lá.

Chị ấy cầm lấy cây kẹo cho vào miệng rồi nhìn về phía anh Ushizono, sau đó chị ấy lại nở một nụ cười vui vẻ.

"Ngon quá đi, Konoha".

Trong đầu tôi hiện lên nụ cười lần đầu tiên của chị Tooko khi ăn bản thảo của tôi... nội tâm tôi như có thứ gì đó nặng trĩu đè lên.

Mặc dù chị ấy nói rằng cho dù ăn đồ ăn bình thường thì cũng không cảm nhận được hương vị gì...

Tôi càng lúc càng thấy khó chịu, có lẽ những lời tán thưởng "Ngon quá" mà chị ấy nói với tôi cũng chỉ là những lời khách sáo xã giao mà thôi.

Chẳng biết từ lúc nào tôi đã cúi gằm đầu xuống.

Chỉ đến khi bị người qua đường đụng vào vai tôi mới chột ngắc đầu lên, nhưng hai người đó đã đi đâu mất rồi.

Tôi vội đi tới tiệm kẹo.

- Xin lỗi, cho hỏi cặp đôi có một nam sinh trông như bò mộng và một cô gái mặc yukata vừa mua kẹo ở đây lúc nãy đi đâu rồi ạ?

- Hình như là bên kia thì phải.

Tôi chạy về phía chủ tiệm chỉ.

Thiệt tình, tôi đang làm cái quái gì vậy chứ. Tại sao tôi lại không mặc kệ hai người đó chứ. Mặc gì tôi lại phải quan tâm tới một con yêu quái thích chĩa mũi vào chuyện người khác và đội trưởng của câu lạc bộ Nhu đạo chứ.

Thế nhưng tôi lại cứ tiếp tục chạy, mồ hôi đầm đìa, hơi thở đứt quãng.

Tôi vừa tiến lên trong biển người vừa hỏi anh bán kẹo bông hay ông chú bán mực nướng về một cặp đôi người nam trông như bò mộng, còn cô gái thì mặc yukata. Có lẽ là vì hai người trông rất bắt mắt nên rốt cuộc tôi cũng được một người qua đường chỉ cho biết.

- À hai người đó vừa nãy tôi thấy đi vào trong cánh rừng sau đền thờ rồi.

Khi tôi đạp lên con đường đầy đá vụn đi về phía đó, tôi thấy chị Tooko và anh Ushizono đang đối diện nhau, đằng sau hai người là những cái cây đung đưa xào xạc.

Ánh trăng sáng xuyên qua những tầng lá chiếu rọi hai người.

Anh Ushizono nhìn chăm chăm vào chị Tooko với vẻ mặt đáng sợ.

Chị Tooko cũng nhìn về phía anh Ushizono với ánh mắt dịu dàng.

Trong bầu không khí kì lạ đó, giọng nói trong suốt của chị Tooko vang lên.

- Nhảy qua đồng lửa đó tới bên tôi đi.

Tôi nín thở, tim đập thình thịch.

Đây là đang diễn lại Biển gầm sao? Hai người họ đang tái hiện khung cảnh đồng lửa đó sao!

Chị Tooko có vẻ dám làm chuyện này lắm. Nhưng cách đó không xa là rất

nhiều người, vậy mà họ lại diễn cái cảnh "nhảy cảm" như vậy sao! Không phải, hai người vẫn đang mặc quần áo...

Trong khi tôi lo lắng nhìn theo, thì anh Ushizono từ từ nhấc chân lên rồi dồn hết sức bước về phía trước một bước.

Khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại.

Chị Tooko dịu dàng ngược lên nhìn anh Ushizono.

Cảnh tiếp theo sẽ là Shinji nhảy qua đồng lửa rồi ôm lấy Hatsue, hai người tựa sát vào nhau, sau đó, sau đó...

Oaaaaa, tôi phải làm sao bây giờ. Dù thế nào đi nữa thì chỗ này cũng là ngoài trời.

Khi tôi đang nắm chặt tay do dự có nên lên tiếng thông báo cho hai người biết về sự hiện diện của mình...

- Tôi thích em, từ rất lâu về trước đã như vậy.

Anh Ushizono nói ngắt quãng.

Câu nói chậm rãi mà anh ấy dùng hết sức để nói ra đó nghe vào tai tôi chẳng khác nào sét đánh.

- Cảm ơn anh, tôi vui lắm.

Bàn tay trắng muốt của chị Tooko nắm chặt lấy bàn tay thô to của anh Ushizono, rồi chị ấy nở một nụ cười tươi như hoa.

Vẻ mặt tràn ngập yêu thương...

Tôi không nhìn được nữa. Mang theo tâm trạng thảm hại, tôi một mình rời

khỏi chỗ đó.

Chuyện giữa hai người mà tốt đẹp thì không phải tôi nên mừng sao.

Tôi chậm rãi bước đi trong đám đông ồn ào.

Như vậy tôi sẽ không bị anh Ushizono hiểu nhầm nữa, chị Tooko cũng sẽ không dấy dưa với tôi nữa. Từ nay chị Tooko sẽ nhờ bạn trai dốt đặc cán mai viết truyện tam đề, rồi vừa ăn vừa nói "Ngon quá, ngon quá".

Chuyện đó hoàn toàn là chuyện tốt. Thế nhưng tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu chứ.

Đùng! Cùng với tiếng nhạc vang lên, pháo hoa nổ vang trên bầu trời. Mọi người cùng ngẩng đầu lên và phát ra những tiếng hoan hô.

Chỉ có tôi là không dừng lại, tôi tiếp tục bước đi mà không ngẩng đầu lên nhìn pháo hoa.

Mỗi lần nghe thấy tiếng cười của những người xung quanh, nội tâm tôi lại như có thứ gì đó rời ra, tâm trạng tôi dần trở nên u uất.

Cuối cấp hai, tôi vẫn tự giam mình trong phòng không tới trường.

Tôi không muốn bị tổn thương nữa, không muốn liên hệ với bất kì ai nữa, tôi nhiều lần lặp lại những điều đó trong thâm tâm.

Tuy nhiên đến cuối cùng tôi cũng rời khỏi căn phòng đó, nhưng cho dù trở thành học sinh cấp 3, tôi vẫn cố hết sức tránh không liên hệ với những người khác.

Tôi cũng không hề dự định sẽ tham gia vào câu lạc bộ. Huống chi là câu lạc bộ Văn học có một con yêu quái thích ăn sách rau rầu...

Tính cách hồn nhiên lạc quan của chị Tooko khiến tôi không biết phải làm thế nào, tôi cảm thấy phiền phức vì bị chị ấy quan tâm. Mỗi khi đối diện với nụ cười vui vẻ của chị ấy tôi lại cảm thấy đau đớn.

Cho nên tôi vẫn luôn dùng giọng điệu lạnh nhạt nói chuyện với chị ấy, viết những câu chuyện kì lạ để khiến chị ấy rời xa tôi.

Haha, tôi thật sai lầm khi từng nghiêm túc viết truyện tam đề. Cả việc nhặt lấy cái nơ chị Tooko làm rơi rồi đem nó cột lên cành cây, hay chạy tới trường vì bị chị ấy gọi, tất cả đều là sai lầm.

Tiếng cười và âm thanh ồn ào càng lúc càng rời xa. Chỉ có tiếng pháo hoa là vẫn tiếp tục. Khi về tới nhà, chắc hẳn mẹ sẽ hỏi tôi đi chơi lễ hội có vui không. Tôi không nghĩ mình có thể mỉm cười và nói dối.

Tôi giật mình nhận ra bản thân đang đi về phía trường học.

Có lẽ cũng vì tôi không còn chỗ nào để đi nữa cả.

Tôi leo lên cầu thang đi về phía tầng 4 tòa nhà phía Tây. Có lẽ là vì nhớ lại những lời chị Tooko nói hôm qua.

... Hành lang tầng 4 ở tòa nhà phía Tây là vị trí đẹp nhất để ngắm. Năm ngoái chị đã phát hiện ra nó khi đến trường.

... Hừm, chị cũng rảnh thật đấy.

... Thiệt tình, sao Konoha lúc nào cũng nói chuyện lạnh nhạt kiểu đó thế.

Hành lang ban đêm tối mịt và im lặng.

Từ ngoài cửa sổ tôi có thể nhìn thấy pháo hoa.

Những bông hoa màu đỏ, xanh da trời, xanh lục, vàng nở rộ rồi dần tan

biến vào bóng tối như có ai đang lấy bình xịt xịt lên nền trời.

Hư ảo và cô đơn...

Mối ràng buộc giữa người và người cũng vô định và yếu ớt như vậy, một ngày nào đó nó nhất định sẽ tan biến...

Tôi im lặng nhìn những đóa hoa nở rộ rồi tàn lụi.

Khi tôi cảm giác sự tồn tại cũng dần trở nên mờ nhạt và sắp hòa vào bóng tối, tôi nhận ra đang có ai đó đứng cạnh mình.

- Chị biết là em sẽ tới mà, Konoha.

Trái tim tôi như lỡ mất một nhịp.

Mặc yukata, tóc vấn lên sau đầu, chị Tooko nghiêng cái cổ mảnh khảnh mỉm cười dịu dàng nhìn tôi.

Tôi mở to hai mắt cuống quýt.

- C-C-C... Chị làm cái gì ở đây vậy?

- Chị tới ngắm pháo hoa cùng với Konoha.

Vẫn mỉm cười, chị ấy trả lời một cách thản nhiên như vậy.

- Pháo hoa ư! K-Không phải hôm nay chị và anh Ushizono đi lễ hội sao... đúng rồi, anh Ushizono đâu! Làm sao chị có thể bỏ rơi bạn trai của mình như vậy chứ!

- Bạn trai?

- Không phải chị đang hẹn hò với anh ấy sao. Cho nên mới cố tình mặc

yukata đi chơi lễ hội...

Vừa nghe tôi nói thế, hai má chị Tooko đỏ ửng lên, rồi chị ấy lăm bằm như đang lấy cố.

- Bởi vì chị hết đồng phục để thay rồi.

- Hả?

- Cái hôm qua bị sách làm bẩn, những cái khác thì đều đang đem đi giặt. Vốn dĩ lúc ra ngoài chị nhất định phải mặc đồng phục mới được. Nhưng mà dù sao thì yukata và đồ thường cũng hơi khác nhau một chút... nên cũng chấp nhận được.

Cái gì mà chấp nhận được chứ hả.

- Còn nữa, chị và bạn Ushizono chỉ là nói chuyện một chút thôi. Không phải là đi hẹn hò.

- Chị đang nói cái gì vậy hả?

Cái đó không phải hẹn hò thì là gì chứ.

Tuy nhiên chị Tooko lại phồng mang trợn má, tay nắm chặt thành năm đấm nói một hơi.

- Bởi vì khi bạn Ushizono mang thư tới câu lạc bộ, trông bạn ấy cứ như đã tới bước đường cùng. Nhất định là bạn ấy vẫn chưa từ bỏ về chuyện của Konoha, cho nên mới muốn nói chuyện thẳng thắn với chị. Vì thế chị mới nở nụ cười lão luyện "Được thôi, tôi đồng ý" để cậu ta biết là chị sẽ không bao giờ để câu lạc bộ Nhu đạo có được Konoha!

Nụ cười tươi tắn đó mang hàm ý như thế này sao! Còn nữa, việc chị ấy cứ cười suốt trong lúc đi đường cũng là do... Khoan đã!

- Tại sao chị lại có thể lý giải câu chuyện theo hướng đó được hả!

- Chứ ánh mắt cậu ta nhìn Konoha nóng bỏng đến thế kia, nhất định là cậu ta vẫn chưa chịu từ bỏ.

Làm sao đối tượng của anh ấy là em được chứ! Rõ ràng chị đã đọc hàng đống tiểu thuyết tình yêu rồi, vậy mà tại sao lại không nhận ra bản thân là đối tượng yêu thích của người ta chứ?

Nhưng mà em an tâm đi. Là chị đã nhầm. Người mà bạn Ushizono yêu thích không phải là Konoha.

- Đó là điều đương nhiên!

- Khi nghe thấy điều này ở trước tiệm kẹo, chị cũng đã rất ngạc nhiên. Lúc đó chị đã sẵn sàng tâm lý rằng cậu ấy sẽ yêu cầu chị giao Konoha cho cậu ấy.

Rốt cuộc tại sao lại thành như vậy hả! Mặc dù tôi bắt đầu chóng mặt rồi, nhưng mà rốt cục cũng hiểu được lý do tại sao khi anh Ushizono đưa kẹo cho chị Tooko, trông chị ấy lại kinh ngạc đến vậy, rồi sau đó lại bật cười.

- Ushizono nói rằng cậu ấy đã thích người đó từ khi mới vào trường, tuy nhiên cậu ấy chỉ có thể dõi theo người đó chứ không thể thổ lộ tình cảm được. Cô gái đó có mái tóc dài, làn da trắng muốt, dáng người thon thả, tính cách đoan trang, hiền thực, là một người rất tuyệt vời.

Tôi không khỏi cảm thấy thương hại cho anh Ushizono.

Đã nói tới nước đó rồi mà chị ấy vẫn không nhận ra. Không đúng, tính cách đoan trang, hiền thực cái gì đó rõ ràng đều trái với sự thật.

- Cho nên chị đã khuyên cậu ấy sao không thử tỏ tình với người đó.

Ngực tôi khẽ run lên. Chị Tooko vừa dõi theo ánh sáng của một bông hoa dần tan vào màn đêm vừa nói với giọng dịu dàng.

Trong không khí khẽ thoang thoảng mùi hương hoa dịu dịu... đó có lẽ là mùi dầu gội đầu của chị Tooko.

- Nhưng Ushizono lại nói rằng người đó đã có người thương rồi, nếu cậu ấy tỏ tình sẽ chỉ khiến đối phương khó xử...

Cảm giác bị ai ép vào lồng ngực tôi như những con sóng.

- Cho nên cậu ấy nói muốn truyền đạt những lời đó cho chị có được không?

Khi nói ra những lời đó không biết anh Ushizono đã mang theo tâm trạng như thế nào.

Chắc hẳn là anh ấy đã dùng hết sức bình sinh, mặt đỏ bừng đầy cố gắng...

- Chị đã đồng ý sẽ diễn vai cô gái đó để cậu ấy tỏ tình. Nhưng cho dù vậy Ushizono cũng không biết phải làm sao để bày tỏ tình cảm của mình, trông cậu ấy rất bối rối, mãi mà không nói được thành lời.

Cho nên mới có cảnh trong Biển gầm mà tôi chứng kiến.

- Rồi Ushizono nói cậu ấy cũng đã đọc Biển gầm. Mặc dù chỉ cần nghe tới tiểu thuyết là cậu ấy lại buồn ngủ, nhưng tác phẩm này lại khiến cậu ấy rất xúc động.

Cậu ấy còn nói mình thích nhất là Chiyoko. Rằng Chiyoko là một người tốt...

Chiyoko là bạn từ thuở nhỏ với Shinji, cô mang lòng yêu anh nhưng tình yêu đó lại không được đáp lại.

"Chiyoko vốn dĩ là một người tốt!"

Tôi nhớ anh Ushizono đã nhiều lần nói như vậy.

Tôi cứ nghĩ anh ấy cảm động vì chuyện tình của Shinji và Hatsue.

"Anh muốn có một kỉ niệm."

"Tôi thích em, từ rất lâu về trước đã như vậy."

Chiyoko đã không thể truyền đạt tình cảm của mình cho Shinji.

Tuy nhiên, khi cô hỏi Shinji...

"Mình thật sự xấu đến thế sao?"

Shinji đã ngay lập tức trả lời rằng.

"Cậu nói gì vậy, trông cậu rất đẹp mà."

Những lời đó đã mang tới ánh sáng cho cõi lòng Chiyoko, đã khiến Chiyoko hạnh phúc.

"Người ấy nói tôi thật xinh đẹp! Người ấy nói tôi thật xinh đẹp!"

"Người ấy thật sự đã nói như vậy. Chỉ điều đó thôi cũng đủ rồi, tôi không mong chờ điều gì hơn thế nữa. Người ấy thật sự đã nói như vậy với tôi."

- Ushizono đã cười nói cảm ơn chị. Cậu ấy nói rằng bằng cách này cậu ấy đã có thể tập trung vào Nhu đạo... "Cảm ơn, cảm ơn cậu", cậu ấy đã lặp lại những lời đó rất nhiều lần. Konoha này, bạn Ushizono đúng là một người tuyệt vời. Cô gái được bạn ấy mang lòng yêu quả là một người hạnh phúc.

Chị Tooko nhắm mắt lại khẽ mỉm cười.

- Lần tới khi bạn Ushizono yêu một lần nữa, chắc hẳn nó sẽ kết thúc trong hạnh phúc, chị chắc chắn như vậy.

"Cảm ơn."

"Cảm ơn cậu, Amano."

Khi nói những lời đó với chị Tooko, chắc hẳn anh Ushizono rất đau lòng... nhưng cũng hạnh phúc và thoải mái, mặc dù tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng hình ảnh của anh ấy lúc đó vẫn hiện lên trong đầu tôi, tôi cũng nghẹn ngào nói.

- Đúng vậy.

Tôi khẽ thì thầm.

- Anh Ushizono là một người tuyệt vời.

Những bông hoa dần tan biến trên bầu trời đêm.

Pháo hoa nở rộ đầy lộng lẫy, rồi lại biến mất một cách hư ảo.

Tình cảm của con người cũng giống như vậy. Tuy nhiên...

- Pháo hoa... đẹp quá.

Chị Tooko mở mắt ra khẽ thì thầm như vậy.

- Mùa hè này là mùa hè cuối cùng chị được xem pháo hoa ở đây... Mặc dù rất buồn, nhưng chắc hẳn vào mùa hè sang năm, chị sẽ vẫn nhớ về pháo hoa được nhìn thấy đêm nay.

Cho dù nó sẽ biến mất, thì những tình cảm đó vẫn còn đọng lại.

Những bông hoa bên ngoài cửa sổ phản chiếu trong ánh mắt của chị Tooko.

Chị Tooko khẽ nắm lấy tay tôi. Như muốn động viên tôi, người đang không có tinh thần.

Hành động của chị ấy cực kì tự nhiên.

Tôi không nằm lại, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài, giả vờ như không nhận ra.

Không phải là tôi tha thứ cho chị ấy. Chỉ là hôm nay là ngày đặc biệt.

Tôi nhiều lần tìm cơ như vậy.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~ Năm Người Phụ Nữ Háo Sắc ~

Tháng Sáu, những cơn mưa phùn bủa vây trường học.

Hôm nay vì phải trực nhật nên tôi tới lớp sớm hơn mọi khi, khi vừa bước vào cửa tòa nhà, tôi nhìn thấy chị Tooko đang đứng trước tủ giày.

Lý do tôi nhận ra ngay là vì ở nước Nhật hiện đại bây giờ rất khó để bắt gặp một nữ sinh cấp ba tóc thắt bím dài tới eo.

Tuy nhiên, tủ giày mà chị ấy đang đứng cạnh không phải là của khối 12 mà là của khối 11... mà đó không phải là tủ giày lớp chúng tôi sao? Chị ấy đang đứng đó làm gì vậy?

Tôi nheo mắt lại thì thấy chị ấy đang loay hoay làm gì đó trước tủ giày, hai bím tóc dài đung đưa như đuôi mèo trên không trung. Gò má trắng muốt đỏ ửng như đang ngượng ngùng, dáng vẻ bối rối không biết nên làm gì.

Hơn nữa khi nhìn kỹ hơn tôi thấy trên tay chị ấy đang cầm một phong thư màu tử đinh hương.

Chị ấy đưa tay ra như muốn nhét nó vào tủ giày, rồi lại lắc đầu rút tay lại, việc đó cứ lặp lại nhiều lần.

Cái người đó rốt cuộc đang làm trò gì vậy?

Có gì mà chị ấy căng thẳng, thẹn thùng đến thế... chẳng lẽ phong thư đó là

thư tình sao?

Chị Tooko gửi thư tình!? Không thể nào!

Tôi không muốn mình bị cuốn vào chuyện này cho nên tôi làm bộ như không thấy gì cả và quay lưng định rời đi, tuy nhiên đôi chân tôi lại không nghe lệnh bộ não, tôi không tài nào di chuyển dù chỉ một bước.

Ngược lại, tôi quay 180 độ về vị trí cũ.

Dù sao thì tôi cũng phải thay giày, không còn cách nào khác, tôi đi thẳng về phía chị Tooko.

- Chị Tooko, chị đang làm gì vậy.

- K-Konoha...!

Tôi vừa lên tiếng thì chị Tooko đã giật bắn cả người, sau đó chị ấy vội vàng giấu phòng thư ra sau lưng.

- K-K-K-K-Không có gì cả. Chỉ là chị ngẫu nhiên đi qua đây thôi, vì tủ giày của khối 11 trông mới quá nên chị đứng lại ngắm một chút.

- Tủ giày của khối nào cũng như nhau cả thôi. Còn nữa, ở đây là tủ giày của em, chị tránh sang một bên được không.

- Ồ thế mà chị không biết. Vậy thôi hẹn gặp em sau giờ học tại câu lạc bộ nhé.

Sau khi nói thật nhanh như vậy, chị ấy quay người chạy đi, hai tai vẫn đỏ bừng.

Khả nghi quá...

Quả nhiên là chị ấy định bỏ thư tình vào tủ giày sao?

Dù sao thì chị Tooko cũng rất khoái mấy việc làm cổ lỗ sĩ đó.

Nhưng đối phương là ai?

Mà thôi, chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả...

Tan học, tôi đi tới câu lạc bộ. Chị Tooko đón tiếp tôi với một nụ cười thoải mái hồn nhiên.

- Chào em Konoha. Chị đói bụng rồi, em viết gì đó cho chị đi~

Cặp mắt đen lay láy của chị ấy lấp lánh ánh sáng, rồi vừa lắc lư ghế xếp, chị Tooko vừa không ngừng hối thúc tôi.

Đây mới là chị Tooko lúc bình thường.

Tôi nhớ lại chuyện buổi sáng, tuy nhiên cuối cùng tôi cũng không truy cứu mà rút xấp giấy bản thảo và hộp bút ra.

- Chủ đề hôm nay là "Dụng cụ bấm lỗ giấy" "Tháp Eiffel" và "Hải cầu". Thời gian là 50 phút. Nào, bắt đầu!

Chị Tooko bấm giờ bằng chiếc đồng hồ màu bạc.

Dụng cụ bấm lỗ giấy ư... có lẽ chị ấy nhìn thấy cái đồ bấm giấy trên bàn nên thuận miệng nói như vậy.

Trong khi tôi bắt đầu cầm bút chì viết thì ở một bên chị Tooko ngồi xồm trên ghế xếp và lật từng trang sách một cách vui vẻ.

Vừa liếc thấy tiêu đề, tôi không khỏi sửng sốt.

- "Năm người phụ nữ háo sắc"...!?

- Konoha thiết là, có phải em vừa nghĩ đây là sách "cấm" không? Hoàn toàn sai rồi.

Chị Tooko nói với vẻ trách móc.

Sau đó chị ấy bắt đầu huyền thuyên.

- Năm người phụ nữ háo sắc của Ihara Saikaku là tác phẩm thuộc dòng văn học phù thể được xuất bản vào năm 1868, thuộc trung kỳ của thời đại Genroku, đây là thời đại lấy văn hóa của các thương nhân vùng Kyoto - Osaka làm trung tâm. Văn học phù thể là một dạng văn học đại chúng miêu tả về tình yêu cũng như cuộc sống và sinh hoạt của những người đương thời.

Tác giả Ihara Saikaku là một trong những tác giả tiêu biểu của dòng văn học này.

Thân thế của ông cho đến giờ vẫn còn nhiều bí ẩn, tuy nhiên người ta thường cho rằng ông sinh ra trong một gia đình thương nhân giàu có vùng Osaka, năm 15 tuổi, ông bước vào thế giới của thơ haiku, bởi vì không lo chuyện gia đình mà suốt ngày rong chơi, ông đã bị tước quyền thừa kế.

Với phong cách sáng tác đầy tự do và dạn dĩ, ông còn được gọi là Saikaku "người Hà Lan". Nói về tốc độ sáng tác thì ông từng viết nên 23500 câu thơ trong vòng 1 ngày 1 đêm!

Ôi, chỉ cần tưởng tượng những câu văn ngon lành đó lần lượt được ra đời là chị lại thấy rụng hết cả mình. Cảm giác đó hệt như món wankosoba không ngừng lấp đầy dạ dày.

Chị Tooko lim dim nhắm mắt lại.

Ăn nhanh quá sẽ bị bội thực, không tốt cho dạ dày đâu... mặc dù tôi rất muốn nói như vậy, nhưng rồi tôi lại lựa chọn im lặng.

Chị Tooko lại mở mắt ra và nói tiếp.

- Tác phẩm đầu tay của ông, Người đàn ông háo sắc được viết khi Saikaku 41 tuổi. Quyển sách này rất thành công, thế nên sau này Saikaku đã cho ra đời chuỗi tác phẩm phù thể có tên là Truyện võ sĩ, Truyện thương nhân, Truyện háo sắc và trở thành một nhân vật nổi danh đương thời!

Tuy nhiên cũng có người nói rằng ngoại trừ Người đàn ông háo sắc thì những tác phẩm sau này không phải do chính Saikaku chấp bút... Nhìn chung có rất nhiều điều chưa được giải đáp về Saikaku. Tuy nhiên chính điều này cũng là một điều thật lãng mạn.

Chị ấy mỉm cười rồi xé ra một mẫu sách.

- Trong số các tác phẩm của Saikaku thì Năm người phụ nữ háo sắc là tác phẩm mà chị thích nhất. Tiểu thuyết này là tập hợp năm câu chuyện ngắn, là những câu chuyện có thật được Saikaku cải biên.

Nhân vật nào trong đó cũng được miêu tả thật sống động và tràn đầy sức hấp dẫn.

Tại thời đại của Saikaku thì những từ "tình" và "sắc" được sử dụng thay cho "yêu" và "thương". Cho nên háo sắc ở đây không hề mang ý nghĩa mà Konoha đang nghĩ đến đâu.

Đúng rồi, nếu là thời nay thì có lẽ tựa đề của nó sẽ là "Những cô gái sinh ra để yêu" hay "Những cô gái nguyện chết vì yêu".

-... Nghe thật tầm thường.

Chị Tooko không để ý tới tôi, sau khi cho mẫu giấy vào trong miệng, chị ấy tiếp tục nói với vẻ hạnh phúc.

- Đúng là như vậy, tuyệt tác thì ở thời đại nào cũng đều mang hương vị ngon tuyệt cả.

Tuy nhiên, trong quyển sách này của Saikaku lại không biểu hiện tình yêu lãng mạn.

So với vị chua chua ngọt ngọt hay ngọt xen lẫn đắng chát, thì tác phẩm này có hương vị của sự cuồng nhiệt và dục vọng của những nữ chính. Đúng thế, nó tựa như món bánh xèo nóng hổi được phủ đầy nước sốt cay ngọt! Bạch tuộc, mực và thịt heo cắt hạt lựu, bắp cải thái sợi, gừng đỏ, rồi nhúng tất cả vào bột củ mài, quện thật đều rồi cho lên bàn nướng teppan!

Vừa hưởng thụ hơi nước trắng phau hòa quyện với mùi hương nước sốt và tảo biển tươi, vừa quệt mồ hôi trên trán, vừa thổi vừa cắn từng miếng to, chính là cảm giác đó!

Chị ấy lại xé ra một mẫu sách nữa bỏ vào miệng.

Vừa nhai nhóp nhép chị ấy vừa kể tiếp một cách hăng hái.

- Onatsu xinh đẹp và bạo dạn mang lòng yêu người đầy tớ Junjuurou có thân phận khác biệt và định bỏ trốn.

Osen thì mặc dù đã có chồng, nhưng vì trả thù người phụ nữ đã vũ nhục mình nên quyết định quyến rũ chồng của bà ta.

Osan là một phu nhân tiết tháo vốn chỉ định thay thị nữ viết thư tình nhưng rồi tự bản thân, lại cùng đối tượng của lá thư thề non hẹn biển.

Hay câu chuyện tình buồn của Oshichi vì muốn gặp lại Kichisaburou mà

gây ra hỏa hoạn cũng rất nổi tiếng.

Khung cảnh khi Oshichi và Kichisaburou gặp nhau lần đầu cực kì đáng yêu và vụng về.

"Tôi năm nay 16 rồi."

Khi nghe Kichisaburou ngập ngừng nói ra những lời đó, Oshichi cũng rất căng thẳng đáp lại,

"Tôi cũng thế, đã 16 rồi."

Cảnh tượng đó thật sự rất đáng yêu! Hai người còn ôm nhau vừa khóc vừa sợ giữa sấm chớp nữa.

Chị Tooko vòng tay ôm lấy bản thân trông có vẻ rất đau đớn.

- Người thứ năm là Oman! Cô gái này rất lợi hại. Người cô thích là một chàng trai rất đẹp, tuy nhiên anh ta lại chỉ có hứng thú với những bé trai đáng yêu.

Cô nhiều lần viết thư tình gửi cho anh ta nhưng anh ta vẫn không hề để ý, khi nghe được người đó vì người yêu qua đời mà bỏ nhà ra đi, cô đã quyết định mình phải nói với anh ta điều gì đó, cho nên đã cải trang thành nam giới để tiếp cận anh. Sau đó giữa hai người phát sinh quan hệ.

- Đối phương tới cuối cùng cũng không phát hiện ra sao!

- Đương nhiên là có, mặc dù anh ta đã nhận ra Oman là gái, nhưng vì bị tình cảm của Oman lay động, anh ta nhận ra dù đàn ông hay phụ nữ cũng như nhau, và thế là hai người ở chung với nhau.

Hiểu theo một ý nào đó thì là Oman rất giống đàn ông...

- Trong cả năm câu chuyện thì chỉ có câu chuyện cuối cùng của Oman là kết thúc viên mãn. Mặc dù khi vừa mới về ở với nhau cả hai có cuộc sống rất nghèo khổ, nhưng sau đó nhờ kế thừa tài sản từ gia đình Oman mà họ đã trở nên giàu có.

- Bốn cái khác đều là bi kịch à?

- Đúng vậy. Onatsu bỏ trốn không thành, Junjuurou thì bị vu cho tội ăn trộm và bị xử tử, Osen thì bị chồng bắt tại trận tội ngoại tình, sau đó tự kết thúc tính mạng. Osan cũng bị bắt cùng người đầy tớ khi đang trên đường bỏ trốn, sau đó cả hai bị xử tử vì tội ngoại tình. Còn Oshichi thì cũng chết cháy trong vụ hỏa hoạn. Tuy nhiên...

Chị Tooko lên giọng như muốn nói từ bây giờ mới là trọng điểm.

- Bốn câu chuyện này lại không hề mang cảm giác bi lụy.

Có thể một phần là vì lối kể chuyện đơn giản và tự do của Saikaku, tuy nhiên quan trọng hơn là bao gồm cả Oman, những nữ nhân vật trong câu chuyện này đều hành động theo con tim của mình, họ biết rõ mình muốn gì, cho nên họ không giải thích, cũng không cần ai thương hại.

Khi Osan trên đường bỏ trốn mộng thấy Văn Thù Bồ Tát, Bồ Tát khuyên cô nên biết hối cải về việc bỏ nhà ra đi, tuy nhiên cô đã ngay lập tức đáp rằng "Đây là tình yêu mà ta đã đặt cược cả tính mạng mới có được, ta sẽ không từ bỏ nó, ngài chỉ biết đến nam sắc, lại không hề hiểu tình yêu nam nữ!".

Tương tự thì Onatsu, Osen, Oshichi, Oman cũng đều tự làm ra lựa chọn của mình.

Họ không hề hối hận vì kết quả mà lựa chọn của mình đưa tới.

Họ biết nhìn thẳng vào điều mình muốn.

Vào thời đại Genroku thì phần lớn phái nữ đều sống mà bị ràng buộc bởi gia đình, xã hội và giới tính.

Tuy nhiên trong câu chuyện của Saikaku thì các nhân vật nữ lại được tự do yêu đương! Họ tràn đầy sức sống, không bị thứ gì trói buộc! Cho dù đang đợi họ phía trước là sự hủy diệt, thì họ cũng sẽ hưởng thụ niềm hạnh phúc trong thoáng chốc này. Chính động lực tiến về phía trước không chút sợ hãi đó đã khiến người đọc muốn vỗ tay cổ vũ cho họ.

Sau khi nói xong với cõi lòng đầy nhiệt tình, ánh mắt của chị Tooko trở nên dịu dàng, rồi chị ấy mỉm cười.

- Cho nên quyển sách này không mang vị ngọt của bánh kẹo, cũng không phải vị chua của hoa quả, nó là món bánh xèo hương vị đậm đà dành cho đại chúng, khiến người nào ăn vào cũng hồi phục sinh lực, trở nên khỏe mạnh.

Sau đó chị Tooko vừa nhai sách nhóp nhép vừa huyền thuyên "Cảm giác dính dính của củ mài này cũng rất tốt", "Mực và bạch tuộc như đang nhảy múa trên đầu lưỡi", "Cắn phải thịt heo cảm giác toàn thân như buông lỏng, sau đó miếng gừng hồng lại khiến vị giác căng cứng".

Đây mới đúng là chị Tooko của ngày thường...

- Konoha, điểm tâm xong chưa?

- Của chị đây.

Tôi xé ra hai tờ bản thảo đưa cho chị Tooko đang mỉm cười.

- Ừ... chỉ có một tờ rưỡi thôi sao. Em ăn bớt nguyên liệu quá đấy...

Vì vừa viết vừa suy nghĩ chuyện khác nên tôi cũng không tài nào viết nhiều được.

Chị Tooko nhận lấy bản thảo với vẻ bất mãn, sau đó lại mỉm cười tủm tỉm.

- Để xem nào, hải cẩu là nhân vật chính sao. Ừm, đáng yêu lắm. Ồ...? Hứng thú của nó là dùng dụng cụ bấm lỗ giấy? Nó cứ bấm hoài, khiến cho Địa Cầu khắp nơi là lỗ thủng... Cuối cùng, đỉnh tháp Eiffel bị nung đỏ đâm xuyên qua bụng của con hải cẩu, hết truyện... Cái gì thế này~~~. Vị tựa như một quả dưa hấu không có ruột ấy~~~

Chẳng khác nào rắc gia vị lên vỏ sau đó nhai chung với hạt dưa~~~.

Tạm thời chưa nói tới nội dung, miêu tả rất nông cạn! Không hề ngon chút nào cả~. Konoha, em ăn bớt hơi quá đáng rồi đấy! Chẳng có chút nỗ lực nào cả~~~! Câu chuyện này quá thiếu tình yêu và sự nhiệt tình!

Tôi mở miệng hỏi chị Tooko, trong đầu nghĩ tới phong thư màu tử đinh hương.

- Tình yêu và sự nhiệt tình sao... quả nhiên là chị Tooko cũng khát khao tình yêu và thẳng tiến về phía trước theo dục vọng bản thân như các nhân vật của Saikaku sao?

- Hả! C-Chuyện đó...

Mới vừa nãy còn phồng má lên càu nhàu trông chẳng khác nào một con chuột hamster, vậy mà vừa nghe tôi hỏi như vậy chị ấy đã giật mình, mắt dời sang chỗ khác, mặt đỏ bừng lên.

- Cái này, chuyện này... chị không hề phủ nhận tình yêu và dục vọng... tuy nhiên, cái này, nói tóm lại là... có một số chuyện không thể nói ra bằng lời được. Em hiểu chưa! Cảm ơn vì vỏ dưa hấu! Hôm nay chị có việc phải về sớm! Em làm ơn đừng ngăn cản chị.

Sau khi hét lên như vậy, chị ấy vội vàng mang giày vào, túm lấy đồ đạc rồi chạy đi.

Nghe tiếng bước chân của chị ấy dần rồi xa tôi lại càng vững tin.

Quả nhiên đang có chuyện gì đó!

[Sáng hôm sau]

Tôi đến trường vào thời gian như thường lệ, khi mở tủ giày ra, tôi nhìn thấy một phong thư màu tử đinh hương nằm ở bên trong.

Phong thư này là cái mà chị Tooko cầm hôm qua!

Người nhận của nó là tôi sao!

Nhưng mà tại sao? Nếu chị ấy có chuyện gì thì cứ nói thẳng với tôi là được mà.

... Có một số chuyện không thể nói ra bằng lời được.

Tim tôi đập thành thịch khi nhớ lại lúc chị Tooko đỏ mặt hét lên như vậy. Tôi vội vàng đi tới một góc hành lang vắng người, mở phong thư ra, bên trong là một tờ giấy có màu tử đinh hương nhạt hơn phong thư.

Tôi nín thở, tuy nhiên khi vừa đọc tới dòng đầu tiên của bức thư...

Tôi nắm chặt lấy nó và gào lên.

- Chị Tooko!!!

Gửi Konoha,

Chị xin lỗi.

Chị đã bị dục vọng của mình đánh bại.

Khi đã ăn mất ba trang vở bài tập tiếng Anh mà Konoha bỏ quên ở câu lạc bộ.

Bởi vì Còi hiệu của Bradbury do Konoha dịch trông ngon quá nên chị không thể cưỡng tại sự hấp dẫn của nó được...

Chị chỉ định thử một chút thôi... nhưng vừa xé một miếng bỏ vào miệng là chị không dừng lại được.

Chị sẽ tự kiểm điểm sâu sắc.

Tooko

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Hầu Gái Lần Đầu Biết Yêu

- E-Em tên là Uotani Sayo. Thực ra tiểu thư Maki không làm gì em cả...
- Vậy à? Thế lát nữa em lên tố cáo với chị cũng được, đừng sợ gì hết nhé.
- Cảm ơn chị đã quan tâm tới em.

Khi thấy tôi cúi đầu, chị Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

- Không có gì đâu, nhờ em cũng chăm sóc chị nhé, Sayo.

Rồi chị ấy nói với giọng trong suốt và ngọt ngào như vậy. Những lời đó khiến tôi ngây ra như phỗng.

Chắc hẳn khi bà nội gặp gỡ tiểu thư Yuri lần đầu tiên lúc tiểu thư chuyển tới đây từ Tokyo, bà cũng đã cảm động như tôi bây giờ.

Tiểu thư Yuri là đại tiểu thư nhà Himekura, khi bà nội còn nhỏ hơn tôi bây giờ, tiểu thư đã chuyển tới sống ở đây rồi.

Tiểu thư là một người xinh đẹp đầy hư ảo gánh vác trên mình vận mệnh đặc biệt. Vu nữ của nhà Himekura.

(Miko, người giữ đền)

Tiểu thư là chủ nhân mà bà nội cực kì, cực kì tôn kính.

Trước khi qua đời vào năm ngoái, bà vẫn thường kể cho tôi nghe về tiểu thư. Rằng tiểu thư đã trở thành câu chuyện ở vương quốc của loài rồng. Rồi câu chuyện tình yêu giữa tiểu thư Yuri và ngài Akira... Tôi rất thích nghe câu chuyện của hai người, khi còn nhỏ trước khi đi ngủ tôi lại xin bà kể cho tôi nghe về họ.

... Bà ơi, kể cho Sayo nghe chuyện của tiểu thư Yuri và ngài Akira đi.

Cho dù nghe bao nhiêu lần, câu chuyện đó vẫn khiến tôi xúc động.

Cho nên, khi chị Tooko có nét giống với tiểu thư Yuri tới đây, tôi đã rất háo hức.

Hôm sau, từ sáng sớm chị Tooko đã tới đọc sách ở thư phòng.

Sáng nay chị ấy mặc chiếc váy dài màu trắng, tóc tết thành hai bím. Mặc dù bộ kimono màu đỏ hôm qua rất hợp với chị ấy, tuy nhiên cái váy này cũng rất tuyệt vời.

Những quyển sách nằm trên giá chiếm hết một mặt tường là di vật của tiểu thư Yuri để lại. Chị Tooko cứ đứng ở đó và lật qua từng trang sách.

Khi tôi băn khoăn hỏi "Chị có cần em mang đồ ăn sáng tới đây không ạ?", chị ấy khẽ mỉm cười, trên tay vẫn cầm quyển sách.

- Cảm ơn em. Nhưng mà chị muốn đọc sách thêm một chút nữa, để sau nhé.

Sau đó chị ấy nói tiếp, hai mắt rạng rỡ hẳn lên.

- Căn phòng này đầy ắp những quyển sách quý! Hệt như một bảo tàng! Có Ca sĩ Nana do Nagai Kafuu dịch, hay Tiểu công tử dịch bởi Wakamatsu Shizuko!

Mặt nạ sắt dịch bởi Kuroiwa Ruikou cũng rất hay. Mặc dù Mặt nạ sắt của Dumas rất nổi tiếng, tuy nhiên đây là bản dịch từ tác phẩm Hai cánh chim hét ở Saint-Mars cũng viết về cùng một đề tài... không đúng, đây phải gọi là bản phóng dịch mới đúng! Bối cảnh của nó diễn ra ở nước Pháp vào thời Louise XIV, thế nhưng tên của nhân vật chính lại là "Arumo Morio". Tên gốc trong bản tiếng Pháp là Morris Desmours, thế nên Morris đã trở thành Morio. Hơn nữa có một số nhân vật ở nguyên tác vốn dĩ đã chết nhưng trong bản dịch lại vẫn còn sống khỏe mạnh, mặc dù rất hoang đường nhưng lại khiến cho câu chuyện trở nên đầy kịch tính, khiến người đọc dần dần bị cuốn vào!

Việc đổi tên nhân vật khi dịch tác phẩm ngày xưa rất phổ biến. Ví dụ như Nello và Patrasche trong Chú chó vùng Flanders được dịch thành "Kiyoshi và "Buchi". Hay Aroa thì được dịch thành Aya.

Chị Tooko cười khúc khích một cách vui vẻ.

- Sayo có thích đọc sách không?

- C-Cái này... em có đọc Izumi Kyouka...

Đó là tác giả mà tiểu thư Yuri yêu thích nhất.

Chị Tooko ngay lập tức nở nụ cười.

- Vậy sao! Chị cũng cực kì yêu thích Izumi Kyouka! Tác phẩm của ông tựa như rượu làm từ cánh hoa, chỉ cần đọc những câu chữ đầy hoa lệ đó thôi cũng đủ để khiến người đọc say mê! Nói mới nhớ, trong phòng này có rất nhiều tác phẩm của Kyouka! Hắc bách hợp này! Thảo Mê Cung! Đầm Long Đàm! Phòng ngoại khoa!... Cảnh Omie trong Ca Hành Đăng đi trên bãi biển trong đêm trăng, sau đó đặt môi lên khe đá thì thầm "Yêu thương, yêu thương" thật sự khiến người đọc thấy đau lòng.

Ca Hành Đăng là câu chuyện giữa Omie, cô gái cô độc có cha là nghệ

nhân nổi tiếng hát utai, nhưng vì gia đạo xuống dốc nên bị bán vào kĩ viện, và Kitahachi, người gây ra cảnh suy sụp của gia đình Omie. Kitahachi cũng là một nghệ nhân sở hữu tài năng trời phú, tuy nhiên khi gặp lại người con gái vì bản thân mà trở nên bất hạnh, anh ta đã không thể nói ra tên thật.

(Phần ca hát trong kịch Nô)

Cảnh Kitahachi nhẹ nhàng dìu Omie và dạy cô nhảy múa trong màn đêm thật sự rất lãng mạn và xót xa, tựa như vừa uống một ly rượu lạnh bên trên lưng lò trôi cánh hoa màu trắng. Nỗi cô đơn và thống khổ của hai người, cùng với tình cảm bị che giấu ấy vào phần cuối cùng của đoạn cuối câu chuyện đã trở nên sáng lấp lánh, thăng hoa thành khung cảnh đẹp đến tận cùng, khiến người đọc chói mắt.

Tôi dường như cũng đang say, đầu vầng mắt hoa. Cảnh cuối cùng trong Ca Hành Đăng chính là cảnh yêu thích của tiểu thư Yuri, chính tiểu thư đã viết trong nhật kí như vậy!

Trong lời nói của chị ấy bao hàm niềm vui, hạnh phúc, và trù mến đến dường nào.

Quả nhiên chị Tooko rất giống tiểu thư Yuri!

Khi chị Tooko đi làm người mẫu vẽ tranh trong phòng tiểu thư Maki, tôi đi tới thư phòng lên đọc Ca Hành Đăng.

(Yêu thương, yêu thương).

Ban đêm lạnh đến mức cả sương gió cũng như bị đóng băng.

Tôi dường như có thể nghe thấy tiếng của những con chim biển và tiếng sóng hòa quyện với thanh âm của Omie khi cô đặt làn môi lên khe đá cứng tựa kim châm, vừa khóc vừa nói (Yêu thương, yêu thương).

(Yêu thương, yêu thương).

"Bầu trời sáng ánh sao xanh, nước biển đen như mực. Ta như rơi vào hồ máu của màn đêm, ôi, ta còn sống hay không... tiếng chim kêu bốn phía, ta cũng khóc lên."

Tiểu thư Yuri cũng từng sống một mình trong căn phòng này, đang chờ đợi một ai đó tựa như Omie.

Và... chị Tooko dường như cũng đang đợi ai đó.

- A~, mau tới đây đi, Konoha.

- Đừng có lần nào cũng nhìn ra cửa sổ lẩm bẩm như vậy. Thật hiếm khi có mỗi hai chúng ta như thế này, bồ hãy nhìn vào mắt mình và mỉm cười thật tươi xem nào.

- Đại phu Sanshou bắt cóc người khác, người thật vô liêm sỉ.

Ba giờ chiều. Tôi mang trà tới phòng tranh, tiểu thư Maki và chị Tooko lại đang đấu khẩu với nhau.

Chị Tooko đã thay một cái váy dài đính rất nhiều tua rua, tóc chị ấy cũng xõa ra như sóng biển và được thắt lại bằng một chiếc nơ màu trắng. Vừa ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, chị ấy vừa nhìn ra bên ngoài và thở dài.

- Không biết Konoha đã đọc điện báo chưa nhỉ. Em ấy sẽ không thấy mình chết mà không cứu chứ. Nếu em ấy đang đi du lịch với gia đình thì sao nhỉ.

- Konoha...?

Tôi vừa đặt những tách trà lên bàn vừa lắng tai nghe.

- Thiệt tình, từ sáng đến giờ bỏ cú Konoha Konoha suốt. Mình phát ghen rồi đấy.

- Đừng có lấy đầu bút chọc má mình! Đừng có gãi cổ mình! Tại vì bỏ cú làm mấy chuyện như vậy nên mình mới không muốn ở một mình với bỏ đấy. C-Còn nữa, nếu không có Konoha, mình sẽ...

Chị ấy dè dặt tay trắng muốt lên trên bụng. Có vẻ như nếu người đó không có ở đây thì chị ấy sẽ không có tâm trạng để ăn uống. Bữa trưa tôi cũng không thấy chị ấy ăn gì cả.

Người tên Konoha này chắc hẳn là ngài Akira của chị Tooko!

Không biết anh ấy phải là người như thế nào nhỉ? Nếu như anh ấy là một người dịu dàng, thông minh, với ánh mắt đẹp đẽ như ngài Akira được mô tả trong nhật kí của tiểu thư Yuri thì tốt biết mấy.

Không, chắc chắn anh ấy là người như thế. Bởi vì anh ấy là người đã khiến chị Tooko phải mong đợi với vẻ mặt đầy sầu khổ đến vậy. Giữa hai người là mối ràng buộc bền chặt của tình yêu, và anh Konoha cũng rất trân trọng chị Tooko.

Đúng vậy, hai người yêu nhau tha thiết, tựa như trong chuyện xưa...

Tôi rất mong chờ được thấy anh Konoha của chị Tooko tới nơi này!

Buổi chiều, như mọi khi tôi lại đi tới am thờ bằng đá ở một góc vườn.

Đây là bí mật mà bà nội đã nói cho tôi biết.

Ngài Akira đang nằm dưới am thờ này. Tôi đã kế thừa từ bà nội sứ mệnh bảo vệ nơi ngài Akira an nghỉ.

Tiểu thư Yuri, ngài Akira, em sẽ dùng hết sức mình bảo vệ căn phòng này

giống như bà nội. Em sẽ bảo vệ câu chuyện của hai người.

Hôm nay tôi cầu nguyện đặc biệt thành tâm.

Đúng lúc này, Baron, con chó chăn cừu được nuôi ở đây để giữ nhà, đột nhiên bật dậy sữa liên hồi và chạy về phía cổng chính.

Khi tôi quay lại, tôi thấy Baron đang thò mặt ra từ giữa các song sắt sữa đe dọa một người xa lạ đang đứng bên ngoài.

- Xin lỗi.

Người đó cất tiếng gọi tôi.

- Tôi tên là Inoue Konoha, tới từ Tokyo. Tôi là I học sinh lớp 11 của trường cấp 3 Seijou.

Đắm chìm trong những tia nắng đỏ rực... tay cầm túi xách du lịch... dáng người mảnh khảnh... khuôn mặt dịu dàng có nét giống con gái... người đàn ông trông như một học sinh cấp 3.

Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào người đó.

Có lẽ vì tôi cứ im lặng cho nên người đó tiếp tục nói với vẻ hoang mang.

- Tôi đến vì nghe nói ở đây có thứ mà tôi cần tìm, cho hỏi chủ nhà có đây không ạ?

- !

Những lời đó giống hệt với những lời mà ngài Akira đã nói khi tới đây lần đầu tiên.

Ngài Akira khi đó tới đây để tìm kiếm quyển sách là di vật của người mẹ

quá cố.

Đầu tôi nóng bừng lên, ngực siết chặt, tôi không nói gì cả mà chỉ quay người chạy về phía cửa tòa nhà.

Là ngài Akira!

Ngài Akira tới rồi!

Mặc dù anh ấy không có mắt một mí, hay hàng lông mày mỏng như mô tả trong nhật ký, tuổi cũng trông nhỏ hơn, nhưng khuôn mặt của anh ấy rất đẹp!

Đó chính là ngài Akira!

Tôi phải đi thông báo cho chị Tooko.

Nhưng khi tôi vừa mở cửa định chạy lên cầu thang thì chị Tooko đã mang theo chiếc váy trắng chạy xuống từ cầu thang, hai mắt trông đầy rạng rỡ.

- Sayo! Konoha tới rồi này!

Có lẽ chị Tooko đã nhìn thấy anh ấy từ cửa sổ.

Mang theo vẻ mặt đầy hạnh phúc, chị ấy nói với tôi như vậy rồi chạy ra ngoài.

Nụ cười và thanh âm rạng rỡ đó khiến tôi ngẩn người trong giây lát, sau đó tôi vội nấp sau cửa lén nhìn xem đang có chuyện gì.

Chị Tooko gọi to "Konoha!" rồi chạy ra phía cổng, sau đó chị ấy mở cổng ra và nắm lấy tay anh ấy dẫn vào nhà.

Mặc dù trông chị Tooko rất vui vẻ, nhưng anh Konoha lại nhúu mày như đang tức giận.

"Em không phải vì tự nguyện mà là bị người khác ép nên mới tới đây", anh ấy nói cái gì đại loại như vậy, ngữ khí cũng cũng đầy chán ghét.

Trông không giống với ngài Akira lắm...

Tiểu thư Yuri và ngài Akira yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, thế nhưng Akira này lại không cảm nhận được ý tốt và sự chờ mong của chị Tooko. Chị Tooko cũng tức giận nói "Konoha thật quá đáng". Chẳng lẽ hai người không phải người yêu sao?

Tiểu thư Maki mang theo tạp dề vẽ tranh đi ra cửa.

- Hoan nghênh em tới nơi này, Konoha.

- Cho dù được hoan nghênh đi nữa thì em cũng không thấy thoải mái cho lắm.

Anh ấy trả lời với vẻ khó chịu.

Tôi được tiểu thư Maki ra lệnh hướng dẫn khách về phòng.

Chị Tooko vì chưa kết thúc việc làm mẫu cho tiểu thư Maki nên lại bị dẫn đi.

Lúc nhìn thấy chị Tooko mếu máo khi bị kéo đi, anh ta chỉ đứng đực ra đó mà nhìn. Trông cứ như anh ta không hề có ý định giúp đỡ chị ấy.

Tôi bắt đầu thấy tức giận.

Chị Tooko đã mong chờ người này đến vậy vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt sầu khổ như vậy!

-... Xin đưa hành lý cho tôi. Tôi sẽ hướng dẫn anh về phòng.

Giọng điệu của tôi bất giác trở nên không khách khí.

- Hành lý để anh mang là được rồi.

- ... Đây là công việc của tôi.

Nói với giọng lạnh nhạt như vậy xong, tôi quay người bước đi.

Vừa tới phòng, tôi vội đặt hành lý xuống rồi định rời đi, tuy nhiên anh ta gọi tôi lại và hỏi tên.

Tôi bực tức, so với chuyện hỏi tên tôi, không phải anh ta nên lo lắng cho chị Tooko sao. Bỗng dưng hỏi tên con gái, người này chắc hẳn là một người rất tùy tiện. Có khi là một người lãng nhãng.

Sau khi tôi lạnh nhạt nói ra tên của mình, anh ta tiếp tục hỏi lung tung mấy chuyện khác.

Khi tôi ngoảnh mặt sang một bên nói rằng mình đang làm thêm ở đây trong kì nghỉ hè...

- Vậy sao, em nhỏ như vậy mà giỏi ghê nhỉ.

Anh ta vừa nói cái gì! Nói tôi nhỏ hơn người khác là sự sỉ nhục lớn nhất, tại tôi đỏ bừng lên.

- Tôi không có nhỏ, tôi đã là học sinh trung học rồi.

- Sao cơ!? Em học cấp 2 rồi cơ á!? Em học lớp mấy rồi!?

Anh ta có cần phải tròn mắt như vậy không? Ý anh ta là tôi trông như học sinh tiểu học sao? Thật là một người bất lịch sự! Đáng ghét!

- Tôi đang học lớp Bảy.

Tôi trả lời với giọng lạnh như băng.

Anh ta còn tiếp tục dây dưa hỏi thêm vài chuyện nữa, nhưng tôi đều trả lời một cách lạnh nhạt và rời khỏi phòng.

Thật là một người khó ưa! Hoàn toàn không giống ngài Akira chút nào cả! Thật là đáng ghét!

Vị khách bất lịch sự kia tên là Inoue Konoha.

Hai ngày sau. Chị Tooko được tiểu thư Maki cho phép nghỉ ngơi, thế là chị ấy nắm lấy tay Inoue ra phố chơi, tuy nhiên trông anh ta rất miễn cưỡng.

Anh ta quý trọng chị Tooko hơn một chút, cười với chị ấy nhiều hơn một chút thì sẽ chết sao! Thiệt tình, tại sao anh ta lại nói chuyện với chị Tooko một cách thô lỗ như vậy chứ!

Tôi mang theo tâm trạng nôn nóng đó tới sáng hôm sau.

Khi đó tôi bắt gặp chị Tooko bước ra từ phòng của Inoue.

Bầu không khí vẫn còn vương vấn sương mù trắng nhợt và lạnh lẽo, chị Tooko mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình đứng cúi đầu với vẻ buồn bã trước cửa phòng, trong mắt chị ấy lóng lánh nước mắt.

Tôi nín thở vội núp vào một bên.

Chị Tooko đang khóc!

Trái tim tôi đập thình thịch, tôi lén nhìn ra thì thấy chị Tooko đang tựa lưng vào cửa phòng, môi mím chặt. Trông chị ấy bây giờ yếu đuối đến mức như sắp tan biến bất cứ lúc nào.

Khi giọt nước mắt trên khóe mi sắp lăn xuống, chị ấy khẽ đưa ngón tay

mảnh khăn lên lau nó đi rồi cất bước.

Đầu óc tôi trống rỗng.

Hôm qua đã có chuyện gì xảy ra trong phòng của Inoue vậy?

Chắc hẳn Inoue đã lại nói điều gì đó quá đáng với chị Tooko! Khiến chị ấy bị tổn thương! Nếu không phải như vậy thì chẳng có lý nào trông chị Tooko lại buồn đến như vậy cả.

Tôi lặng lẽ đi theo sau chị ấy.

Chị Tooko đi vào thư phòng, lấy ra một quyển sách trên đó rồi bắt đầu đọc.

Trông chị ấy rất cô đơn, lạnh lẽo, thỉnh thoảng lại chớp chớp mắt, rồi tự lấy hai tay vỗ má như muốn động viên bản thân.

Nhìn chị Tooko buồn, ngực tôi đau ê ẩm hệt như đang chứng kiến tiểu thư Yuri buồn bã.

Một lúc lâu sau tôi mới thấy Inoue dậy.

Khi thấy anh ta mở cửa phòng chị Tooko rồi thò đầu vào trong nhìn dáo dác, tôi không khỏi căng giọng.

- Nếu anh tìm chị Tooko thì chị ấy đang ở thư phòng. Trông chị ấy rất buồn, có phải anh đã làm gì chị ấy phải không?

- Anh có làm gì đâu.

Anh ta hấp tấp trả lời như vậy.

Đúng là một gã hèn nhát, ai đời bị một người nhỏ tuổi hơn mình trừng mắt

mà lại sợ hãi như vậy. Có lẽ vì bị tôi mắng, nên Inoue vội đi tới thư phòng như đang bỏ chạy, rồi anh ta nói chuyện gì đó rất lâu với chị Tooko ở đó.

Ngày hôm đó tiểu thư Maki tuyên bố sẽ phá dỡ biệt thự, chị Tooko vì bảo vệ những quyển sách đã đứng cản trước thư phòng, hai người đã cãi nhau một trận. Tôi đã rất sốc, chẳng lẽ mục đích thật sự của tiểu thư Maki khi tới đây là để phá dỡ nó sao.

Tôi phải bảo vệ biệt thự của tiểu thư Yuri!

Tôi sẽ không cho phép bất kì ai phá hủy nó!

Tôi nhất định phải để cho tiểu thư Maki người kế thừa dòng họ Himekura biết rằng "lời thề" với nhà Himekura vẫn còn đang tiếp tục. Tôi phải khiến cho không còn ai dám ra tay với tòa biệt thự này, cho dù có phải khiến nó bao phủ trong sự khủng hoảng mang tên lời nguyền...

Trong khi tôi đang lo lắng suy nghĩ, ngực như bị xé toang thành từng mảnh nhỏ, đầu óc dần trở nên kì quái thì Inoue chẳng hiểu sao lại cùng tiểu thư Maki ra ngoài hẹn hò.

Thật là một kẻ lừa gạt! Tôi không còn chút tin tưởng nào dành cho anh ta được nữa.

Chị Tooko rất tức giận. Chị ấy ngồi ôm chân trước cửa chính, lầu bầu rằng Inoue về là phải mắng cho anh ta một trận.

- ... Chị Tooko, em vừa làm sandwich, chị có muốn... ăn một chút không?

Tôi rụt rè đưa cho chị ấy bánh cùng một tách trà hoa cúc nóng.

Mặt chị Tooko đột nhiên đỏ bừng, rồi chị ấy ngượng ngùng ngước lên nhìn tôi mỉm cười.

- Cảm ơn em, Sayo. Hôm qua em cũng làm cơm nấu cho chị nhỉ.

Sau khi cảm ơn tôi, chị ấy bắt đầu ăn bánh sandwich.

- Sayo, bánh em làm ngon quá. Bánh sandwich trứng gà này chẳng khác nào Mặt trời và Đồng cỏ của Nakagawa Rieko. Kẹp giữa hai lớp bánh mì mềm mại là miếng trứng gà thơm ngon.

Chắc hẳn chị ấy vì suy nghĩ đến cảm nhận của tôi nên mới nói như vậy, nhưng dù thế tôi vẫn rất vui.

Giọng nói hay ánh mắt của chị Tooko đều rất dịu dàng.

Mặc dù từ hôm qua đến giờ tôi vẫn cảm thấy bất an và lo lắng, nhưng khi ở bên chị Tooko, sức nặng trên bờ vai tôi chợt nhẹ đi. Tôi dường như quên mất mình là "Bạch Tuyết" sẽ đưa ra sự trừng phạt dành cho nhà Himekura.

Vậy mà Inoue lại có thể khiến một người xinh đẹp dịu dàng như vậy buồn, anh ta đúng là kẻ tồi tệ nhất trên đời.

-... Em xin lỗi vì phải nói như thế này, tuy nhiên em cực kì ghét anh Inoue.

Chị Tooko tròn xoe hai mắt khi nghe tôi đột nhiên nói vậy.

- Hả, nhưng mà tại sao?

- Bởi vì anh ta đã bỏ chị Tooko lại để đi chơi với tiểu thư Maki.

- Hừm, em nói đúng. Konoha thật quá đáng, ai đời lại bỏ rơi chị như vậy chứ.

Chị Tooko phồng má lên với vẻ hờn dỗi đồng ý với tôi.

- Hơn nữa trông anh ta còn rất không đáng tin cậy.

- Đúng rồi, Konoha mít ướn lằm, cho nên chị lúc nào cũng phải để ý tới em ấy.

- Cũng rất không quyết đoán nữa.

- Ủm, Konoha lúc nào cũng do dự, khiến chị nhiều lúc khó chịu thay cho em ấy.

- Còn rất xấu bụng nữa.

- Nhưng mà... thỉnh thoảng Konoha cũng rất dịu dàng.

Bờ môi của chị Tooko khẽ tách ra thành một nụ cười trong vắt.

Trái tim tôi như lỡ nhịp khi chứng kiến nụ cười tươi như hoa đó.

Nụ cười đó thật dịu dàng, ấm áp, như muốn bao trùm lấy tôi.

Tôi không biết mình nên phản ứng thế nào.

- C-Chị Tooko... thích... anh Inoue... phải không ạ?

Tôi do dự hỏi như vậy.

Tuy nhiên tôi đã biết rõ câu trả lời.

Một người sẽ không thể có vẻ mặt dịu dàng như vậy nếu không thích đối phương. Ngay cả một đứa con nít như tôi cũng hiểu điều đó.

Chị Tooko sững người lại. Hai má chị ấy đỏ ửng lên, ánh mắt dời sang chỗ khác với vẻ khó xử, rồi chị ấy vừa nói, vừa lấy ngón trỏ mân mê bờ môi.

- Konoha giống như là... một người em trai cần chị chăm sóc...

Chị ấy khẽ thì thầm những lời như là kiểm cố, bàn tay đặt trên môi nay đã đè lên ngực.

Rồi chị Tooko đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe mắt long lanh nước, và nở một nụ cười thật đẹp.

- Đây là bí mật giữa chị và em thôi nhé. Chị thích Konoha lắm.

Chị ấy khẽ nói một cách dứt khoát như vậy. Trái tim tôi đập còn mạnh hơn vừa nãy. Hai má chị Tooko đỏ ửng lên vì xấu hổ. Chị ấy khẽ đặt ngón trỏ lên môi, khẽ mỉm cười và nói.

- Đừng nói cho ai biết về điều này nhé.

Tôi không tài nào phát ra âm thanh gì, chỉ biết gật đầu liên tục.

Mặt tôi nóng quá.

Không, không chỉ có mặt, mà cả ngực, cả đầu tôi đều rất nóng

Tôi đã không biết từ "Thích" lại có một sức mạnh mãnh liệt như vậy.

Cứ như thể trong lời nói của chị Tooko có chứa ma thuật.

Chỉ một từ ngắn ngủi nhưng trong đó lại bao hàm rất nhiều cảm xúc, khiến cho màu sắc của bầu không khí cũng dường như thay đổi.

Tình cảm của tiểu thư Yuri... của chị Tooko... như lan ra khắp tòa biệt thự, khi những tình cảm đó chảy vào ngực tôi, trái tim tôi bỗng đập nhanh đến khó thở.

Đáng ghét.

Tôi đang bị làm sao vậy. Có gì đó rất kì lạ. Tại sao tim tôi lại đập nhanh

như vậy.

Khi tôi giặt đồ trong phòng bếp hay lau sàn, sự rung động trong tôi vẫn không biến mất.

Chị Tooko vẫn ngồi đợi Inoue ở trước cửa chính.

Tôi bắt đầu thấy khó chịu, anh ta đi chơi đâu mà lâu vậy chứ.

Phải đến chạng vạng tối thì Inoue mới quay lại.

Lúc đó, chị Tooko đang ngồi ôm chân đọc sách, khi anh ta mở cửa chính ra, chị ấy ngả người ra sau như thể bị hù dọa.

- Oa!

- Sao chị lại ngồi đọc sách ở đây?

- Chị ngồi đọc sách ở đâu là quyền của chị.

- Nhưng ngồi ở đây không khiến chị đau hông à.

- Không khiến Konoha phải lo lắng cho cái hông của chị.

Nhìn chị ấy nói với vẻ bướng bỉnh, tiểu thư Maki bật cười.

- Ấy dà, bồ đang ghen hả Tooko?

Nghe thấy thế, mặt chị Tooko lại đỏ lên, sau đó chị ấy lại bắt đầu cãi nhau với tiểu thư Maki.

Inoue không có cách nào can ngăn hai người nên chỉ có thể đứng ở một bên thấp thỏm lo âu.

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

Quả nhiên anh ta đúng là một kẻ yếu đuối, không đáng tin cậy, mặt cũng như con gái, thật dễ ghét...

... Đây là bí mật giữa chị và em thôi nhé. Chị thích Konoha lắm.

Nụ cười của chị Tooko hiện lên trong đầu tôi. Đúng lúc này, ánh mắt của tôi và Inoue gặp nhau.

- !

Khuôn mặt của anh ta bỗng trở nên không thoải mái.

Chỉ có thể thôi nhưng trái tim tôi lại như sắp nổ tung, tôi chợt nhận ra hai má mình đang nóng bừng lên.

C-Chuyện gì vậy? Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Tôi càng cảm thấy hoang mang hơn khi biết mình đang hoang mang, tôi không biết nên làm gì nữa.

Tình cảm của chị Tooko tràn vào lòng tôi.

Tình cảm của tiểu thư Yuri còn sót lại trong biệt thự khiến mắt tôi hoa lên.

Khi lần đầu nhìn thấy anh ta ở trước cổng, tôi đã rất giật mình khi nghĩ rằng trông anh ta thật giống ngài Akira.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Cho dù vậy anh ta vẫn khác hoàn toàn so với những đứa trẻ trong thị trấn, sạch, sẽ gọn gàng, mang khí chất của người đô thị, khuôn mặt và giọng nói rất dịu dàng, để tâm tới cả một người như tôi... không đúng, không phải là để tâm, đó chỉ là sự sợ hãi... tuy nhiên...

Chị Tooko giận dữ bỏ về thư phòng một mình.

Tiểu thư Maki thì ôm bụng cười ha hả, còn Inoue thì rụt cổ với vẻ ngượng ngùng và cũng quay về phòng.

Khi anh ta đi qua trước mặt tôi, trái tim tôi đập thành thịch vì lo lắng không biết liệu anh ta có nhận ra điều đó từ vẻ mặt của mình không, cho nên tôi thể hiện ra vẻ mặt khinh miệt và nói với giọng gay gắt.

- Đồ xấu xa.

Inoue giật mình, sau đó anh ta co rúm người lại với vẻ có lỗi.

Tôi trừng mắt nhìn bóng lưng của anh ta dần rời xa như đang trốn chạy, cõi lòng như muốn bật khóc.

Ngực và hai má tôi càng lúc càng nóng, đôi chân cũng trở nên run rẩy. Thật khó thở.

Chẳng lẽ tình cảm khi thích ai đó đã lây nhiễm sang cho tôi rồi sao.

Chẳng lẽ vì tôi nghĩ tới chuyện của tiểu thư Yuri và ngài Akira nhiều quá nên khi thấy chị Tooko thích Inoue hết như tiểu thư Yuri ngày xưa thì tôi cũng thích anh ta luôn sao.

Tôi mà lại yêu Inoue sao?

Đã... quá muộn rồi sao?

Tôi phải che giấu tình cảm này trước khi nó kịp phát triển.

Sâu trong nội tâm tôi như vang lên tiếng khóc "Yêu thương, yêu thương..."

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~ Thung Lũng ~

Đây là chuyện khi tôi vẫn còn học lớp 10. Đó là giờ nghỉ trưa, khi tôi đang trên đường tới câu lạc bộ Văn học thì bỗng nghe thấy bên trong phát ra tiếng ca u buồn của ai đó.

Ồ? Là chị Tooko sao? Chị ấy đang luyện tập hát karaoke á?

Tôi nghiêng tai lắng nghe, trong những câu chữ ngắt đoạn tôi dường như nghe thấy "Lá thu thay màu đỏ..."

Có vẻ như chị ấy đang ngâm nga một bài đồng dao tên là Mùa thu đỏ rực.

Con yêu quái thường ngày rất vô tư, rạng rỡ đến mức khiến người ta gặp rắc rối, người đã cưỡng ép bắt tôi phải gia nhập câu lạc bộ Văn học, nay lại đang ngâm nga "Mùa thu đỏ rực" với một thanh âm u uất.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi hé cửa nhìn vào bên trong. Đập vào mắt tôi là một bóng lưng nho nhỏ với hai bím tóc dài hệt như đuôi mèo.

Chị ấy ngồi xổm trên ghế xếp, mặt hướng về phía bàn gỗ, có vẻ như chị ấy đang làm gì đó. Cái chị ấy đang cầm là cọ vẽ thì phải? Đầu bút đỏ thẫm đang vẽ lên giấy thứ gì đó. Vừa làm như vậy chị ấy vừa ngâm nga Mùa thu đỏ rực hoàn toàn không phù hợp với thời tiết hiện tại.

Sống lưng tôi lạnh buốt khi chứng kiến cảnh w tượng siêu thực này, cho nên tôi đóng cửa lại.

... Cứ coi như mình chưa thấy gì cả.

Tôi vừa thì thầm như vậy trong lòng vừa khẽ bỏ lại căn phòng câu lạc bộ ở sau lưng.

[Tan học ngày hôm đó]

Vừa tới phòng câu lạc bộ, tôi đã thấy tờ giấy nhuộm màu đỏ rực đang được treo lên để hong khô.

Đây không phải là thứ mà chị Tooko đã vẽ trong giờ nghỉ trưa sao?

Tôi còn đang ngẩn người ra nhìn nó thì chị Tooko bước vào.

- A, Konoha, không được đụng vào cái đó!

Hai bím tóc dài vung lên, chị ấy vội chạy tới giật lấy tờ giấy.

Sau đó chị Tooko đặt nó lên bàn và bắt đầu gấp thành con hạc.

?? Tại sao chị ấy lại đi gấp hạc?

Vì trông bộ dạng chị ấy rất nghiêm túc cho nên tôi không tài nào lên tiếng hỏi được.

Đúng lúc này tôi phát hiện ở bên cạnh tủ khóa cũng có vài con hạc giấy, chúng được treo ở giữa những chồng sách như thể bị ai có chủ ý ẩn giấu đi.

Từ trước đến giờ tôi không để ý lắm, nhưng hình như chúng đã có mặt ở đó từ khi tôi bị kéo vào câu lạc bộ Văn học!

Tất cả đều có màu đỏ hoặc đỏ sậm.

Sau khi gấp xong con hạc giấy, chị Tooko xỏ dây qua nó và đem treo ở cùng một chỗ với những con hạc khác. Sau đó, chị ấy thở dài một cái như vừa hoàn thành tâm nguyện nào đó, rồi vui vẻ cười nói với tôi.

- A, chị đói bụng quá đi mất. Konoha, viết gì đó cho chị đi.

Chị ấy vứt giày sang một bên, ngồi xõm trên ghế xếp rồi vừa lay ghế vừa van nài tôi.

- Được rồi, được rồi. Chủ đề hôm nay là gì?

Tôi làm bộ như không có gì, nhưng trong thâm tâm lại không thể không để tâm tới những con hạc giấy.

- Để xem nào. "Origami", "Chiều tà" và "Số Pi". Thời gian là 50 phút, bắt đầu!

Chị Tooko nhấn cái đồng hồ màu bạc yêu thích của chị ấy.

Tôi định lại viết thứ gì đó kì lạ như mọi khi.

Nhưng hai từ "Origami" "Chiều tà" khiến tôi theo phản xạ nhớ lại bóng lưng buồn bã của chị Tooko trưa nay khi chị ấy tô tờ giấy thành màu đỏ.

Tôi lấy ra xấp giấy bản thảo, vừa viết chữ vừa suy nghĩ lung tung, ở bên cạnh tôi, chị Tooko lại đang ngồi ôm chân trên ghế xếp và bắt đầu lật những trang sách một cách vui vẻ.

Hôm nay có vẻ như là tuyển tập truyện ngắn của Chekhov.

Chị ấy khẽ dùng ngón tay xé ra một mẩu nhỏ bỏ vào trong miệng, rồi bắt đầu huyền thuyên bằng giọng nhẹ nhàng.

- Tuyển tập truyện ngắn của Chekhov có vị tựa như món súp Borsch đang được nấu trên bếp lò. Hành tây, cà rốt và bắp cải được cắt thành miếng lớn. Thịt ba chỉ được hầm thật mềm. Ngoài ra cũng không thể quên củ cải đường mang theo hương vị của đất. Thứ củ màu đỏ này khiến món súp nhuộm một màu đỏ rực như ánh nắng lúc chiều tà! Trên cùng là lớp kem chua trắng phau tựa như tuyết. Hơi nước ấm áp, nước súp đỏ rực và kem chua trắng phau miêu tả nên câu chuyện của sâu bi và hồi ức. Trong những câu chuyện của Chekhov tràn ngập những khung cảnh mặt trời lặn khiến lồng ngực người đọc như thắt lại.

Vừa chậm rãi xé ra một mẩu giấy bỏ vào miệng nhai, chị Tooko khẽ thở dài một hơi.

- Anton Pavlovich Chekhov là một nhà văn người Nga sinh năm 1860. Năm 16 tuổi, vì gia đình phá sản nên ông vừa đi học vừa phải đi làm gia sư, sau đó ông nhận học bổng lên đại học và trở thành một bác sĩ.

Trong thời gian đó, để giúp đỡ gia đình, ông bắt đầu đăng một số tiểu thuyết ngắn lên các tạp chí truyện cười.

Những tiểu thuyết đó nhận được đánh giá tích cực từ công chúng, và được xuất bản thành sách. Thế là nhà văn Chekhov ra đời.

Cho đến khi qua đời năm 44 tuổi, Chekhov đã viết rất nhiều tiểu thuyết và kịch. Bốn vở kịch nổi tiếng nhất của ông, Hải âu, Cậu Vania, Ba chị em, Vườn anh đào đều là những tác phẩm nổi tiếng mang tới một tia nắng hi vọng trong những chuỗi ngày bình thường tĩnh lặng, khiến cho lồng ngực người đọc rung động không thôi!

Tiểu thuyết của ông cũng rất ngon! Không hề lộng lẫy hay ngọt ngào, chúng tựa như món súp Borsch mang theo vị chua nóng hổi tan ra ra trên đầu lưỡi, khiến người ta nghiện lúc nào không hay.

Những câu chuyện của Chekhov là câu chuyện về mặt trời lặn. Nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết của ông đều phải chịu đựng những nỗi khổ sở và đau đớn của sinh hoạt hàng ngày. Và rồi trong cuộc sống đó, một thứ ấm áp, xinh đẹp dù rất nhỏ nhoi sẽ xuất hiện, và làm dịu đi trái tim băng giá như khi ta vừa ăn hết đĩa súp.

Vừa lặng lẽ ăn sách, "Cô gái văn chương" vừa tiếp tục kể chuyện.

- Cô gái trong Người yêu dấu mỗi lần cưới chồng mới là lại hết lòng yêu thương đối phương, hay Người đàn bà với con chó nhỏ thì mô tả tình yêu với người phụ nữ bắt gặp trong công viên, các nhân vật chính xuất hiện trong đó đều thuộc kiểu dễ xúc động, nhưng ở đâu đó họ lại thật đáng yêu, khiến người đọc không khỏi nghĩ rằng, à có lẽ trong thực tế cũng có người như vậy.

Ngôi nhà gác lửng thì là một kiệt tác với những hồi ức xót xa, câu văn cuối cùng mang đầy dư vị tuyệt vời! Mỗi lần nhấm nháp câu văn này, hương vị hạnh phúc xen lẫn cô đơn khó nói nên lời lại lan tỏa khắp người.

Ionych và Chuyện xảy ra khi khám bệnh với nhân vật chính là bác sĩ, Vị hôn phu, tác phẩm cuối cùng của Chekhov, thì lại mang tới sức hút của một câu chuyện nhẹ nhàng trong cõi người đầy bí ẩn.

Tuy nhiên tác phẩm mà chị thích nhất vẫn là Thung lũng mang theo vị chua đặc biệt này.

Chị Tooko xé ra một trang giấy lớn.

- Ông lão Zinotch dựa vào việc buôn bán mà trở nên giàu có. Ông có hai người con trai, người con cả rời nhà đi làm cảnh sát.

Người con thứ hay ốm đau thì ở với cha, vợ của anh ta là Aksinia, một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ thay chồng quản lý việc buôn bán. Lão Zinotch còn có một người vợ hai lương thiện, đối xử chu đáo với mọi người. Zinotch tự hào

về gia đình và rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Tuy nhiên, sau đó, người con cả đưa vợ về nhà. Đó là một cô gái còn rất trẻ, tên là Rita. Cuộc sống trước kia của cô cũng rất nghèo khổ, cho nên cô không thể quen được với lối sống giàu có, đến nỗi cô cảm thấy sợ hãi với chính chồng của mình.

Vài ngày sau lễ thành hôn, người con cả quay lại nơi làm việc. Dù là cảnh sát nhưng thực tế anh ta đang tham gia một đường chế tạo tiền giả. Khi mọi chuyện bại lộ, cuộc sống bình yên của lão Zinotch dần trở nên tan vỡ.

Tiếng thở dài phát ra từ bờ môi như những cánh hoa đó.

- Trong câu chuyện này không xuất hiện kì tích, cũng không hề có siêu nhân. Hiện thực tràn ngập những điều tàn khốc và đau đớn, sự cứu rỗi chỉ là nhất thời mà thôi, nỗi đau đớn sẽ tiếp tục kéo dài cho tới khi tử thần mang chúng ta rời khỏi thế giới này.

Tuy nhiên, tựa như kem chua mát lạnh có thể làm dịu đi cái lưỡi đang bỏng rát, vị chua gắt sẽ thay đổi thành cảm giác nhẹ nhàng, lay động lòng người. Tựa như trong buổi chiều tà ngắm nhìn những tia nắng vàng kim dịu dàng... trong câu chuyện của Chekhov luôn ẩn giấu những thứ bất biến, xinh đẹp như vậy. Điều đó chính là thứ mà chị thích nhất.

Chị Tooko mỉm cười khẽ thì thầm như thế.

Đôi mắt tràn đầy u uất đó nhìn về phía những con hạc giấy màu đỏ.

... Chị cũng phải cố gắng lên mới được.

Tôi không nhận được cất tiếng hỏi thăm.

- Những con hạc giấy đó rốt cuộc là cái gì vậy?

- Chúng là bạn của chị.

- Bạn?

- Đúng vậy, ở dưới cùng là em Bảy. Bên trên đó là bé Mười Sáu, trên đó nữa là...

Chị Tooko lần lượt nói ra tên của từng con hạc.

- Còn mới nhất chính là bé Ba.

Chẳng lẽ chị ấy ít bạn tới mức phải đặt tên cho hạc giấy sao?

Quả nhiên chị ấy là yêu quái sao?

Đột nhiên tôi bỗng cảm thấy chị Tooko thật đáng thương, khi tôi nhìn chị ấy với ánh mắt thương hại, chị Tooko bỗng duỗi hai tay ra nhoẻn miệng cười.

- Konoha, điểm tâm của chị xong chưa?

- Của chị đây.

- Cảm ơn em, chị ăn đây.

Vừa xé một mẫu từ câu chuyện tam đề "Origami", "Chiều tà", "Số Pi" và cho vào miệng hai mắt chị Tooko bỗng mở lớn.

- Thiệt là... sao lại ngon như vậy chứ... Em làm sao vậy, Konoha. Ngon quá đi.

Hệt như bánh mì nướng phết đầy bơ đậu. Mặt ngoài xốp giòn kèm với bơ đậu thơm ngon hòa quyện thật tuyệt vời...

Tình bạn đây âm áp của những cô bé trên đường tới trường tiểu học.

Cùng hát bài số Pi trên con đường ruộng được chiếu rọi bởi ánh nắng chiều tà, trao đổi thư từ qua những con chữ được viết trên origami. Ôi~ thật dễ thương làm sao. Ngon quá đi.

Konoha giỏi quá!

Nhìn chị Tooko vừa cười vừa ăn "điểm tâm", tôi bỗng trở nên xấu hổ.

Tôi sẽ không bao giờ nói cho chị ấy biết là vì hồi trưa tôi nhìn thấy bộ dạng chị ấy rất lạ nên đã thử viết một câu chuyện ngọt ngào mà chị ấy thích! Có chết tôi cũng không nói!

Nhưng mà những con hạc giấy này rốt cuộc là gì vậy...

Nhân lúc chị Tooko đang say đắm trong bữa điểm tâm, tôi khẽ vươn tay về phía con hạc giấy ở trên cùng.

Nhìn kĩ thì dưới lớp màu nước có viết chữ gì đó.

Con số?

Câu hỏi?

Đáp án?

Dấu X?

- A, không được! Konoha!

Chị Tooko đứng bật dậy, mặt đỏ ửng như ánh chiều tà.

Tôi la lên.

- Đây không phải là bài kiểm tra Toán sao! Lại còn bị 3 điểm nữa!!!

- Khôngggggggggggg, đừng lại, đừng nhìn nữa!

- Ôi ôi, cái này là 7 điểm, cái này là 16 điểm! Em Bảy với cả bé Mười Sáu là chỉ điểm số sao? Chị làm thế quái nào mà nhận được nhiều điểm số thảm hại thế này hả!

- Khôngggggggggggg! Em thật quá đáng. Làm sao em có thể thừa dịp chị ăn điểm tâm để nhìn lên "bí mật" của chị chứ!

Chị Tooko cướp lấy con hạc giấy được làm từ bài kiểm tra chỉ chút dấu đỏ rồi ôm nó vào lòng

- Ôi... chị gấp chúng thành hạc giấy để thể hiện quyết tâm cho dù nhận được bài kiểm tra đầy dấu đỏ thì vẫn ngẩng cao đầu sống sót. Vậy mà em lại nói với chị như vậy. Em chẳng có chút tôn trọng nào với người trên cả. Đúng không, em Bảy, bé Mười Sáu, bé Tám, bé Không, em Ba.

- Chị lại còn đi làm bạn với chúng nó nữa! Hèn gì mà thành ra cơ sự này, cho nên cả đời này chị cũng sẽ chỉ mãi làm bạn với chúng mà thôi!

- A, em lại nói ra những điều thật quá đáng nữa~~~

Chị Tooko trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt đẫm nước mắt, trong khi đó tôi hoàn toàn phát mặt với bà chị này.

Thiệt tình, cái con người này! Tôi thật sai lầm khi phí công quan tâm tới chị ấy!

Vừa cảm thấy hối hận vì đã lỡ tay viết ra một câu chuyện ngọt ngào do lòng trắc ẩn, tôi vừa tự thề với lòng rằng ngày mai mình phải viết một câu chuyện thật cay cho chị ấy biết tay mới được.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Quý Ngài Bị Tổn Thương Và Nữ Ca Sĩ Thuần Khiết

Ly kem ba tầng chạm vào đúng ngay vị trí trái tim của tôi.

- A...

Tôi khẽ thì thầm.

- Ôi chao!

Đồng thời phía đằng trước tôi vang lên một âm thanh bối rối.

Hai chúng tôi cùng dừng lại giữa đám đông.

Đó là ngày nghỉ của tháng 11.

Tôi tới tham dự lễ hội văn hóa của trường cấp 3 Seijou, nơi bạn thân Nanase của tôi đang theo học.

Trường Seijou rất đông học sinh, diện tích cũng rất rộng. Cho nên tôi phải vừa đi vừa nhìn vào biển chỉ dẫn xen lẫn giữa những sạp hàng đủ loại trong sân trường.

Từ sáng sớm bầu trời đã đầy mây, mưa phùn bay lất phất. Thế nhưng tiếng la hét của các học sinh vẫn đầy sức sống.

Xem nào, tôi nhớ Nanase đã nói với tôi là lớp cậu ấy mở tiệm bán bánh

keo hoặc vớt cá vàng thì phải. À đúng rồi, tôi cũng phải đi xem người thương của cậu ấy nữa. Bạn Inoue hình như thuộc câu lạc bộ Văn học.

Đúng lúc này, tôi cảm nhận có thứ gì đó mềm mại, mát lạnh chạm vào ngực mình.

Đập vào mắt tôi là một cây kem ba tầng lần lượt là sô cô la, nho khô và cam. Những ngón tay đang cầm nó thon dài và đẹp đến mức khiến tôi ngẩn ngơ, tôi ngẩng đầu lên và thấy một anh chàng tuổi gần 30 mặc áo vest rất chỉnh tề đang mở to hai mắt trông rất bối rối.

- T-Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi! Ôi trời ơi, một cái áo len trắng thế này lại bị sô cô la dính lên! Lại còn vết to thế này nữa! Ôi ôi, tôi không biết phải xin lỗi thế nào nữa!

Vẫn nắm chặt cây kem, anh ta vừa rồi rít xin lỗi, vai cũng run lẩy bẩy, trông anh ta bối rối đến thảm thương.

- Xem nào, phải dùng khăn tay... không, trước tiên phải nhanh chóng xử lý bằng nước... không, trước đó phải đến phòng tạp vụ mượn xà phòng, không không, phải đi tiệm tạp hóa mua thuốc tẩy...

Dáng người anh ta rất cao, trông rất thanh lịch và tao nhã, thế nhưng bây giờ trên trán anh ta đang rịn đầy mồ hôi, hai mắt láo liên, cả người quay trái quay phải, miệng liên tục lẩm bẩm.

Thoạt nhìn thật kì cục, cũng thật đáng yêu, cho nên tôi không khỏi bật cười.

- Được rồi, anh đừng lo. Tôi đi nhà vệ sinh rửa một chút là được. Tôi có mang áo khoác nên chỉ cần cài nút lại là sẽ không ai để ý cả.

- V-Vậy thì xin cô cầm lấy ít tiền coi như là chi phí giặt rửa...

Nói rồi anh ta vội đưa tay vào trong túi áo định rút ví ra, tuy nhiên vì một tay anh ta vẫn còn cầm kem nên lóng ngóng một hồi vẫn không rút ra được.

- Ồ, kì cục quá? Sao không rút ra được nhỉ.

- Đây, kem của anh chảy ra hết rồi kìa.

- Hả!? Oa!

Cây kem chảy nước ra và nhỏ tong tong xuống những ngón tay đẹp đẽ của anh ta. Thấy thế, anh ta lại càng bối rối hơn.

- Cái này! Trước hết phải đặt nó ở đâu đó...

Trong lúc anh ta dáo dác nhìn quanh, phần kem ba tầng nghiêng sang một bên rồi rơi phịch xuống đất.

- Ôi khôngggg...

Anh ta nhìn xuống chân với ánh mắt đầy bi thương.

Sau đó như nhận ra mình vừa làm gì anh ta vội nhìn sang phía tôi, hai má đỏ bừng.

- Xin lỗi vì để cô phải chứng kiến cảnh tượng đáng xấu hổ này. A, tôi nhờ cô cầm giùm cái này được không.

Anh ta đưa cho tôi phần vỏ quế trống rỗng, sau đó lấy ví mở ra.

- A...

Hai hàng lông mày của anh ta sụp xuống với vẻ thất vọng.

- T-Tôi xin lỗi. Bình thường tôi không có thói quen mang tiền mặt theo

người...

Vừa nói, anh ta vừa rút ra ba tờ 1000 yên đặt vào tay tôi.

- Xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi, bây giờ tôi chỉ có từng này mà thôi.

- Ôi không cần nhiều thế đâu! Chỉ 1000 là đủ rồi!

Tôi định trả lại anh ta hai tờ nhưng anh ta nhất quyết không nhận.

Ngược lại, anh ta bắt đầu mò trong túi tiền lẻ ra hai đồng 100 yên, ba đồng 10 yên, một đồng 5 yên, hai đồng 1 yên rồi lần lượt bỏ vào tay tôi.

- Đây, đây nữa, cả đây nữa, xin cô hãy nhận lấy. Đây là tiền mua bột giặt và thuốc tẩy.

Anh ta nói với vẻ mặt nghiêm túc đầy hối hận, rồi cảm thấy có vẻ như từng đó vẫn chưa đủ, anh ta lấy sổ viết vào đó số điện thoại và địa chỉ hòm mail, sau đó xé tờ giấy ra đặt lên trên mớ tiền lẻ.

Rồi anh ta nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt lo lắng và nói như thế khẩn cầu.

- Nếu như sau khi giặt mà vết bẩn vẫn không hết, hoặc tiền chi phí không đủ thì xin cô hãy liên lạc với tôi qua địa chỉ này. Tôi sẽ tìm mua cho cô một cái áo tương tự.

Nhìn một người đàn ông cao lêu nghêu, thoạt nhìn cũng rất lịch sự cứ ba lần bảy lượt xin lỗi mình theo kiểu rất là dễ thương như vậy, tôi suýt nữa thì bật cười.

- Vâng, tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh rất nhiều. Nhưng mà chắc là mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. À, anh đợi ở đây một chút.

Tôi chạy tới tiệm bánh crepe, sau đó mua một cái với vị sô cô la, chuối, và

nho khô rồi quay lại chỗ cũ.

- Đây là để đền cho cây kem hồi nãy.

Thấy tôi đưa bánh ra, anh ta mở tròn hai mắt nói với vẻ do dự.

- O, cái này, làm phiền cô quá, nhưng mà tôi...

- Anh không thích vị này à?

- À không, với cá nhân tôi mà nói thì sự kết hợp này rất tuyệt vời!

- Tốt quá.

Tôi nhướn miệng cười thật tươi. Thấy thế, hai mắt anh ta lại mở to.

- Vậy thôi, tạm biệt anh nhé!

- A, vâng, cảm ơn cô vì bánh crepe.

- Không có gì!

Tôi vừa cười vừa vẫy tay, rồi quay người bước đi.

Vừa đi tôi vừa nghe thấy đằng sau vang lên tiếng cười đùa.

- A~, Mari lại bắt chuyện với cô gái nào nữa rồi này.

- Hì hì, lại bị người ta không thèm quan tâm à Mari?

Thì ra anh ta được gọi là Mari.

Hì hì, tên gì nghe giống con gái thế.

Anh ta có vẻ là học sinh cũ của trường...? Thoạt nhìn nếu anh ta chỉ im

lặng mỉm cười là một loạt cô sẽ chết đứ đừ cho xem.

Về sau tôi đi tới chỗ của Nanase, sau đó đi tới triển lãm của câu lạc bộ Văn học lén nhìn xem bạn Inoue rồi quay về nhà.

- Hôm nay mình thấy được bạn Inoue rồi nhé Nanase.

- Hả? Bồ đang đùa mình à?

Tối hôm đó, tôi vừa nằm bẹp trên giường vừa tám chuyện điện thoại với Nanase.

Nanase có vẻ cực kì bối rối khi nghe tôi nói vậy.

- M-Mình đã bảo với bồ là không được đi rồi mà. Yuuka là đồ đàn!

- Xin lỗi, xin lỗi, tại vì mình muốn được nhìn thấy hoàng tử trong mộng của Nanase quá. Mà bồ cũng thật là, mãi không chịu giới thiệu người ta cho mình.

- Ủ ừ... Giới thiệu cái gì chứ... K-không được đâu. Người ta có vẻ chẳng nhớ chuyện của mình nữa, chắc hẳn cậu ấy cũng chẳng biết tên mình là gì.

- Cho nên mình mới bảo bồ là phải tích cực tiếp cận cậu ấy vào, phải để cho người ta biết tới bồ chứ.

- Mình biết mà. N-Nhưng mà... hôm nay mình lại thất bại nữa rồi...

Sau đó Nanase bắt đầu kể cho tôi nghe chuyện xảy ra hôm nay.

- Lớp Inoue hôm nay mở gian hàng bói toán cho nên mình đã đi xem thử. Đến nơi thì thấy Inoue đang đóng vai thầy bói.

- Ồ, sau đó thì sao?

- Sau đó mình ngồi xuống trước mặt Inoue, r-rồi bảo cậu ấy xem bói cho mình.

- Ủm ừm.

- Nhưng mà, nhưng mà, khi Inoue bảo mình đưa tay ra, khi tay của Inoue... sắp chạm vào tay mình, mình xấu hổ quá nên bỏ chạy mất tiêu...

- Ấy da!

- Inoue chắc hẳn đã cho rằng mình rất kì cục. Mình cũng thử đi xem triển lãm của câu lạc bộ Văn học, nhưng mà Inoue... và chị Amano cứ ở chung với nhau suốt trong phòng... c-cho nên mình không tài nào mở cửa đi vào được...

Giọng của Nanase dần trở nên yếu ớt.

- Ủm, đúng là bầu không khí như vậy thì cũng khó đi vào thật.

Tôi khẽ cười gượng.

Phòng học mà câu lạc bộ Văn học tổ chức triển lãm nằm ở một góc ít người qua lại, cho nên chẳng có khách nào tới xem cả

Cũng vì thế mà tôi có thể ngay lập tức nhận ra bạn Inoue.

Hơi gầy, mái tóc mềm mượt, trông có vẻ ít nói, không biết là vì rảnh quá hay sao mà tôi thấy bạn ấy chỉ ngồi giải câu đố trên giấy. Còn có một chị nhìn khá xinh tóc thắt bím đang tỏ ra giận dữ nữa thì phải.

"Nào Konoha, có khách tới kìa. Mau giới thiệu cho người ta đi."

Nghe thế, bạn Inoue chỉ bật cười và nói.

"Xin lỗi bạn nhé, chủ nhiệm câu lạc bộ chúng mình hơi ồn ào. Ở đây cũng

chẳng có thứ gì đặc biệt cả nên bạn thích gì thì cứ xem thôi."

"Thiệt tình! Cái gì mà chẳng có thứ gì đặc biệt chứ! Tất cả những quyển sách ở đây đều là những báu vật của câu lạc bộ Văn học cả đấy!"

Bạn Inoue nhún vai khi nghe chị kia la.

Trông bạn ấy hơi khác với những gì mà tôi nghe được từ Nanase.

Khi tôi kể chuyện này với Nanase, cậu ấy hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.

- Hả, k-khác là sao?

- Mình cứ nghĩ bạn ấy trông như một hoàng tử tỏa sáng lấp lánh. Dù sao thì Nanase vốn dĩ rất hâm mộ mấy cái truyện hoàng tử công chúa. Bỏ thích nhất là cảnh công chúa gặp nạn và được hoàng tử cười bạch mã xuất hiện cứu giúp đúng không.

- Bỏ nói gì vậy, làm gì có chuyện đó chứ.

- Hì hì, bởi vì tâm hồn Nanase vẫn còn thiếu nữ mơ mộng lắm. À nhưng mà mình cũng có thiện cảm với bạn Inoue phết, bạn ấy cười trông đáng yêu lắm. Tạo cảm giác thoải mái khi ở gần.

- Ủ ờ... Yuuka không được thích Inoue đâu nhé.

- Này này, bỏ lại ghen với mình đấy à?

- Ai bảo Yuuka xinh đẹp, lại trưởng thành như vậy chứ, bỏ lại còn giỏi giao tiếp hơn mình nữa, nếu Yuuka mà thích Inoue thì mình sẽ chẳng có cơ hội thắng nào cả~~~~~

- Nanase xinh đẹp với dễ thương hơn mình nhiều.

- Hả...! K-Không có chuyện đó đâu.

Nanase cao giọng nói với vẻ bối rối.

Những điều tôi nói là sự thật.

Nanase phải tự nhận ra sức hấp dẫn của bản thân mới được.

Về mặt mỉm cười ngượng ngùng của cậu ấy dễ thương tới mức tôi chỉ muốn ôm chặt lấy. Nếu cậu ấy có thể cười như vậy với bạn Inoue, chắc hẳn bạn Inoue sẽ đổ cái rầm cho xem...

Hồi còn cấp hai, Nanase thường bị bà nội cắt tóc ngang trán rồi cột thành hai bím, váy cũng dài quá gối, lông mày cứ để tự nhiên, lông mi cũng không uốn lên. Lại còn hay thẹn thùng, đặc biệt hễ đối phương là con trai là cậu ấy lại nói năng cụt lùn, cho nên đám con trai trong lớp đều không thích cậu ấy.

- Kotobuki mắt nhìn dễ sợ thật.

- Đã xấu lại còn chảnh.

Những lời đánh giá như vậy dĩ nhiên cũng lọt vào tai của cậu ấy, cho nên Nanase tự ti hơn, khiến cho vòng tuần hoàn này cứ lặp đi lặp lại.

Rồi một ngày, cậu ấy đỏ mặt đi đến cạnh tôi nói.

- Y-Yuuka nè, d-dạy mình vẽ lông mày đi.

Bởi vì tôi vẫn luôn tin rằng chỉ cần Nanase chịu bỏ ra chút công phu thì nhất định cậu ấy sẽ trở nên xinh đẹp, cho nên tôi rất vui vẻ tham dự "kế hoạch thay đổi Nanase".

Tôi đưa cậu ấy đi cắt tóc ở sa lông, cũng nhuộm màu tóc sáng hơn một chút, váy cũng ngắn thêm một tí, lông mày thì dùng nhíp sửa cho thưa đi,

lông mi cũng uốn cong lên một chút, chỉ có thể thôi là Nanase đã hóa thân thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Mặc dù ánh mắt của bọn con trai nhìn Nanase đã thay đổi 180 độ, nhưng Nanase chỉ toàn tâm toàn ý với bạn Inoue.

Cậu ấy thật là dễ thương.

- Bỏ cứ an tâm đi. Tuýp người yêu thích của mình không giống với của bồ đâu.

Thấy Nanase có vẻ vẫn lo lắng, tôi an ủi cậu ấy như vậy.

Đúng thế... tôi cũng không có hứng thú với loại hình hoàng tử hoàn hảo lúc nào cũng mỉm cười sẵn sàng đến cứu giúp khi tôi gặp nguy. Bởi vì những người như vậy cho dù không có tôi thì cũng không sao cả.

So với tuýp người đó...

- Mình thích mấy chàng trai cần được chăm sóc hơn.

Trong đầu hiện lên hình ảnh người đàn ông một tay cầm cây kem ba tầng, mắt nhìn khắp nơi đầy lo lắng, khóe môi tôi không khỏi mỉm cười.

Còn có vẻ mặt thất vọng khi thấy kem rơi xuống đất, hay bộ dạng bối rối khi rút ví mãi không ra. Rồi khi anh ta nghiêm túc đặt từng đồng tiền lẻ lên tay tôi, những hồi ức đó khiến lòng tôi không khỏi rung động.

Thoạt nhìn rất trưởng thành, nhưng trên thực tế lại không đáng tin cậy, còn rất hay lo lắng... bối rối hay làm hỏng chuyện... nhưng bản thân lại rất thành thật, luôn cố gắng... tuýp của mình là như vậy.

- Yuuka thật trưởng thành. Mình mà gặp đối phương bối rối là cũng sẽ hoảng lên luôn.

Tôi bật cười.

- Ủm, cho nên loại hình ưa thích của mình và Nanase hoàn toàn khác nhau, bồ không phải lo lắng gì hết nhé.

Mặc dù Inoue trông rất đáng yêu, nhưng mà có lẽ chỉ là kiểu đáng yêu khiến tôi thần phục mà thôi, nó hơi khác một chút.

- Nhưng mà nếu Nanase mà cứ do dự như vậy hoài là mình sẽ đi nói cho bạn Inoue biết đấy nhé.

- Sao cơ?

- Mình sẽ nói cho bạn Inoue là Nanase rất rất là thích bạn ấy, cho nên bạn ấy phải biết điều một chút.

- K-Không được! Bồ không được làm vậy, Yuuka!

Mỗi lần Nanase trông bối rối như thế này thật là đáng yêu.

- Nếu không muốn mình làm thế thì bồ phải tích cực lên mới được.

- Ủ... ừm, mình biết rồi.

Cậu ấy lăm bằm không có chút tự tin nào như vậy.

Để khích lệ cậu ấy, tôi bắt đầu kể cho cậu ấy nghe về ngôi trường âm nhạc mà tôi đang theo học, rồi về buổi công diễn tiếp theo, chúng tôi còn hẹn nhau lần sau đi chơi chỗ nào, cứ như vậy tới tối khuya.

- Chúc bồ ngủ ngon, Nanase.

- Ủm, chúc bồ ngủ ngon, Yuuka.

- Hi vọng bồ mơ thấy bạn Inoue.

- Đ-Đồ ngốc!

Tôi tắt điện thoại rồi ngã người xuống gối, trong đầu tôi có hơi, chỉ hơi một chút hiện lên nụ cười ngượng ngùng của anh chàng mà tôi gặp hôm nay.

Ba ngày sau khi diễn ra lễ hội văn hóa của trường Seijou...

Cái áo len tôi nhận lại từ tiệm giặt ủi lại trở về màu trắng tinh như trước.

- Thấy chưa? Tôi đã bảo là sẽ không sao cả mà.

Về đến nhà, tôi trải nó ra trên giường rồi thì thầm như vậy.

Mặc dù anh ta bảo với tôi rằng nếu như vết bẩn vẫn không tẩy được thì hãy liên lạc với anh ta, nhưng bây giờ đã không còn cần thiết nữa.

Tuy nhiên trông anh ta có vẻ cảm thấy rất có trách nhiệm về việc này, chắc tôi cũng nên liên lạc với anh ta một chút...

Tôi mở sổ tay ra nhìn chăm chú vào tờ giấy được kẹp trong đó.

Trên đó viết số điện thoại và địa chỉ hòm thư điện tử của anh ta.

Tôi nên dùng cái nào nhỉ.

Thư điện tử sao? Nhưng mà anh ta không cho tôi biết tên. Quả nhiên anh ta đúng là một người sơ ý.

Không biết liệu anh ta có ngạc nhiên nếu tôi gửi cho anh ta một lá thư ghi "Gửi Mari" không nhỉ.

Vừa tưởng tượng thấy vẻ mặt bối rối của anh ta, tôi không khỏi bật cười.

Rốt cuộc thì tôi vẫn quyết định gọi trực tiếp qua điện thoại.

Tiếng chuông báo không ngừng vang lên, khi nó sắp chuyển sang chế độ nhả tự động thì...

- Alô?

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của anh ta.

- À, tôi là người đã được anh đưa tiền giặt đồ, anh còn nhớ tôi không?

- A! Vâng! Dĩ nhiên rồi!

Thanh âm rạng rỡ ngọt ngào truyền vào tai tôi.

Oa, lúc trước không để ý, nhưng mà giọng của người này nghe hay thật đấy.

Đó là một giọng nói rất ngọt ngào, trong vắt.

- A, quả nhiên là chỗ bị tôi làm bẩn không tẩy đi được sao?

Giọng của anh ta ngay lập tức trở nên lo lắng.

Tôi cười nói.

- Không, giặt sạch rồi. Chẳng khác nào đồ mới luôn. Tôi chỉ gọi để thông báo cho anh thôi.

- A vậy sao, thế thì tốt quá. Tôi cứ lo mãi. Cảm ơn cô vì đã gọi điện thông báo.

Quả nhiên là giọng anh ta nghe rất hay... tôi không khỏi nhắm mắt với vẻ hưởng thụ.

- Alô?

- A, vâng.

- Cô sao vậy?

- Không có gì, chỉ là giọng anh hay quá nên tôi mãi nghe quên hết mọi thứ.

- Hà?

Đối phương lại bắt đầu bối rối.

- Không, không có chuyện đó... giọng của tôi không có gì hay ho cả.

Anh ta cố gắng nói một cách khiêm tốn nhất có thể.

- Không phải vậy đâu, giọng anh nghe hay thật mà~. Tôi đang học trường âm nhạc cho nên chỉ cần nghe giọng nào hay là tôi lại mê mẩn luôn.

-... Âm nhạc sao?

- Ừ, tương lai tôi muốn trở thành một ca sĩ opera.

- Vậy sao, thế cho nên giọng của cô mới nghe trong vắt và hay hơn của tôi đến như vậy.

- Hà?

Lần này tới lượt tôi bối rối.

- Đây là lần đầu tiên tôi được ai đó khen là giọng mình rất hay, hì hì, xấu hổ ghê.

- Không không, tai tôi nghe chuẩn lắm.

Anh ta trả lời một cách thành thật.

Cho dù chỉ là lời nói xã giao thì tôi cũng rất vui.

Sau đó chúng tôi tiếp tục nói chuyện.

- Cô học trường nào? À, là cái trường ở gần Shirafuji phải không? Nơi đó đã đào tạo được rất nhiều ca sĩ opera nổi tiếng.

- Anh biết rõ nhỉ, chẳng lẽ anh là người cùng ngành luôn hả? Tôi nghe giọng anh cũng rất hay.

- Giọng của tôi cũng chẳng có gì đâu, nhưng mà, chà, đại loại cũng gần như vậy.

- Tôi thấy câu lạc bộ Nhạc giao hưởng của trường Seijou cũng rất nổi tiếng, anh là thành viên cũ của câu lạc bộ hả?

Chúng tôi vừa tìm hiểu nhau vừa nói đủ thứ chuyện, từ việc mình đã làm gì ở lễ hội văn hóa đã nhìn thấy gì, rồi món kem yêu thích...

Mặc dù mới gặp lần đầu nhưng chúng tôi lại nói chuyện với nhau gần một giờ đồng hồ.

-Ồ bỗng dừng lại nói chuyện lâu như vậy, xin lỗi cô nhé.

- Không, là lỗi của tôi. Bây giờ anh đang bận à?

- Không, cơ bản thì dạo này tôi rảnh lắm.

Tôi định nói "Vậy lần sau tôi lại gọi cho anh được không?", nhưng rồi kịp dừng lại, hai má đỏ bừng.

Nói như vậy sẽ khiến anh ta nghĩ tôi là một người không biết xấu hổ mất.

Trong khi tôi còn đang do dự thì câu chuyện của chúng tôi đã đi tới hồi kết, cả hai cùng nói tạm biệt rồi tôi cúp máy.

Nói mới nhớ... tôi vẫn chưa biết tên của anh ta. Cũng không báo tên của mình...

Chẳng lẽ đây cũng là lần cuối chúng tôi nói chuyện sao.

Tôi cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, cõi lòng hơi cảm thấy hụt hẫng.

Lần tiếp theo chúng tôi gặp nhau là ngày hôm sau.

Tan học, tôi tới đại sảnh để tập luyện cho buổi công diễn tháng 12.

Đó là một vở nhạc kịch tên là Góa phụ Bướm Bướm của Puccini.

Nó là một câu chuyện đầy bi ai, kể về cô gái Nhật Bản dễ thương tên là Bướm Bướm trở thành vợ của Pinkerton, một sĩ quan hải quân người Mỹ, sau khi bị Pinkerton bỏ rơi, cô đã tự sát.

Tôi diễn vai một người bạn của nữ chính Bướm Bướm, đồng thời là một phần của dàn hợp xướng.

Hàng năm, trong các buổi công diễn, trường chúng tôi đều mời tới các ca sĩ opera chuyên nghiệp. Lần này cũng thế, vai Pinkerton được một nam ca sĩ chuyên nghiệp giọng nam cao đảm nhiệm, cho nên mọi người đều rất nỗ lực.

Cho dù lần này chỉ đóng một vai phụ, nhưng lần sau có lẽ sẽ tốt hơn. Chắc hẳn mọi người đều đang nghĩ như vậy.

"Hồi cô bạn thân yêu của tôi ới,

Tôi nguyện cầu cho bạn được hạnh phúc."

Tôi vây quanh Bướm Bướm và cất tiếng hát. Ca từ là tiếng Ý. Những bản nhạc kịch của Ý đều rất thanh thoát, tôi rất thích chúng.

Đúng lúc này, bên dưới vang lên tiếng xôn xao.

Có vẻ như ai đó vừa tới, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc khi thấy người đó.

Khi tôi đưa mắt về bên đó, tôi cũng giật mình.

Người đàn ông cao ráo với nét mặt dịu dàng đang ngồi lặng lẽ trên ghế dành cho khách.

Đó là Mari, người đã khiến cái áo len trắng của tôi bị dính kem sô cô la.

Tại sao anh ta lại ở đây?!

Còn nữa, tại sao anh ta lại ngồi một cách thản nhiên như vậy trên ghế... a, anh ta đang nhìn tôi!

Tôi bối rối, ca từ cũng hát sai, thật là mất mặt.

Không lâu sau, giáo viên giới thiệu cho chúng tôi về Mari vào giờ nghỉ giải lao.

Khi biết tên anh ta là Mariya Keiichi, xung quanh tôi vang lên những tiếng xôn xao "Quả nhiên!", "A! Là anh Mariya đó sao!".

Tôi cũng rất kinh ngạc.

Mari chính là Mariya Keiichi sao?!

Từ khi còn nhỏ, giọng ca của anh ấy đã được ca ngợi là tiếng ca của Thiên Thần. Anh ta từng nhận được rất nhiều giải thưởng ở các cuộc thi ở nước ngoài, được biết đến như là ca sĩ thiên tài.

Sau khi lớn lên, với chất giọng nam ca ngọt ngào như mật ong, anh ta được xưng tụng là hoàng tử giới âm nhạc, thế nhưng anh ta lại không đi theo con đường chuyên nghiệp... nói theo một cách nào đó thì anh ta còn nổi tiếng hơn cả những ca sĩ chuyên nghiệp.

Anh ta là Mariya Keiichi!

Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, mặt cũng đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Ôi, làm sao bây giờ, mặc dù tôi cũng từng nghe Mariya Keiichi hát, nhưng đó là khi anh ta đang đứng trên sân khấu và được hóa trang cho nên tôi đã không nhận ra.

Vậy mà tôi lại nói với Mariya Keiichi rằng "Vì giọng anh hay quá nên tôi mãi nghe quên hết mọi thứ", thật là xấu hổ quá đi!

Oaaaaa, thật là mất mặt.

Trái tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi không tài nào nhìn thẳng vào anh ta được.

Cho dù vậy, khi tôi cẩn thận ngẩng lên nhìn về phía anh ta, tôi thấy anh ta đang được mọi người vây quanh, vừa trả lời những câu hỏi vừa gật đầu một cách bình thản.

Chẳng hiểu sao... tôi có cảm giác chúng tôi như người của hai thế giới khác nhau... khi lòng tôi vừa dâng lên cảm giác buồn bã như vậy thì anh ta nhìn về phía tôi mà mỉm cười với vẻ bối rối.

Khuôn mặt anh ta trông có chút đáng thương, cho nên tôi cũng mỉm cười đáp lại như đang làm một ám hiệu bí mật.

Thấy thế anh ta cũng vui vẻ mỉm cười với vẻ an tâm.

A... làm sao bây giờ, tôi vui quá.

Lòng tôi tràn ngập cảm xúc dịu dàng, ấm áp.

Sau khi buổi luyện tập kết thúc, anh ta đứng đợi tôi trên đường về.

Bởi vì tôi biết chắc anh ta sẽ xuất hiện nên lần này tôi không quá ngạc nhiên.

- Để cảm ơn cho cái bánh crepe, tôi có thể mời cô đi ăn không?

Trước lời mời của anh ta, tôi cũng trả lời một cách bình thản.

- Rất hân hạnh. Tôi cũng đang có chuyện muốn phàn nàn với anh đây.

- Ồ! Chúng ta sẽ ăn ở đây sao?

- Ừ, củ cải trắng và chikuwabu ở đây rất nổi tiếng đấy.

Anh ta nói với giọng vui vẻ như một đứa trẻ, rồi ngồi xuống ghế, và bắt đầu gọi một phần có củ cải trắng, chikuwabu, đậu phụ chiên và trứng gà.

Đây chẳng phải là một tiệm oden lề đường sao. Trông chẳng hợp với phong cách của anh ta chút nào cả.

Tuy nhiên thì phần oden với hơi nóng nghi ngút trông có vẻ rất ngon.

- Hôm nay tôi chuẩn bị ví đầy đủ rồi, cho nên cô cứ an tâm gọi món mình yêu thích đi.

- Vậy cho tôi một phần củ cải trắng, chikuwabu, trứng gà, bắp cải cuộn và konjac.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau và bắt đầu nói chuyện.

Tôi phàn nàn không thương tiếc, anh ta giấu chuyện mình là Mariya Keiichi rồi đột nhiên xuất hiện ở trường chúng tôi, như vậy là phạm quy.

- Mari tại sao lại không trở thành ca sĩ chuyên nghiệp vậy?

- Tôi lười lắm, cho nên không phù hợp với con đường đó.

- Anh không thấy lãng phí à? Anh được người ta gọi là thiên tài mà không phải sao?

- Điều đó chỉ đúng ở Nhật Bản thôi. Ở nước ngoài có rất nhiều ca sĩ giỏi hơn tôi.

- Vậy sao, nếu thế thì tôi vẫn còn phải cố gắng nhiều nữa mới được.

- Mito cũng muốn trở thành ca sĩ chuyên nghiệp à?

- Ừm. Nhưng mà hiện tại tôi chỉ có thể tham gia dàn hợp xướng thôi. Tôi thích ca hát lắm. Một ngày nào đó tôi muốn được đứng giữa sân khấu và hát Trà Hoa Nữ, Tosca hay Mimi. Chắc hẳn cảm giác đó sẽ rất tuyệt.

-... Đúng vậy.

Mari khẽ nheo mắt như đang đắm chìm trong mơ, nét mặt của anh ấy trông hơi cay đắng.

- Ngày nào đó khi Mito đứng trên sân khấu với tư cách một ca sĩ, tôi nhất định sẽ lên tặng hoa cho em.

- Oa, thật không!

Ừ - Mari khẽ mỉm cười. - Loại hoa yêu thích của em là gì?

- Em thích hoa hồng xanh!

- Trên đời này có hoa hồng xanh sao?

- Ừm. Mặc dù chỉ là loài hoa nhân tạo được người ta thêm màu xanh vào, nhưng nó vẫn rất đẹp và lãng mạn. Ngôn ngữ loài hoa của nó là kì tích, hoặc điều không thể xảy ra.

- Điều không thể xảy ra sao.

Ánh mắt của anh ấy lại hơi trở nên buồn bã.

- Nhưng nếu "Điều không thể xảy ra" có thể trở thành hiện thực thì nó sẽ rất tuyệt vời! Cho nên em rất thích hoa hồng xanh!

- Mito có hoài bão lớn thật đấy.

Mari mỉm cười dịu dàng.

- Mari nè, hiện tại anh đang làm gì vậy?

- Anh là giáo viên.

Anh ấy vui vẻ trả lời tôi như vậy.

- Giáo viên âm nhạc sao?

- Ừ. Anh bắt đầu đi dạy ở trường Seijou từ năm nay.

- Ồ, t-thì ra là vậy...

Cho nên anh ấy mới được mấy cô gái gọi tên thân thiết như vậy.

- Cảm giác quan sát những người trẻ tuổi rất là vui. Nỗ lực học tập, tham gia câu lạc bộ, rồi yêu đương. Vì thời học sinh của anh đều sống ở nước ngoài cho nên từ sáng tới tối chỉ biết mỗi luyện tập thanh nhạc. Cho nên hiện

tại anh muốn tìm lại tuổi xuân bị đánh mất của mình.

- Anh nói nghe như ông cụ non ấy.

- À vậy sao.

- Còn nữa, lúc nói chuyện anh rất giữ kẽ. Cho nên em đang thắc mắc cách nói chuyện của mình có hơi suồng sã không.

- Không cần đâu, em cứ tự nhiên đi. Dù sao Mito cũng không phải học trò của anh. Cách nói chuyện của anh là bị ảnh hưởng từ việc ở nước ngoài lâu quá. Lúc đó người quen xung quanh anh toàn là các giáo viên rất lớn tuổi.

- Khổ cực cho anh quá.

- Nhưng mà bây giờ anh từ bỏ ca hát rồi, cho nên cảm giác cũng thoải mái hơn.

- Ủm, nói vậy là anh cảm thấy mình từ bỏ ca hát là việc đúng đắn sao?

- Ừ. Cũng nhờ vậy mà anh có thể trải nghiệm kem cây ba tầng và bánh crepe ở lễ hội văn hóa.

Khi Mari cười nói như vậy, trông anh ấy đáng yêu tựa như một đứa trẻ.

Oden nóng rất đậm vị, ăn rất ngon, cho nên tôi gọi thêm vài phần nữa.

- A, ăn no quá, toàn thân cũng trở nên ấm áp rồi.

Sau khi ăn uống xong xuôi, tôi và Mari cùng dạo bước trong công viên.

Kì lạ thật, mặc dù tôi không uống chút rượu nào, nhưng chẳng hiểu sao bước chân tôi lại thật nhẹ.

- Củ cải và chikwabu đều rất ngon. Ban đầu em còn tưởng anh sẽ dẫn em đi ăn quán Pháp nào đó nữa chứ.

- Em thích món Pháp à?

- Không, oden ngon nhất! Nếu trước mặt em là đồ ăn Pháp, em sẽ căng thẳng tới mức cắn vào lưỡi mất.

- Thực ra anh cũng vậy.

Mari nói với vẻ ngại ngùng.

Tôi vừa cười khúc khích vừa ngâm nga tiếng của góa phụ Bướm Bướm.

"Chúng ta quen với cuộc sống yên bình

Mộc mạc và đơn giản."

Tim tôi đập thình thịch, tiếng ca ngọt ngào khẽ vang lên từ bờ môi.

Chỉ là tiếng ngâm nga khe khẽ không cần phải bận tâm tới phát âm và kỹ thuật. Chỉ là như vậy thôi nhưng tôi đã thấy rất vui!

"Chúng ta quen với sự dịu dàng

Sâu như đại dương, cao vời vợi như bầu trời

Sự dịu dàng như nắm bắt trái tim."

Mari cũng mỉm cười khẽ hát lên tiếng ca của Pinkerton.

"Bướm Bướm của ta!... Nàng Bướm yếu đuối

Thật là một cái tên xinh đẹp..."

Bầu trời đen như được phủ một tấm màn che, con đường lát đá trong công viên được những ngọn đèn hai bên chiếu rọi.

Dưới ánh đèn đó, chúng tôi vừa nhìn nhau cười, vừa cười ngâm nga tiếng hát.

"Bên kia đại dương người ta nói rằng

Bướm bướm sẽ bị con người bắt lấy

Và bị dính lên bảng bằng kim"

Tôi ngược lên nhìn Mari rồi đưa tay ra với ánh mắt tinh nghịch, Mari cũng khẽ mỉm cười nắm lấy tay tôi.

"Có chuyện đó sao."

"Chàng biết vì sao không?

Để chúng không bao giờ chạy trốn được nữa."

Theo kịch bản thì vào lúc này Pinkerton sẽ ôm lấy Bướm Bướm với tất cả nhiệt tình.

Nhưng tôi chỉ nhẹ nhàng thả tay Mari ra. Váy đồng phục đung đưa trong làn gió lạnh.

Mari mỉm cười vươn tay ra.

"Nào đến đây."

"Để ta được hôn lên bàn tay xinh đẹp của nàng."

Trái tim tôi như sắp hòa tan trước giọng nam cao ngọt ngào như mật ong

và ánh mắt dịu dàng đó. Nhưng tôi chỉ khẽ cười và lắc đầu.

"Ôi, đêm ngọt ngào, bầu trời đầy sao!

Em chưa từng chứng kiến ngôi sao nào xinh đẹp như vậy

Tất cả đều lấp lánh như đang chớp mắt."

Mari cũng cười.

"Hồi cô gái đáng yêu với ánh mắt đầy quyến rũ."

Lời ca của chúng tôi dần mất trật tự. Chúng tôi hát những gì mình muốn hát.

Điều đó thật vui, ngực tôi như có một cảm giác mừng rỡ không thể đè nén được.

Mari nắm chặt tay tôi.

Lần này tôi cũng không trốn tránh mà nhìn thẳng vào anh ấy.

Mắt của Mari đang nhìn tôi, và mắt của tôi phản chiếu trong mắt anh ấy đều tỏa sáng lấp lánh tựa như những vì sao.

- Cuối cùng cũng bắt được em rồi, Bướm Bướm.

Mari nói với giọng trêu tức.

- Em cũng mới 15 tuổi như Bướm Bướm thôi đấy.

- Cái này... là vấn đề lớn rồi đây.

- Nắm tay một cô gái 15 tuổi thế này, bạn gái anh mà thấy sẽ giận đấy.

Vừa nghe thấy thế, Mari bật cười vui vẻ.

- Chuyện này thì không có vấn đề gì cả. Bởi vì anh không có bạn gái.

Rồi mặt anh ấy đỏ lên với vẻ ngượng ngùng-

Một tuần trước Giáng Sinh, tôi thông báo cho Nanase qua điện thoại việc mình đã có bạn trai.

- Mình sẽ đi chơi với anh ấy vào Giáng Sinh. A, nhưng mà đêm Giáng Sinh mình vẫn sẽ ở cùng với Nanase.

- Từ khi nào vậy! Hai người biết nhau ở đâu? Bắt đầu quen nhau từ khi nào? Anh ta là người ra sao?

- Mình biết anh ấy ở lễ hội văn hóa ở trường của bồ đấy.

- Chẳng lẽ người đó cùng trường với mình sao?!

- Hì hì, đúng rồi.

Nanase tỏ ra rất kinh ngạc.

Mặc dù cậu ấy cứ gắng hỏi tôi người đó học lớp nào, là người ra sao, nhưng tôi chỉ tránh né và nói.

- Chờ Nanase và bạn Inoue trở thành người yêu rồi mình sẽ nói. Cho đến lúc đó thì chuyện này là bí mật.

Bởi vì nếu tôi nói người đó chính là giáo viên dạy nhạc của trường cậu ấy, chắc hẳn Nanase sẽ càng kinh ngạc hơn.

- Mặc dù lúc nào cũng cần được chăm sóc, nhưng anh ấy rất đáng yêu, chỉ cần ở bên anh ấy là mình lại thấy vui vẻ, cảm thấy rất ấm áp.

Bản thân tôi cũng nghĩ hình như mình hơi sến súa, nhưng mà tôi lại không thể giữ lại những cảm xúc đó trong lòng.

Anh Keiichi...

Kể từ thứ Bảy tuần trước, tôi bắt đầu gọi anh ấy như vậy.

Anh Keiichi cũng bắt đầu gọi tôi là Yuuka thay vì Mito.

Khi đi tới lễ hội văn hóa, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ hẹn hò với một giáo viên ở đó. Thế nhưng, tựa như ngôn ngữ loài hoa của hoa hồng xanh, giữa chúng tôi đã xảy ra một chuyện không thể xảy ra.

Ban đầu tôi chỉ cảm thấy hai chúng tôi nói chuyện thật vui vẻ. Tôi cũng tự ý thức được sự cách biệt tuổi tác giữa tôi và anh ấy, rồi mối quan hệ học trò - giáo viên mặc dù chúng tôi không cùng trường đi chẳng nữa.

Tuy nhiên, càng gặp nhau nhiều, những mối bận tâm đó lại càng nhát đi.

"Anh có thể trở thành bạn trai của em không? Một ông chú lớn hơn tám tuổi như anh có còn thuộc đối tượng của em không?"

Nghe anh Keiichi hỏi với vẻ lo lắng như vậy, tôi nhoẻn miệng cười.

"Chỉ cần anh hứa với em là sẽ không phản bội như Pinkerton là được."

Anh Keiichi cười rạng rỡ rồi ôm chặt lấy tôi.

"Chuyện đó thì em an tâm. Nếu em lo lắng thì có thể lấy kim dính anh lên bảng là được."

"Em sẽ không làm chuyện đó với bạn trai của mình đâu."

Tôi cũng áp mặt vào ngực của anh Keiichi với vẻ hạnh phúc.

Sau đó chúng tôi chính thức trở thành người yêu.

Giáng Sinh năm nay tôi sẽ ở bên anh ấy.

Ngay tại lúc này trái tim tôi vẫn đập thình thịch.

- Nanase cũng nhanh tỏ tình với bạn Inoue đi. Như vậy bốn người chúng mình sẽ có thể đi hẹn hò kếp.

Tương lai đó nghe thật mỹ diệu.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc luyện tập, tôi đi tới căn hộ của anh Keiichi.

Hôm nay tôi đã hẹn sẽ nấu cơm tối cho anh ấy.

Vì anh Keiichi vẫn chưa về nên tôi dùng chìa khóa dự phòng tự mở cửa.

Căn hộ của anh Keiichi có phòng khách rất rộng, cảm giác rất thoải mái. Thảm trải sàn và rèm cửa đều được phối màu rất hài hòa.

Tôi bỏ đĩa CD mà tôi rất thích mang từ nhà theo vào đầu đĩa rồi mặc tạp dề và bắt đầu nấu ăn.

Hôm nay tôi sẽ làm bánh hamburger đậu hũ. Với phần nhân rất nhiều rau củ.

Súp miso tôi cũng sẽ bỏ thêm củ cải trắng và đậu hũ chiên.

Được nấu ăn cho người mình thương thật là một chuyện vui vẻ. Chỉ cần tưởng tượng anh Keiichi sẽ vui vẻ ăn những món ăn do tôi nấu là tôi đã thấy mãn nguyện rồi.

Tôi ngâm nga theo bài thánh ca đang phát ra từ CD. Tiếng ca tựa như

những tia sáng dịu dàng dẫn lên thiên đàng bao quanh tôi, khiến toàn bộ thế giới đều trở nên thật xinh đẹp.

Ôi, thật không ngờ xung quanh tôi tràn ngập những điều xinh đẹp như vậy.

Khi tôi đang nhồi cà rốt vào bánh hamburger thì tiếng cửa mở vang lên.

Là anh Keiichi!

- Anh về rồi đấy à?

Khi tôi vừa quay người lại, sống lưng tôi bỗng lạnh buốt.

Anh Keiichi đang đứng trước cửa với vẻ mặt tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến anh Keiichi như vậy!

Khi tôi đang còn ngẩn người không biết nói gì thì anh Keiichi đã khuỵu xuống sàn, hai tay bịt chặt lấy tai, toàn thân run rẩy.

- Dừng lại đi... tại sao, tại sao người vẫn đuổi theo ta!

Anh ấy vừa nói ra những từ ngữ khó hiểu vừa lắc đầu liên tục.

Bài thánh ca vẫn đang vang lên réo rắt từ trong loa. Khuôn mặt và giọng nói của anh Keiichi đều trở nên méo mó. Rồi anh ấy gào lên thất thanh.

- Làm ơn! Dừng hát nữa! Dừng bắt ta phải nghe giọng hát đó nữa... ta đã từ bỏ âm nhạc, ta đã tưởng mình cuối cùng cũng có thể quên đi! Làm ơn, đừng mà, hãy tha thứ cho ta... làm ơn, xin làm ơn...

Anh ấy không ngừng cầu khẩn, đầu cúi sát xuống sàn. Mồ hôi chảy không ngừng, những lời nói đứt quãng của anh ấy hòa quyện với bài thánh ca tựa

như những tiếng nghịch âm đầy giông tố. Tôi dường như đang bị cuốn đi trong mưa bão.

Anh ấy làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Là do bài thánh ca này sao?

Tôi vội tắt CD. Anh Keiichi vẫn đang bịt chặt tai, toàn thân run rẩy. Tôi quỳ xuống và dùng hai tay ôm thật chặt lấy anh ấy.

- Em xin lỗi. Em không biết anh không muốn nghe thánh ca. Em đã tắt nó đi rồi, không sao nữa đâu.

Tôi lặp lại nhiều lần "Em xin lỗi", "Không sao nữa đâu", tôi nắm chặt lấy bàn tay lạnh buốt của anh ấy bằng bàn tay ấm mồ hôi của mình. Dù vậy, trái tim tôi vẫn tràn ngập nỗi sợ hãi vì không biết làm thế này có giúp anh Keiichi hết run rẩy hay không.

Tuy nhiên, anh Keiichi dần bình tĩnh trở lại, những ngón tay của anh ấy dần buông lỏng...

Chúng tôi cứ im lặng như vậy.

-... Anh xin lỗi.

Anh Keiichi thì thầm với giọng yếu ớt.

- Đừng, anh không có lỗi gì cả.

Vẫn nắm chặt lấy tay anh Keiichi, tôi nói khẽ vào tai anh ấy.

- Anh nhớ tới chuyện gì đáng sợ sao?

-...

Anh Keiichi im lặng.

- Nếu anh không muốn thì không cần nói ra cũng được. Nhưng em sẽ vẫn luôn ở bên anh Keiichi, nếu có việc gì hãy nói với em nhé...

-... Cảm ơn em, Yuuka.

Tôi ôm chặt lấy anh Keiichi, rồi khẽ mỉm cười.

- Anh đói bụng rồi phải không. Cơm tối sắp xong rồi, anh đi thay đồ đi. Hôm nay em làm hamburger đậu phụ với súp miso củ cải đấy.

Anh Keiichi cũng khẽ mỉm cười gượng gạo.

- Cả hai đều là món anh thích cả.

- Ừm, em biết mà.

Tôi nắm lấy hai tay anh Keiichi rồi đỡ anh ấy đứng dậy.

- Cho nên em mới làm bánh hamburger thật ngon cho anh Keiichi.

- Đồ ăn do Yuuka làm thì món nào anh ăn cũng ngon cả.

Anh Keiichi dịu dàng nói như vậy, rồi anh ấy khẽ nắm chặt lấy tay tôi rồi đi vào căn phòng bên cạnh.

Tôi cũng quay trở lại với món ăn đang làm dở dang.

Bánh hamburger, súp miso, và món salad đều rất thành công, chúng tôi vừa ăn tối vừa nói chuyện vui vẻ.

Sau khi cùng dọn dẹp bàn ăn, chúng tôi ngồi tựa vai vào nhau trên sofa và bắt đầu tán gẫu.

Tôi nói cho anh ấy biết việc Nanase vẫn thích bạn Inoue từ hồi còn học cấp 2, hay Nanase mặc dù trông khó gần, nhưng thực tế lại rất đáng yêu... hi vọng Nanase và bạn Inoue có thể nhanh chóng trở thành người yêu...

Rồi thì hi vọng có thể nhanh nói cho Nanase biết về chuyện của anh Keiichi... như vậy chúng tôi sẽ có thể cùng hẹn hò kếp. Chắc hẳn sẽ rất thú vị...

Tôi còn hỏi anh ấy đã đọc Tựa như bầu trời xanh của Inoue MIU chưa.

Cuốn tiểu thuyết đó rất đáng yêu, rất dịu dàng, tôi cực kì yêu thích nó, MIU dường như bằng tuổi với tôi. Không biết cậu ấy là người như thế nào nhỉ... Tôi còn nói với anh ấy lần tới tôi sẽ mang theo DVD phim điện ảnh của Tựa như bầu trời xanh và CD nhạc phim rồi chúng tôi sẽ cùng thưởng thức. Cảnh trong phim rất đẹp... bầu trời sau cơn mưa, xà đơn dưới ánh chiều tà, vòi phim nước, còn cả hành lang im ắng...

Nữ diễn viên đóng vai Itsuki cũng rất hợp...

Ca khúc chủ đề mang một nhịp điệu thanh thoát... khiến người nghe như muốn bật khóc.

Tôi cũng muốn được thích một người bằng cả trái tim như Itsuki...

Anh Keiichi im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại tiếp lời.

Nơi bờ vai chúng tôi chạm vào nhau thật ấm áp.

Bàn tay tôi đặt lên bàn tay anh ấy.

Chẳng biết từ lúc nào mà ngoài trời bắt đầu nổi cơn mưa.

Vừa nghe tiếng mưa im ắng, chúng tôi vừa tiếp tục cuộc nói chuyện bình thường mà hạnh phúc.

Đột nhiên anh Keiichi hỏi tôi với vẻ lo lắng.

- Yuuka... em sẽ mãi mãi ở bên anh chứ?

Ánh mắt anh ấy nhìn tôi đầy lo lắng. Bàn tay cũng siết chặt lại.

Anh ấy vừa nhớ ra điều gì sao.

Anh ấy đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Bàn tay của người tôi yêu tại sao lại lạnh ngắt như vậy...

Lòng tôi tràn ngập niềm yêu thương xen lẫn đau đớn, tôi khẽ vuốt ve bàn tay anh Keiichi như đang nâng niu một thứ gì đó mong manh dễ vỡ, những ngón tay của tôi đan vào tay anh ấy.

- Ủm... em sẽ mãi mãi ở bên anh Keiichi.

"Yêu" có lẽ là một thứ gì đó rất to lớn.

Tuy nhiên, tình cảm ấm áp xen lẫn khổ sở này sâu sắc hơn là một sự ưa thích đơn thuần.

Tôi vừa làm ấm những ngón tay của anh Keiichi vừa khẽ thì thầm.

- Khi Bướm Bướm biết được Pinkerton đã kết hôn với một người con gái khác, nàng đã hát rằng "Người nếu không thể sống trong tôn nghiêm thì vẫn có thể chết để bảo toàn sự tôn nghiêm của mình"...

Nhưng... em cho rằng dù sự tôn nghiêm của , mình bị tổn thương thì cũng không sao cả... em sẽ không tìm lấy cái chết chỉ vì một điều như vậy. Dù cho gặp chuyện rất đau khổ, rất bi thảm, dù cho toàn thân dính đầy bùn nhơ... em sẽ vẫn tiếp tục sống, sẽ vẫn tiếp tục ở bên anh Keiichi... đó chính là lời thề

của em.

- Cảm ơn em.

Anh Keiichi gục đầu vào cổ tôi.

Dường như anh ấy đang khóc.

Vẫn nắm chặt lấy những ngón tay của anh Keiichi, tôi tiếp tục nói với anh ấy lần tới sẽ hẹn hò ở đâu, đêm Giáng Sinh sẽ ăn gì, và những chuyện trong tương lai.

Tôi thầm cầu nguyện với Chúa rằng xin người hãy để quãng thời gian dịu dàng này tiếp tục đến vĩnh hằng.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nữ Ca Sĩ Trong Vỏ Trứng Và Thiên Thần Lang Thang

- Vai chính của buổi công diễn sắp tới là em Nitsuta Harune.
- Chúc mừng cậu Harune!
- Harune hợp với vai Senta lắm đây, cố lên nhé!

Sau cái ngày tôi nằm mơ thấy giấc mơ đó...

- A~, lại là hợp xướng nữa sao.

Tôi thất vọng rũ xuống bờ vai bước đi trong thị trấn buổi chiều tà với những cơn gió lạnh thổi vù vù.

Tôi cứ nghĩ lần này mình sẽ được đóng một vai nào đó tốt hơn. Từ khi nhập học khoa Âm nhạc của trường cấp 3 trực thuộc một trường Đại học âm nhạc tới giờ đã là mùa thu năm thứ 2 rồi, thế nhưng tôi vẫn chưa từng được giao vai diễn nào ngoại trừ tham gia dàn hợp xướng.

Tôi đã rất muốn được diễn vai Senta trong vở kịch Người Hà Lan lang thang ở buổi công diễn tháng 12...

Sự thật luôn không giống như những gì tôi tưởng tượng...

Hồi còn học cấp 1 và cấp 2, mỗi ngày tôi đều tham gia hát trong dàn hợp xướng, lúc đó tôi đã được giáo viên khen ngợi rằng "Giọng của em Nitsuta

rất khỏe, vang cao, nghe hay lắm", lần nào cũng được giao cho phần hát đơn.

Cho nên tôi cũng từng mộng tưởng rằng khi lên cấp 3, mình sẽ luyện tập nhiều hơn nữa, cải thiện kỹ thuật, được các chuyên gia phát hiện, rồi được đi du học ở Paris, Berlin hay Milan, sau đó bắt đầu bước vào nghề...

Tuy nhiên, khi vừa đặt chân vào ngôi trường hằng mơ ước, tôi mới biết rằng xung quanh mình toàn những người đã từng có kinh nghiệm du học hay đoạt giải ở các cuộc thi nước ngoài, lúc đó tôi chỉ biết kinh ngạc sững người, giáo viên cũng chưa bao giờ chú ý đến tôi.

Một người như tôi mà lại muốn trở thành ca sĩ opera, đúng là chuyện nực cười.

Ha... chẳng lẽ mình cứ phải đóng vai hợp xướng suốt cho tới khi tốt nghiệp sao. Chẳng lẽ mình không có chút tài năng nào sao.

Tôi thờ dãi đánh thượt một cái. Vì đầu cúi thấp quá nên gió lùa qua cổ lạnh buốt. Tôi không dám tưởng tượng một chút tương lai tươi sáng nào cả. Chắc hẳn sau này cũng sẽ chẳng có chuyện gì đáng chờ mong hay vui vẻ sẽ diễn ra.

- Không, không được suy nghĩ như vậy.

Tôi xua đi cơn chán nản và cố làm mình trở nên tích cực.

Đúng rồi, tuần tới sẽ phát hành tác phẩm mới nhất của Inoue MIU! Đây là một trong những điều đáng chờ mong.

Từ lần đầu bắt gặp Cô gái văn chương khi còn học tiểu học, tôi đã là người hâm mộ trung thành tiểu thuyết của MIU. Khi đọc những câu chuyện xinh đẹp ấy, lòng tôi lại dấy lên hi vọng một ngày nào đó mình sẽ thể hiện một thế giới tinh tế đến vậy bằng giọng hát của mình, sắp được đọc câu

chuyện mới của MIU rồi, cho nên tôi phải cố gắng lên. Phải kiên trì nỗ lực, không được từ bỏ, như vậy tôi mới có thể tiếp cận giấc mộng của mình.

- Được rồi, hôm nay mình cũng phải luyện tập thật nhiều mới được!

Tôi tự động viên bản thân như vậy.

Tôi phấn chấn tinh thần đi tới một tòa nhà cũ nằm sâu trong khu phố buôn bán nhộn nhịp. Nơi này tháng sau sẽ bị tháo dỡ, cho nên bây giờ nó đang bị bỏ không.

Chủ nhân của tòa nhà này là chủ tiệm cà phê ở dưới tầng hầm, là bà con xa của tôi. Cho nên từ giờ tới khi bị tháo dỡ, tôi có thể dùng nó như là nơi luyện tập.

Tôi đi xuống cầu thang tôi thui, mở cửa tầng hầm rồi bật sáng ngọn đèn duy nhất còn sót lại.

Khắp các góc ngách là những chiếc ghế và cái bàn, ánh sáng màu trắng chiếu rọi sàn gỗ. Ở trung tâm là một sân khấu nhỏ, tôi đứng lên trên đó và cúi đầu chào.

- Cảm ơn mọi người đã tới đây hôm nay! Tôi sẽ cố gắng hát! Xin mọi người lắng nghe tiếng hát của tôi.

Nơi này là sân khấu trong tòa nhà nhạc kịch, có rất đông quan khách đang chờ đợi giọng hát của tôi.

Mang theo cảm xúc đầy háo hức và tự hào, tôi bắt đầu luyện thanh từ những bài Choruebungen và Concone cơ bản. Choruebungen là tổ hợp của những âm điệu khó không có giai điệu, còn Concone thì ngược lại sử dụng các nguyên âm có nhạc tính.

Mặc dù tôi đã luyện tập chúng rất nhiều lần, nhưng chỉ cần thay đổi vị trí luyện tập một chút là lại mang tới cảm giác rất mới lạ.

Sau đó tôi thử hát Bài ca dệt vải trong Người Hà Lan lang thang.

Đây chỉ là một phần của dàn hợp xướng chứ không phải phần diễn đơn của nữ chính Senta, nó là một bài hát rất đáng yêu của các cô gái trong làng khi vừa dệt vải vừa trò chuyện với nhau.

"Cót ca cốt kết bánh xe quay đều

Quay đều, quay đều, quay đều, quay đều

Dệt từng sợi, dệt từng sợi

Bánh xe quay đều cốt ca cốt kết

Người ta thương vẫn còn trên biển

Cô gái đáng yêu chờ ở nhà."

So với tiếng Ý, hát bằng tiếng Đức mang lại cảm giác kịch tính và trang nghiêm hơn.

Đây là một cảnh vui vẻ diễn ra trong sinh hoạt hàng ngày, nhưng nghe vào lại phảng phất đâu đó tiếng bánh xe của vận mệnh đang chuyển động.

"Bánh xe quay đều, quay đều

Rồi gió nổi lên

Người ta thương sắp về rồi."

Trong khi các cô gái đang vừa hát vừa dệt vải thì chỉ có một người, chỉ có

Senta là ngược lên nhìn chăm chú vào bức tranh treo trên tường.

Trên đó vẽ một người đàn ông với khuôn mặt trắng bệch khoác bộ quần áo mang phong cách Tây Ban Nha.

Senta yêu người đàn ông đó.

Các cô gái trêu chọc Senta.

"Senta lại thờ dài vì người đàn ông trong tranh kia."

Phải hát hay hơn nữa.

Hơn nhiều nữa.

Một ngày nào đó tôi sẽ đứng trên sân khấu diễn vai Senta.

Phải hát to hơn nữa!

Vẫn chưa đủ! Tôi phải dồn sức hơn nữa, để giọng của mình vang xa hơn nữa! Không được, vẫn chưa đủ! Thanh âm kẹt trong miệng tôi, làm cách nào cũng không thể phát ra ngoài!

Khi tôi hít thật sâu tập trung vào việc ca hát, từ phía những chồng ghế xếp cao vang lên tiếng gì đó.

Mới bắt đầu tôi không để ý lắm, nghĩ rằng đó chỉ là tiếng ma sát của gỗ. Tuy nhiên, từ trong bóng tối mờ ảo, tôi nhìn thấy một người đàn ông đáng người rất cao xuất hiện, trên người ông ta mặc một cái áo choàng cũ kĩ, cổ họng tôi tắc lại không thể phát ra âm thanh nào.

Ông-ông ta là ai?!

Khuôn mặt gầy gò của ông ta bị bóng tối bao phủ cho nên tôi nhìn không

rõ lắm, nhưng có vẻ ông ta khoảng 40 tuổi? Không, trông già hơn thế nữa? Ông ta để râu mọc lìa chia, toàn thân mang theo bầu không khí u ám như vừa bò ra từ dưới lòng đất.

Chẳng lẽ là một kẻ lang thang sao...!?

Toàn thân tôi cứng đờ, bầu không khí dần trở nên căng thẳng.

Có tiếng bước chân vang lên.

Ánh mắt của người đàn ông run rẩy, ông ta tiếu lại gần tôi với vẻ mặt đầy khổ sở.

- Cô gì ơi...

Ông ta gọi tôi với giọng nói khàn khàn.

Ánh mắt ông ta trông rất đau đớn.

Sự sợ hãi bao trùm đầu óc tôi, tôi hét lớn rồi nắm lấy cặp bỏ chạy.

Tôi nhắm mắt nhắm mũi chạy lên mặt đất. Con thú bông hình hải âu dính trên cặp lay động mãnh liệt.

Tôi cứ có cảm giác như ai đó đang đuổi tay ra ở sau lưng mình, sống lưng tôi lạnh buốt.

Người đó là ai!

Ông ta định làm gì mình vậy!

Gió đập vào khuôn mặt nóng bừng của tôi. Tôi đã ra tới bên ngoài rồi. Cho dù vậy nỗi sợ hãi vẫn không biến mất, tôi lại tiếp tục chạy đi.

Tôi tiếp tục chạy tới một nơi ngập tràn ánh sáng và đông người qua lại, đến lúc đó chân tôi mới dừng lại, tôi chống hai tay lên đầu gối thở dốc.

Nóng quá...

Tim như sắp vỡ ra.

Người đàn ông vừa nãy đã tự tiện đi vào trong tòa nhà phải không nhỉ?

Tôi nhớ lại ánh mắt ông ta nhìn tôi, trông ông ta rất đau đớn, như muốn nói điều gì đó, mặc dù trong lòng tôi có chút thương hại, nhưng nỗi sợ hãi vẫn mãnh liệt hơn rất nhiều.

"Cô gì ời..."

Nhớ lại thanh âm khàn khàn đó, tôi lại lạnh hết sống lưng.

Nếu ngày mai ông ta vẫn ở đó thì tôi phải làm sao bây giờ...!

[Ngày hôm sau]

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, tôi quyết định mua một bình xịt hơi cay và còi báo động ở cửa hàng giảm giá rồi lại đi xuống tầng hầm của tòa nhà hôm qua.

Thời gian cũng tương tự hôm qua, là lúc màn đêm sắp buông xuống.

Toàn thân tôi căng lên, tôi từ từ bước xuống cầu thang.

Nếu như.

Nếu như ông ta lại xuất hiện.

Tôi sẽ bấm còi báo động, sau đó xịt hơi cay vào mặt ông ta, rồi lấy điện

thoại gọi cảnh sát, rồi...

Tôi nín thở rồi mở cửa ra.

- !

Cổ họng tôi không thể phát ra tiếng nào.

Người đàn ông hôm qua đang đứng giữa căn phòng trống trải.

Ông ta nhìn về phía cửa như đang đợi ai đó chứ không hề có ý định trốn tránh.

Tương tự ngày hôm qua, ông ta mặc một cái áo khoác cũ kĩ, trên mặt lia chia râu, tóc cũng rất dài. Khuôn mặt ông ta trắng bệch như người bệnh, ánh mắt ông ta đầy âm u và tràn ngập đau khổ.

Tôi đã chuẩn bị tâm lý kĩ càng rồi, thế nhưng toàn thân tôi vẫn cứng đờ.

Khi tôi chuẩn bị nhấn còi báo động thì người đàn ông phát hiện ra tôi.

- Tốt quá cô đến rồi. Tôi đợi cô này giờ!

Giọng nói khàn đặc. Nhưng trong đó bao hàm một sự cố chấp khiến những ngón tay đang chuẩn bị nhấn còi báo động của tôi dừng lại.

Người đàn ông tiến về phía tôi.

- Hôm qua cô đã hát ở đây đúng không?

Ông ta nhìn chăm chăm vào tôi.

Với ánh mắt khố sở, tràn đầy bi ai.

Tôi rất muốn bỏ chạy, nhưng chân tôi lại không thể di chuyển.

Với giọng do dự, nhưng ẩn hàm trong đó là quyết tâm cho dù thế nào cũng phải nói ra, người đàn ông nói tiếp.

- Cách cô hát... không tốt. Nếu cô cứ tiếp tục như vậy... một ngày nào đó, cổ họng của cô sẽ bị hư mất...

Tôi giật mình, quên mất việc nhấn còi báo động hay xịt hơi cay.

Tôi không ngờ ông ta lại nói ra những lời như vậy.

Người này đã nghe tôi hát sao?

Ông ta tiếp tục giải thích rằng cách ca hát của tôi sẽ khiến cổ họng chịu rất nhiều gánh nặng. Dồn quá nhiều sức vào hàm dưới, vòm họng mở ra không đủ. Lưỡi cũng không hướng xuống dưới, khi tôi hát dùng sức quá nhiều nên thở ra nhiều không khí thừa, sử dụng mô hoành như vậy rất nguy hiểm, khiến việc hô hấp của tôi không tiến hành thuận lợi được. Ông ta còn kể cho tôi về những ca sĩ đã tự hủy hoại cổ họng mình vì hát theo cách đó, rồi hướng dẫn tôi nên hát thế nào cho đúng.

Ông ta nói không ngừng nghỉ. Chẳng lẽ ông ta đang say sao?

Nhưng tôi không ngửi thấy mùi rượu, mặt của ông ta cũng không đỏ. Hơn nữa trông ông ta có vẻ rất am hiểu về ca hát. Toàn nói thẳng vào những điểm mấu chốt.

Người này rốt cuộc là ai vậy?!

Tôi mở to mắt ngăn người lắng nghe ông ta nói.

Tình huống lúc này quá hỗn loạn, tôi không cách nào lý giải được. Tôi đang nghe lời khuyên từ một người không quen biết, lại còn để râu xồm xoàm, mặc áo khoác tả tơi, trông như không hề có công ăn việc làm gì cả!

Càng nghe tôi lại càng sợ hãi. Người này không phải là bị điên chứ?

Về mặt đau đớn, mắt trông rất đáng sợ, ông ta có uống nhầm thuốc gì không?

Nếu như ông ta phát điên rồi tấn công tôi thì sao...

Đúng lúc này ông ta duỗi một ngón tay mảnh khảnh ra khẽ chạm vào giữa hai hàng lông mày.

- Dồn hơi ở đây... sau đó phát ra tiếng.

Xúc cảm lạnh lẽo!

Sau đó lại nóng lên, hơi thở tôi như ngừng lại.

Tôi vội lùi về phía sau.

- C-Cảm ơn ông. T-Tôi sẽ thử.

Tôi cố gắng nói một cách bình thường để không kích động đối phương.

- Tôi có việc gấp, phải đi bây giờ.

Sau đó tôi quay người và chạy vội lên cầu thang ra ngoài tương tự như ngày hôm qua.

Quả nhiên ông ta bị gì đó!

Tự dưng chạm vào tôi, khiến đầu tôi nóng bừng, toàn thân nổi da gà.

Làm sao bây giờ, nếu ngày mai ông ta vẫn còn đó thì sao. Nếu cứ thế này thì tôi sẽ mất đi nơi tập luyện yêu thích mất.

Nhưng ông ta nói cách hát của tôi không tốt, điều đó là sự thật sao?

Nếu tôi cứ tiếp tục như thế này, cổ họng tôi sẽ bị hư.

Không, chắc hẳn ông ta chỉ là uống nhầm thuốc rồi nói năng linh tinh mà thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cảm giác hoài nghi vẫn quanh quẩn trong lòng tôi.

Cho nên...

Tan học ngày hôm sau, khi đang hát Bài ca dệt vải trong lúc chuẩn bị cho buổi công diễn, tôi chợt nhớ tới lời của ông ta.

Ông ta đã dạy tôi nên hát như thế nào nhỉ.

Tôi thật ngu ngốc khi làm theo lời của một người xa lạ. Điều này chẳng có tác dụng gì cả. Nhưng mà tôi vẫn muốn thử một chút theo lời ông ta.

Chú ý cách chuyển động của mô hoành, thư giãn hàm dưới, mở rộng vòm họng, dồn hơi vào giữa hai chân mày.

Ban đầu rất khó, tôi không tài nào làm theo ý muốn được, ngoài ra vì quá tập trung vào việc dồn sức vào hàm và cổ họng nên tôi còn hát sai lời, mình rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy chứ, thật mất thể diện.

Ông ta quả nhiên chỉ là một kẻ điên kì lạ sao.

Khi tôi đang nghĩ sẽ thử thêm vài lần nữa, nếu không được sẽ quay lại cách hát cũ thì đột nhiên tôi cảm nhận được âm thanh chạy thẳng một đường từ mũi lên giữa hai chân mày tạo ra một giọng thanh thoát.

Tiếng ca từ trước đến giờ vẫn dừng lại trong miệng được giải phóng và vang vọng ra bên ngoài một cách đầy kiêu hãnh.

Ngay chính tôi cũng nhận ra sự thay đổi này, tôi không khỏi giật mình.

"Bánh xe quay đều, quay đều

Rồi gió nổi lên

Người ta thương sắp về rồi."

Giọng của tôi dễ nghe như vậy sao?

Từ trước đến giờ tôi vẫn phải cố gắng rất nhiều mới có thể lên giọng được. Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay giọng của tôi lại mềm mại hơn bình thường, hơn nữa rất có tiếng vang, cảm giác nó có thể truyền đi rất xa.

"Dệt vải, dệt vải

Chăm chỉ chuyên cần

Cột cà, cột kệt!

Bánh xe quay đều.

Cột cà, cột kệt!

Cột cà, cột kệt!

Cột cà, cột kệt!"

Tuyệt quá, tuyệt quá đi!

Tôi không biết là mình có thể phát ra những âm thanh một cách tự do và thoải mái như vậy.

Dường như mọi sự lo lắng và suy sụp lúc này chỉ là hư ảo, tôi bỗng trở nên thật sáng khoái.

Toàn thân tôi như bị bao quanh bởi những tia sáng lấp lánh, thanh âm cũng trở nên trong suốt!

Những gì ông ta nói là sự thật!

Sau khi kết thúc buổi luyện tập, các bạn cùng lớp cũng nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc và nói.

- Harune, hôm nay giọng của bồ vang thật đấy.

- Trạng thái của bồ có vẻ tốt. Bồ thay đổi cách hát à?

- Ừm, một chút.

Tôi không nói với mọi người về người đàn ông mà tôi gặp dưới tầng hầm. Đó không phải là vì mới vừa nãy tôi vẫn cho rằng ông ta là một người khả nghi, mà đó là vì trong lòng tôi bỗng sinh ra cảm giác háo hức vì một bí mật nho nhỏ vừa có được.

Màn đêm sắp buông xuống. Tôi hưng phấn chạy xuống những bậc thang dẫn tới tầng hầm trong tòa nhà bị bỏ hoang.

Tôi phải nói cảm ơn người đó mới được! Nhưng trước đó tôi phải xin lỗi vì đã bỏ chạy! Sau đó, sau đó...

Mang trong mình đủ loại suy nghĩ, tôi mở cửa ra. Nhưng bên trong không bật đèn, cũng không có bóng dáng của ai cả.

Tôi bật đèn lên, rồi đi vòng quanh trong phòng.

- Chú gì ời... chú có ở đây không?

Tôi thử nhìn vào phía sau những chồng ghế nhưng cũng không có ai cả.

Cảm xúc căng đầy của tôi ngay lập tức xẹp xuống.

Hôm nay chú ấy không tới sao... hay là do hôm qua tôi bỏ chạy nên khiến chú ấy giận nhỉ...

Tôi đã rất muốn cảm ơn chú ấy.

Mang theo tâm trạng có hơi ủ rũ, tôi leo lên sân khấu rồi cất tiếng hát.

"Ôi, dưới sự che chở của thiên thần, người con gái nay ở phương nào

Kính dâng sinh mệnh, biết khi nào ta gặp được vợ mình"

A, quả nhiên giọng của tôi vang hơn thường ngày nhiều. Cảm giác rất thoải mái cứ như nó tuôn ra từ dưới bụng, rồi đi qua cổ họng ra ngoài.

Trong khi tôi đang chìm đắm trong thanh âm hoàn toàn mới mẻ này, tôi nhận ra có ai đó đang đứng ở cửa.

Đó chỉ là một thanh âm rất nhỏ... còn không thể gọi là tiếng động... đó chỉ là sự lay động của không khí, không khác nào một dự cảm.

Tôi nhìn chăm chú về phía đó thì thấy một góc áo choàng cũ kĩ lướt qua tầm nhìn của mình.

Tôi giật mình ngừng hát và chạy về phía cửa.

Vừa vội vàng đuổi theo bóng lưng ở phía trước, tôi vừa vươn tay ra gọi với theo.

- Chờ đã... xin chú chờ một chút!

Cuối cùng, tôi nắm lấy được tay áo của chú ấy.

Người đàn ông quay lại nhìn tôi với vẻ sợ hãi.

Tôi cúi đầu thật sâu và nói.

- Cảm ơn chú vì chuyện hôm qua! Cháu thử hát theo lời khuyên của chú thì cảm giác ở cổ họng đã khác hẳn rồi.

Trông chú ấy có vẻ bối rối.

Tôi vẫn cúi đầu, bầu không khí im lặng một cách xấu hổ. Cho dù vậy, tôi vẫn nắm chặt lấy ống tay áo của chú ấy không buông.

Cuối cùng, người đàn ông khẽ trả lời.

- ... Đúng vậy... hôm nay giọng của cháu hát nghe rất hay.

Giọng nói của chú ấy nghe thật dịu dàng, có chút ngượng ngùng.

Tôi nhìn chăm chăm vào chú ấy, quả nhiên trông chú ấy rất xấu hổ. Rồi như muốn che giấu sự xấu hổ của mình, chú ấy nói tiếp.

-... Cái này... chú xin lỗi vì... ngày hôm qua và cả hôm trước đã dọa cháu sợ... hôm nay chú chỉ định nghe một chút rồi đi thôi... xin lỗi vì đã quấy rầy cháu luyện tập.

Mặc dù chú ấy trông lớn tuổi hơn tôi nhiều, nhưng chú ấy lại nói với tôi bằng giọng rất chậm rãi và lịch sự.

Khuôn mặt gầy gò, ẩn chứa một nét gì đó u ám và lạnh lẽo, nhưng khi nhìn kĩ thì trông khuôn mặt của chú ấy cũng rất có nét. Nếu như cạo râu đi thì hẳn là chú ấy sẽ trẻ hơn khoảng 5 tuổi không chừng...

- Cháu mới là người phải xin lỗi, xin lỗi chú vì đã tự dưng bỏ chạy.

- Không có gì, cháu làm thế cũng là điều đương nhiên mà thôi.

- Nhưng mà thật sự cảm ơn chú. Cháu đã rất ngạc nhiên khi thấy bản thân có thể phát ra âm thanh một cách thoải mái như vậy. Chú cũng là người trong nghề ạ?

Nét u ám trong đôi mắt của chú ấy càng trở nên đậm hơn.

-... Có một khoảng thời gian, chú từng... dạy nhạc ở trường cấp 3. Chỉ có thế thôi.

- Thì ra chú là giáo viên ạ.

Chú ấy khẽ ừ một tiếng như thể không muốn nói quá nhiều về chuyện này.

Tôi hỏi chú ấy tại sao lại tới đây, thì được biết ngày xưa chú ấy đã từng tới tiệm cà phê này.

- Cũng đã rất lâu rồi... chú không tới đây... nên muốn đi thăm một chút, thì thấy tòa nhà đã bỏ hoang rồi. Cho nên chú chỉ muốn vào bên trong để hoài niệm một lúc... thì nghe được tiếng hát của cháu... chú định rời đi nhưng rồi cuộc lại lăm lờ xen vào việc của cháu...

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Không có chuyện đó đâu. Chú thật sự, thật sự đã giúp cháu rất nhiều đấy ạ.

Thấy tôi nói chắc nịch như vậy, khóe miệng chú ấy cũng khẽ nhếch lên.

Tôi không khỏi giật mình khi nhìn thấy nụ cười không thể gọi là nụ cười đó.

Nụ cười của người này thật buồn...

- À, cháu tên là Nitsuta Harune. Cháu đang theo học một trường âm nhạc. Hiện tại cháu đang luyện tập cho buổi công diễn sắp tới.

- Là Người Hà Lan lang thang của Wagner phải không?

- Tuyệt quá! Chú cũng biết vở kịch này à!

Ánh mắt của chú ấy hơi trở nên bối rối.

-... Chuyện đó chỉ cần là người thích nghe nhạc thì đều biết cả... dù sao Wagner cũng rất nổi tiếng.

- Thì ra là vậy.

Đúng là tôi cũng từng nghe thấy Nữ thần Valkyrie của Wagner trên ti vi, nhưng mà chỉ cần nghe được Bài ca dệt vải mà nhận ra Người Hà Lan lang thang thì cũng chỉ có số ít người làm được... Hay đây là kiến thức thường thức của một giáo viên âm nhạc nhỉ?

- Cháu... có thể bỏ tay ra không?

Chú ấy thì thầm với vẻ ngượng ngùng.

- A, cháu xin lỗi.

Nhận ra mình vẫn đang nắm chặt lấy một góc áp choàng của chú ấy, tôi đỏ mặt lên rồi buông tay ra.

Đáng ghét, mình đang làm cái gì vậy chứ.

- Vậy thôi, chú cũng phải đi rồi...

Chú ấy quay lưng định bước đi như thể không muốn nói chuyện quá lâu với tôi. Nhưng rồi lại do dự dừng lại, sau đó chú ấy lại đưa ra vài lời khuyên cho tôi về cách phát âm tiếng Đức với giọng ngập ngừng như hôm qua.

- Được rồi, chỉ có thể thôi. Chúc cháu thành công với buổi công diễn nhé.

Tôi lại ngay lập tức nắm lấy góc áo choàng của chú ấy.

Người đàn ông quay lại nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

Tôi cũng bị chính hành động của mình khiến cho kinh ngạc, mặt tôi đỏ lên.

- C-Cái này... nếu chú không phiền, liệu chú có thể nghe cháu hát không?

- Cái này...! N-Nhưng mà...

Chú ấy tỏ ra do dự.

- Làm ơn ạ. Nếu có chỗ nào chưa tốt hay cần thay đổi, xin chú lại chỉ dạy cho cháu như lúc này được không ạ?

- Chú không làm được một chuyện quan trọng như vậy đâu.

- Vậy chú chỉ cần nói cảm tưởng cũng được ạ. Phải có người nghe hát thì cháu mới có thể nỗ lực được.

- Nhưng...

- Chú đang bận gì ạ?

- Không có...

Vừa nói ra khỏi miệng, khuôn mặt chú ấy trông như có chút hối hận.

Ánh mắt đó trông rất cô đơn... cho nên tôi càng níu chặt áo khoác của chú ấy hơn.

- Làm ơn ạ! Cháu cảm giác giọng của mình đã thay đổi rất nhiều nhờ lời khuyên của chú. Cháu đã có thể hát thoải mái hơn trước rất nhiều. Cho nên xin chú giúp cháu thêm một chút nữa thôi ạ.

Chắc hẳn vẻ mặt của tôi lúc này trông như thế nếu chú ấy không đồng ý thì tôi sẽ không buông tay.

Sau khi nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, chú ấy khẽ cười như đã từ bỏ.

-... Nếu chỉ là nghe hát thôi thì được.

- Vâng! Chỉ cần như vậy thôi ạ! Cảm ơn chú rất nhiều!

Tôi gật đầu lia lịa.

Kể từ ngày hôm đó, mỗi khi kết thúc tập luyện ở trường, tôi lại đến hát cho chú ấy nghe ở dưới tầng hầm.

Chú ấy nói họ của mình là Sato.

- Sato ạ?

- Ừ-ừm...

Chú ấy vừa trả lời vừa dời ánh mắt sang chỗ khác, tôi ngay lập tức nhận ra đây là họ giả.

- Tên của chú thì sao ạ?

Nghe tôi hỏi vậy, chú ấy càng bối rối hơn.

- Cái này... là... bí mật.

Nếu đã muốn dùng tên giả thì cứ bịa một cái tên nào đó cũng được, sao lại dùng tên phổ thông như vậy chứ, tôi không khỏi thở dài khi thấy sự vụng về của chú ấy... nhưng vừa nghĩ như vậy, ngực tôi lại siết lại.

Thật kì lạ... Tôi thế này mà lại cảm thấy lo lắng cho một ông chú lớn tuổi hơn mình rất nhiều.

Chú Sato lúc nào cũng tới sớm hơn tôi cả, sau đó ngồi giấu mình trong một góc trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó.

Dường như chú ấy đang nhớ về quá khứ. Hai mắt nhắm nghiền, bàn tay đặt trên đùi siết chặt.

Chứng kiến chú Sato như vậy ngực tôi lại đau nhói.

Rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì vậy.

Chú ấy đang khổ sở vì chuyện gì vậy.

Tôi rất muốn hỏi. Nhưng chú Sato không thích bị người khác hỏi về bản thân, nếu như tôi vẫn gắng hỏi, có lẽ chú ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Cho nên tôi chỉ có thể che giấu cảm xúc gấp gáp của mình.

- Buổi chiều tốt lành, chú Sato.

Tôi giả vờ vui vẻ gọi cái tên giả của chú ấy, rồi bước lên sân khấu.

- Chào cháu, Nitsuta.

Ánh mắt của chú Sato hơi dịu lại, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên ngượng ngùng.

Chỉ điều đó thôi cũng khiến lòng tôi trở nên ấm áp.

- Hôm nay xin chú lại nghe cháu hát ạ.

- Ủ, mời cháu.

Sau những lời dạo đầu như thường xuyên, tôi bắt đầu cất tiếng hát.

Trước kia tôi chỉ ca hát vì những vị khách trong tưởng tượng. Nhưng bây giờ, tôi hát chỉ vì một người, mang theo tâm trạng háo hức, tôi hát với hi vọng người ấy có thể vui vẻ, có thể thư giãn một chút.

Mỗi khi nhìn chú ấy lắng nghe với vẻ mặt bình thản, tôi lại thấy thật vui vẻ, tiếng ca của tôi dường như càng vang cao hơn, khi tôi đang hát mà thấy ánh mắt chú ấy trở nên u buồn, ngực tôi lại siết chặt, không tài nào hô hấp.

Mỗi lần tôi hát xong, chú ấy lại ngập ngừng đưa ra những lời khuyên.

Đó đều là những lời khuyên rất dễ hiểu, đi đúng vào trọng tâm, điều này khiến tôi rất kinh ngạc.

- Chú Sato, thực ra chú là người rất lợi hại phải không? Những gì chú nói toàn đúng chuyên môn, so với những gì cháu học ở trường còn dễ hiểu hơn nhiều. Cháu đoán đúng không? Cho nên chú hãy ngoan ngoãn nói cho cháu biết chú là ai đi.

Một ngày nọ tôi thử nói đùa với chú ấy như vậy.

Vừa nghe vậy, đột nhiên nét mặt của chú Sato cứng lại.

-... Đó chỉ là những điều chú đọc được trong sách mà thôi.

Rồi chú ấy trả lời tôi với giọng đầy khổ sở.

Chú Sato cố tránh ánh mắt của tôi, đầu cúi xuống, tay nắm thật chặt, thoát nhìn trông chú ấy rất khổ sở, cho nên tôi vội xin lỗi.

- Cháu xin lỗi, cháu sẽ không hỏi nữa.

Làm sao bây giờ. Tôi vừa nói ra điều gì không nên nói sao. Nếu chú ấy không đến nữa thì tôi biết làm sao bây giờ!

Tôi hoang mang, đầu óc trở nên trống rỗng.

Khi ra về.

- Ngày mai chú cũng tới nhé. Cháu sẽ không hỏi gì chú Sato nữa đâu. Cho nên ngày mai chú cũng sẽ tới nhé.

Nghe tôi khẩn cầu như vậy, chú Sa to gượng cười nói.

- Ừ. Ngày mai chú cũng sẽ đến.

Ngày hôm sau tôi cứ lo lắng suốt liệu chú ấy có tới không, trong lòng cứ như có thứ gì đó cằn cào. Khi chứng kiến chú Sato yên lặng ngồi trên ghế dưới tầng hầm như mọi khi, tôi bỗng cảm thấy an tâm và hạnh phúc, nước mắt bất giác chảy ra.

- Cháu sao vậy?

- Không, không có gì đâu ạ. Hôm nay xin chú cũng lắng nghe cháu hát ạ.

Tôi giả vờ dụi để lau đi nước mắt, sau đó cúi chào và bắt đầu cất tiếng ca.

Chú ấy đã đến. Đã chờ tôi đến.

Toàn thân tôi run lên vì niềm vui sướng đó!

Hôm nay tôi hát rất nhiều nhưng vẫn có cảm giác chưa đủ, chỉ đến khi chú Sato nhẹ nhàng ngăn lại "Cháu nên nghỉ một chút sẽ tốt hơn", tôi mới mang theo tâm trạng cao hứng ngồi xuống bên cạnh chú ấy và nói một cách vui vẻ.

- Tương lai cháu muốn trở thành một ca sĩ opera.

Nghe thế, chú Sato khẽ mỉm cười và nói với tôi.

- Nitsuta có giọng hát rất hay, lại rất nỗ lực, chắc hẳn cháu sẽ có thể thực hiện giấc mộng đó.

- Được thế thì tốt biết mấy. Khi còn nhỏ mẹ từng dẫn cháu đi xem nhạc kịch, còn nhắc cháu rất nhiều lần là phải im lặng, nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài... Giờ nhớ lại thì đó hình như chỉ là một buổi diễn của học sinh, nhưng dù vậy thì sân khấu cũng được trang hoàng rất lộng lẫy, khiến cháu như bị cuốn vào một thế giới trong mơ vậy.

Vở nhạc kịch đó kể về câu chuyện của Orfeo trong thần thoại Hy Lạp, Orfeo chơi đàn lia rất giỏi, vì muốn mang người vợ của mình từ cõi chết trở về, chàng đã tới âm phủ.

Giọng của người vào vai Orfeo nghe rất hay!

Thanh âm ngọt ngào như mật ong, trong suốt xen lẫn chút bi ai khiến cháu bị mê mẩn.

Khi đó vì còn rất nhỏ nên cháu hoàn toàn không hiểu gì về thanh nhạc cả, nhưng vừa nghe thấy tiếng ca của người đóng vai Orfeo, nước mắt của cháu lại không dừng được... Tiếng ca xinh đẹp tràn ngập khắp hội trường... Đó chính là lúc cháu có mơ ước rằng nếu mình có thể hát hay như người này thì tốt biết mấy.

Chú Sato khẽ gật đầu, vẻ mặt của chú ấy trông đầy an lành. Nhưng ở đâu

đó vẫn xen lẫn chút u ám.

- Nhưng mỗi khi cháu hát ở nhà đều bị mẹ la là như vậy sẽ làm phiền hàng xóm nên không được làm thế.

Tôi nhại lại giọng của mẹ mình rồi bật cười.

- Cho nên cháu cố gắng suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể hát được. Và thế là cháu quyết định gia nhập dàn đồng ca.

Mặc dù có thể ca hát mỗi ngày khiến cháu rất vui, nhưng quả nhiên cháu vẫn hâm mộ những bộ trang phục, bối cảnh lung lẫy, cũng như cốt truyện đầy kịch tính của nhạc kịch. Đồng ca cũng tốt, nhưng cháu vẫn muốn đứng trên sân khấu opera, vì nghĩ như vậy nên cháu đăng kí dự thi vào trường âm nhạc. Chẳng hiểu sao cháu lại đậu được, nhưng từ khi vào trường tới giờ cháu vẫn chỉ được phân công vào dàn hợp xướng chứ chưa được nhận vai nào có tên cả.

A, nhưng mà dù sao thì dàn hợp xướng cũng được đứng trên sân khấu, cho nên cháu vẫn rất cố gắng! Chỉ cần tiếp tục nỗ lực, một ngày nào đó cháu sẽ được đứng trên sân khấu hát đơn ca!

Nét dịu dàng lại hiện lên trên gương mặt của chú Sato. Trong mắt tôi vào lúc này, cho dù chú ấy không cạo râu hay để tóc dài, thì trông chú ấy cũng thật đẹp. Mặc dù chính tôi cũng tự nghi ngờ ánh mắt mình khi lại nghĩ rằng một ông chú như vậy thật đẹp...

- Chú Sato, cháu nghĩ nếu chú cạo râu đi, trông chú sẽ đẹp trai hơn nhiều đấy.

Nghe tôi nói vậy, chú ấy trả lời với vẻ khó xử.

- Chú không muốn mình trông trẻ đi, hơn nữa chú cũng không muốn làm

mấy chuyện phiền phức đó.

Tôi lo lắng liệu có phải mình lại nói điều gì đại dột nên vội chuyển chủ đề.

- Sau khi trở thành ca sĩ opera, cháu còn có một ước mơ nữa.

- Là gì vậy?

Chú ấy dịu dàng hỏi tôi.

- Cháu muốn gặp Inoue MIU.

Chú Sato mở to mắt với vẻ kinh ngạc.

- A, chú biết Inoue MIU à? Đó là một tác giả, là người đã viết ra Tựa như bầu trời xanh và Cô gái văn chương.

-... Ừm.

Chú ấy trả lời một cách mơ hồ.

Có lẽ chú ấy không biết tôi đang nói về điều gì. Nói theo một cách nào đó thì chuyện này còn xấu hổ hơn so với việc tuyên bố trở thành ca sĩ opera, hai má tôi không khỏi đỏ ửng lên.

- Cháu là người hâm mộ trung thành của MIU từ rất lâu về trước rồi. Câu chuyện của MIU lúc nào cũng đầy dịu dàng và ấm áp, mỗi khi đọc xong đều khiến cõi lòng trở nên thanh thản.

Chú Sato tiếp tục lắng nghe tôi nói với ánh mắt xót xa.

Tôi không nên nói về đề tài này sao? Chẳng lẽ chú ấy không thích Inoue MIU? Hay là chú ấy không theo kịp những gì tôi đang nói?

- MIU chưa từng xuất hiện trước công chúng, cũng chưa từng tổ chức buổi giao lưu kí tên nào. Nhưng nếu cháu trở thành một ca sĩ opera nổi tiếng, cháu sẽ có thể lợi dụng các mối quan hệ để tìm cách gặp MIU. Hì hì... n-nghe có chút giống fan cuồng nhỉ.

Ánh mắt của chú Sato càng trở nên đau đớn hơn.

- Không... một cô gái mà chú quen ngày trước cũng từng là người hâm mộ trung thành của Inoue MIU. Cô ấy rất thích Tựa như bầu trời xanh, và đã đọc đi đọc lại nó rất nhiều lần...

Cô gái đó là ai vậy.

Người yêu của chú ấy sao?

Lòng tôi có chút dao động, để che giấu chuyện đó, tôi vội nói to.

- Đúng rồi, MIU có rất nhiều độc giả là nữ. Khi tác phẩm Tựa như bầu trời xanh được xuất bản, đã có rất nhiều người suy đoán liệu MIU có phải là con gái không.

Cháu bắt đầu biết tới MIU kể từ Cô gái văn chương cho nên tác phẩm yêu thích nhất của cháu cũng là quyển sách này. Nhưng mà tác phẩm kế tiếp Âm thanh sa ngã của thiên thần cũng rất hấp dẫn. Bầu không khí trong Âm thanh sa ngã của thiên thần thay đổi 180 độ so với Cô gái văn chương và Tựa như bầu trời xanh, nó là câu chuyện mà trong đó nhân vật nam chính đã tự tay giết chết người yêu của mình, một câu chuyện với nhiều miêu tả rất nặng nề, nhưng nội dung cốt lõi lại rất trong suốt... MIU đã truyền đạt được cõi lòng của nhân vật chính vốn là một kẻ sát nhân, khiến người đọc không khỏi cảm thấy anh ta thật đáng thương... tự hỏi không biết liệu bản thân có thể giúp được gì cho anh ta hay không... Quyển sách đó dày như một tập danh bạ, trang nào cũng chi chít chữ, mặc dù cũng có người hoài nghi liệu đây có thật

sự là sách của MIU hay không, nhưng cháu thật sự rất thích Âm thanh sa ngã của thiên thần. Mặc dù đó là câu chuyện có kết thúc đầy bi kịch, nhưng khi đọc tới những dòng cuối cùng, cõi lòng không hiểu sao lại cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Tôi nhìn về phía chú Sato và giật mình.

Bởi vì trên khuôn mặt của chú ấy bây giờ là một nụ cười cực kì xót xa. Đó là nụ cười dùng để che giấu nỗi khổ sở trong lòng. Đó cũng là nụ cười như đang nhớ về một hồi ức buồn, về một thứ đã mất đi rất lâu trong quá khứ...

- Cháu xin lỗi, cứ nói hết một mình như vậy...

Ngực tôi đau nhức.

Tại sao nụ cười của người này lại buồn như vậy chứ.

Chú Sato khẽ thì thầm.

- Không sao đâu. Đằng nào chú cũng chẳng có chuyện gì để nói, cho nên khi nghe Nitsuta kể chuyện như vậy, chú lại thấy thanh thản hơn.

Thật sao?! Đó không phải là nói dối chứ?! Chú ấy thật sự cảm thấy như vậy sao? Nếu vậy tại sao trông chú lại buồn như vậy chứ! Tại sao tay của chú lại nắm chặt như vậy!?

Những lời đó kẹt lại ở cổ họng tôi.

Tôi vươn tay ra nắm chặt lấy góc áo choàng của chú ấy.

- Chú Sato... nếu chú không muốn nói chuyện thì cứ cho cháu biết, cháu sẽ không nói gì nữa... Nhưng mà... nếu chú Sato có thể nói cho cháu biết về chú, cháu sẽ rất vui.

Bàn tay và bờ vai của tôi đều đang run rẩy.

Tôi biết mình không được phép nói thêm gì nữa. Rằng bản thân đã sắp bước qua lần ranh rồi, có lẽ lúc này đây tôi đang khóc cũng nên. Dù vậy, tôi vẫn phải nói cho chú ấy biết.

- Bởi vì đối với cháu, chú Sato tựa như thiên thần vậy.

Vừa nghe tôi nói ra những lời đó... chú Sato trông càng buồn hơn... trông chú ấy như sắp chết đi. Rồi chú ấy cúi đầu, khẽ thì thầm bằng giọng khàn khàn.

-... Chú chỉ là một tội nhân mà thôi.

Thanh âm u ám đó khiến lòng tôi lạnh buốt.

Tôi thả bàn tay đang nắm lấy áo khoác ra.

Chú Sato cúi đầu đi ra ngoài.

- Ngày mai chú cũng tới đây chứ?

Khi tôi hỏi vậy, chú Sato từ từ quay người lại, rồi nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng nhưng cũng đầy xót xa và trả lời.

- ...Ừ.

Chú Sato muốn nói gì khi tự nhận mình là một tội nhân?

Ngày hôm sau, lúc nghe giảng trên lớp, trong đầu tôi liên tục hiện lên vẻ mặt cô đơn, lời nói và bàn tay siết chặt vào nhau của chú Sato.

Lần gặp đầu tiên, tôi đã nghĩ rằng chú ấy là một kẻ lang thang.

Tuy nhiên, bây giờ tôi biết chú Sato là một người rất có học thức. Tính cách cũng dịu dàng, ôn hòa. Một người như vậy tại sao lại không hề quan tâm tới bản thân và cố gắng tránh xa những người xung quanh chứ.

Nếu như tôi tiếp tục hỏi chú Sato về chuyện này, chắc hẳn chú ấy sẽ không còn đến nghe tôi hát nữa.

Thế nhưng tôi lại rất muốn biết thêm về chú ấy, cảm giác khó chịu trong lòng tôi càng ngày càng lớn dần hơn.

Người đó tựa như người Hà Lan lang thang.

Vị thuyền trưởng người Hà Lan vì sự kiêu ngạo của mình đã khiêu chiến thần linh, buông ra những lời xúc phạm và phải nhận lời nguyện vĩnh viễn lang thang trên biển.

Trải qua rất nhiều năm tháng, ông phải tiếp tục lang thang trong vô định, ngay cả cái chết cũng không được lựa chọn.

Mỗi bảy năm một lần, ông sẽ có một thời gian rất ngắn được lên bờ. Lúc đó, nếu ông có thể gặp được người con gái thề yêu mình đến vĩnh hằng ông sẽ nhận được sự cứu rỗi.

Tuy nhiên, một người con gái như vậy chưa từng xuất hiện trước mặt ông.

Mỗi bảy năm một lần ông mang theo niềm hi vọng, rồi lại tuyệt vọng và bị kéo về với biển cả.

Nỗi khổ sở của ông sẽ kéo dài cho tới ngày phán xét cuối cùng khi toàn bộ sinh vật trên mặt đất chết đi.

Người đó phải chăng cũng đã nhận lấy sự nguyên rủa nên mới như vậy? Vừa nghĩ đến đó, ngực tôi lại đau đớn.

Nếu có một cô gái thề yêu chú ấy đến vĩnh hằng như Senta, liệu chú ấy có được cứu rồi hay không?

Trong số các cô gái đang dệt vải, chỉ có duy nhất Senta là ngược lên nhìn vào bức tranh của người đàn ông với đôi mắt u ám trên tường.

Khi ấy, Senta đang nghĩ về điều gì nhỉ?

Nếu một ngày nào đó, người đàn ông giống hệt trong tranh xuất hiện trước mắt cô, không biết trái tim của cô sẽ lay động đến nhường nào?

Tan học. Khi tôi đến đại sảnh, vẫn chưa có ai tới cả.

Tôi vừa tưởng tượng ra tâm tình của Senta vừa hát.

"Người mà ta vẫn mơ thấy trong mộng hôm nay đã xuất hiện trước mắt ta

Lòng ta cháy lên tình yêu đầy xót xa."

"Ôi, nguyện ước này nên được gọi là gì.

Liệu nó có phải là sự cứu rồi mà chàng vẫn mơ ước."

"Hỡi con người đáng thương, làm ơn, hãy nhận lấy từ tay tôi tình cảm này."

Mình phải cứu vớt người Hà Lan cô độc đã lang thang suốt đời trong tuyệt vọng.

Lần đầu tiên gặp gỡ, Senta đã không còn nghĩ được điều gì khác ngoài mong ước đó.

Đối với Senta, nỗi đau của người Hà Lan cũng chính là nỗi đau của cô.

"Cho dù chàng có trở nên như thế nào,

Cho dù vận mệnh tàn khốc có hủy hoại chàng thành hình hài ra sao,

Cho dù vận mệnh mà em phải gánh vác đáng sợ đến nhường nào."

Dù cho việc hóa giải lời nguyện khó khăn đến đâu, thì trong nội tâm Senta cũng chỉ có một nguyện vọng là phải cứu vớt người ấy.

Khi tình cảm của Senta dành cho người Hà Lan chồng lên nguyện ước của tôi là muốn biết thêm về con người dưới tầng hầm đó, ngực tôi như sắp nứt ra.

Từ phía sau tôi vang lên tiếng vỗ tay.

Tôi giật mình quay đầu lại.

Người đang mỉm cười vỗ tay liên tục đó chính là anh Shindou, khách mời của buổi công diễn lần này. Anh ta là một ca sĩ opera chuyên nghiệp với giọng nam trầm đầy quyến rũ.

A-Anh ta đã nghe được lời hát của tôi vừa nãy sao!?

Xấu hổ quá. Tôi chỉ là một thành viên của dàn hợp xướng.

Vậy mà lại đứng giữa sân khấu hát lời ca của Senta...!

Trong khi tôi còn đang bối rối, anh Shindou cất tiếng nói với giọng trầm thấp.

- Vừa rồi em đã biểu hiện được trọn vẹn tình cảm của Senta rồi đấy. Cảm giác rất tươi mới. Tiếng ca của em cũng rất vang vọng. Em có thể cho tôi biết tên của em không?

- E-Em tên là Nitsuta Harune, lớp 11, khoa âm nhạc.
- Vậy sao. Tôi sẽ nhớ kĩ tên em. về sau cũng cố gắng lên nhé.
- Vâng, em cảm ơn anh ạ.

Tôi cúi đầu chào anh ta trong khi vẫn chưa hết căng thẳng.

Những người khác lục tục bước vào sảnh, anh Shindou cũng đi về phía giáo viên, nhưng tôi vẫn đứng ngăn người ra đó thật lâu.

Tôi đã được một ca sĩ opera chuyên nghiệp cho lời khen.

Thật là vui vẻ.

Cảm giác hân hoan dần dâng lên trong lòng tôi.

[Chạng vạng tối]

Dưới tầng hầm, tôi nhanh chóng báo cho chú Sato chuyện đã xảy ra hôm nay.

- Cũng nhờ công của chú Sato cả đấy! Cảm ơn chú.

Chú Sato cũng nở một nụ cười, không phải là nụ cười cô đơn như mọi khi, mà đó thật sự là một nụ cười vui vẻ.

- Không đâu, đó hoàn toàn là nhờ thực lực của cháu cả, Nitsuta.
- Không, đều là nhờ có chú Sato. Bởi vì khi hát lời của của Senta, cháu đã...

- ?

- K-Không có gì.

"Cháu đã nghĩ tới chú khi hát", làm sao tôi có thể nói ra những lời đó chứ, nghe chẳng khác nào lời tỏ tình.

Hai má tôi nóng bừng, tôi ngoảnh mặt sang một bên, chú Sato khẽ nói.

- Thật tốt quá. Nếu như tiếng ca của cháu được cậu Shindou đánh giá như vậy thì chắc hẳn vận may sẽ sớm tới với cháu thôi.

- Hì hì, nếu được như vậy thì tốt quá.

Tôi đã không ngờ được rằng lời "tiên tri" đó sẽ trở thành hiện thực sớm như vậy.

- Sao cơ, em sẽ được diễn vai Senta ạ!

Khi giáo viên gọi tôi ra ngoài và hỏi tôi có muốn vào vai Senta trong buổi công diễn sắp tới hay không, tôi cứ tưởng là mình nghe nhầm.

Tiếp sau đó giáo viên buồn rầu nói với tôi rằng vì cổ họng của Aikawa, người diễn vai Senta, cần được điều trị, cho nên cậu ấy không thể kịp tham dự buổi công diễn được.

Ngoài ra anh Shindou, người đóng vai người Hà Lan, cũng cực lực đề cử tôi vào vai này.

T-Tôi không phải nằm mơ chứ.

Tôi vẫn không thể nào tin được đây là sự thật. Cho nên tôi thử véo vào má một cái để xác nhận.

Không, cho dù đây là mơ cũng được.

Chỉ cần tôi có thể trở thành Senta dù chỉ một lúc thôi cũng được.

- E-Em sẽ diễn! Hãy để em được diễn vai Senta!

- Chú Sato! Cháu được nhận vai Senta rồi!

Sau khi kết thúc luyện tập, tôi lại chạy như bay xuống tầng hầm và ôm chầm lấy chú Sato.

Chú Sato hơi sững sờ một lúc, nhưng rồi khi nghe thấy tôi báo tin, nụ cười hiển hiện trên khuôn mặt của chú ấy.

- Chúc mừng cháu, Nitsuta.

- Cảm ơn chú! Quả nhiên đều là nhờ chú Sato cả!

Vì trông chú ấy có vẻ bối rối khi bị tôi ôm, tôi thả tay ra cười ngượng ngùng. Niềm hân hoan ngọt ngào như mật ong dâng trào trong lòng tôi.

Khi nghe giáo viên thông báo việc đổi vai, tôi có thể nghe thấy xung quanh vang lên những tiếng xì xào đầy độc địa "Tại sao lại là Nitsuta?", "Nitsuta mà cũng có cửa sau à?", "Vì không có cửa sau nên cậu ta mới phải làm chuyện khác đây chứ."

Tất cả mọi người đều muốn có được vai diễn này.

Tôi rất hiểu tâm trạng của họ, cho nên tôi cũng không để ý tới những lời xì xào đó. Tôi chỉ thản nhiên cười cho qua. Chỉ cần tôi hát thật hay trên sân khấu, tất cả bọn họ sẽ tự động ngậm miệng lại.

Chắc hẳn đây là ngày đáng kiêu hãnh nhất kể từ khi tôi sinh ra đời! Là ngày giấc mộng của tôi trở thành hiện thực!

- Cháu sẽ cố gắng hết sức mình. Đến lúc đó cháu sẽ tặng chú Sato một vé, chú nhất định phải đến xem cháu diễn nhé.

Khuôn mặt của chú ấy trông hơi bối rối.

Tôi nắm chặt lấy hai tay của chú Sato.

- Làm ơn mà, đây là nguyện vọng lớn nhất của cháu. Nếu chú Sato không đến thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả.

Vẫn mang theo vẻ mặt do dự, chú ấy trả lời tôi.

- Chú hiểu rồi. Chú sẽ đến xem Nitsuta diễn.

- Chú hứa rồi đấy nhé!

Thấy tôi vui vẻ như vậy, cuối cùng khóe miệng của chú ấy cũng hơi nhếch lên. Rồi chú ấy nhìn tôi với ánh mắt xót xa xen lẫn trù mến và nói.

-... Ừ. Chú sẽ mang theo hoa.

- Tuyệt quá!

Tôi lại ôm lấy chú ấy.

- C-Cái này... Nitsuta. Cháu là nữ sinh cấp 3 rồi, đừng bắt cần ôm lấy một ông chú như vậy.

- Hì hì, cháu xin lỗi.

Tôi thả tay ra rồi lùi lại.

- Nhưng mà vì là chú Sato nên cháu mới ôm đấy. Là người khác cháu sẽ không làm vậy đâu.

Tôi có cảm giác nếu là lúc này thì cho dù tôi nói ra nguyện vọng gì cũng sẽ trở thành hiện thực, cho nên tôi mỉm cười nói ra những lời đó.

Nhưng chú Sato lại tránh đi ánh mắt của tôi, vẻ mặt chú ấy trông rất bối rối.

Ngực tôi nhói lên.

Chỉ hôm nay thôi không được sao... chẳng lẽ tôi gây phiền cho chú ấy tới vậy sao...

- A, quả nhiên vẫn không được sao? Chú sợ bị bạn gái giận à?

Tôi giả vờ vui vẻ hỏi như vậy.

Nếu như, chú ấy nói rằng mình không có bạn gái, có lẽ tôi sẽ nói đùa rằng... liệu tôi có thể trở thành ứng cử viên hay không...

Tuy nhiên, hiện thực cho thấy sách lược của tôi hoàn toàn sai lầm, khi chứng kiến vẻ mặt của chú Sato, tôi nhận ra mình vừa đâm một nhát dao vào miệng vết thương của chú ấy.

Vẻ mặt đó thâm trầm, tuyệt vọng, bao hàm một nỗi đau không bao giờ nguôi...

Trong đôi mắt mở to ấy là bóng tối vô tận, không có lấy một chút tia sáng nào.

Dường như vào giờ phút này, trong ánh mắt của chú ấy không còn hình bóng của tôi.

Phải chăng chú ấy đang nhớ về một chuyện buồn trong quá khứ? Vì quá đau khổ, cho nên đến tận bây giờ chú ấy vẫn không thể kìm nén nó.

-... Bạn gái chú, đã không còn... nữa rồi.

Hai bàn tay chú ấy nắm lại với nhau thật chặt, những móng tay như muốn

đâm vào tận xương cốt, bằng giọng trầm thấp u ám của một người sắp chết, chú Sato nói nhát gừng những lời như vậy.

Đó có lẽ là giới hạn của chú ấy rồi.

- Chú xin lỗi... hôm nay chú phải đi về.

Mang theo vẻ mặt méo mó, hàm răng cắn chặt, chú Sato rời khỏi tầng hầm.

Vì quá sốc, cho nên tôi đã không thể lên tiếng gọi chú ấy lại.

Tuy nhiên, khi đuôi áo khoác của chú ấy biến mất đằng sau cánh cửa, toàn thân tôi đột nhiên lạnh như băng, cảm giác lo lắng siết chặt lấy lồng ngực, tôi vội đuổi theo chú ấy.

Bên ngoài tối đen như mực.

Mơ hồ nhìn thấy một bóng áo choàng màu đen xen lẫn giữa biển người và bóng của những tòa nhà, tôi vội đuổi về phía đó.

Tôi rất lo lắng cho chú ấy, tôi không cách nào bỏ mặc chú ấy một mình khi thấy chú ấy đau khổ như vậy được, nhưng trên hết, tôi muốn biết nhiều hơn về chú ấy, mong ước đó dần trở nên không kiểm soát được.

Tôi sẽ không hỏi chú ấy chuyện cá nhân nữa, đó là lời hứa mà tôi đã hứa với chú Sato.

Tôi đã định sẽ chờ chú ấy chủ động nói ra.

Nhưng tôi cũng lo lắng, rằng nếu mọi chuyện cứ diễn ra như thế này, liệu có một ngày nào đó, chú Sato sẽ đột nhiên biến mất không một lời từ biệt không...

Nếu như vậy tôi sẽ không bao giờ còn được gặp chú ấy nữa...

Những tòa nhà ven đường dần trở nên thưa thớt, khung cảnh cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Tôi dường như đã đi bộ được gần ba mươi phút rồi.

Cuối cùng chú Sato dừng lại ở một tòa nhà cho thuê cũ kĩ, vách tường đã bong hết cả ra.

Chú ấy bước vào bên trong.

Sau khi mở hòm thư lấy ra mấy tờ quảng cáo, chú ấy mang chúng vào trong nhà.

Tôi đứng nấp ở đằng sau một góc tường dõi theo từng hành động của chú ấy.

Một lúc sau, thứ duy nhất tôi còn nghe được là tiếng tim mình đang đập thình thịch, cho dù vậy tôi vẫn cố nín thở khẽ bước lại gần nhà trọ.

Thình thịch... tim tôi đập vang.

Tôi biết mình đang làm một chuyện không nên.

Tôi nên dừng lại, nếu không sẽ phải nhận sự trừng phạt, trong đầu tôi vang lên lời cảnh báo như vậy.

Cho dù vậy, tôi vẫn bước lại gần hòm thư như bị hấp dẫn bởi thứ gì đó.

Hẳn là hòm thư này.

Trên đó dán một tờ giấy viết tay ghi phòng số 201.

Chú ấy đã sống ở đây bao lâu rồi vậy. Những chữ bằng bút bi viết trên giấy đã dần phai mực.

Bên cạnh số phòng là một chuỗi kí tự alphabet.

Tôi xâu chuỗi chúng thành một cái tên.

- Ma... ri... ya...

Mariya?

Đó là tên của chú ấy sao...!?

Đúng lúc này, một kí ức đã bị chôn thật sâu trong đầu tôi bỗng hiện lên như những tia sáng le lói trong màn đêm.

Đó là phòng khách nhà tôi, tôi lúc đó còn là học sinh tiểu học đang nhìn vào tờ quảng cáo buổi diễn opera mà mình vừa chứng kiến hôm nay.

... Cái anh đóng vai Orfeo giỏi thật đấy mẹ nhỉ! Cao, đẹp trai, giọng cũng rất hay nữa! Con cũng muốn hát hay như anh ấy.

Trên tờ quảng cáo có ghi tên của các diễn viên.

Lúc đó tôi còn quá nhỏ nên không tài nào đọc được họ tên của người diễn vai Orfeo.

... Mẹ ơi, tên anh này đọc là gì vậy?

... Đọc là Mariya đó con.

... Maria ạ! Oa, tên giống hệt như đức mẹ Maria luôn!

Thế nên tôi vẫn cho rằng tên của người đó là Maria.

Đó là một cái tên thuần khiết, rất phù hợp với giọng ca trong vắt của Orfeo.

Nhưng tôi đã nhầm.

Tên của người đó không phải Maria.

Mariya Keiichi...

Đúng vậy, đó chính là tên thật của Orfeo... và cũng là tên thật của người mà tôi gọi là chú Sato!

Chú ấy chính là Orfeo trẻ tuổi xinh đẹp đánh đàn lia!

Chú ấy quả nhiên là người trong ngành! Hơn nữa bản thân chú ấy cũng là ca sĩ. Lại còn sở hữu một chất giọng tuyệt vời...

Nghे thấy tiếng mở cửa, tôi giật mình quay người bỏ chạy.

Mồ hôi lạnh túa ra, toàn thân tôi lạnh run như sắp trúng gió.

Chú ấy từng là nhân vật chính trên sân khấu.

Nhưng tại sao chú ấy lại che giấu điều đó?

Tại sao lại từ bỏ ca hát?

Tại sao giọng của chú ấy bây giờ lại trầm thấp, khàn đặc đến vậy.

Chú ấy từng lo lắng nói với tôi là cách hát của tôi không tốt, sẽ khiến cổ họng bị tổn thương.

Là vì bản thân chú ấy đã trải qua điều đó nên mới khuyên tôi không nên làm vậy ư? Hay còn vì lý do nào khác?

Trong khi ngồi tàu điện về nhà, tôi vẫn không hề cảm thấy ấm áp.

Vừa về tới nhà, tôi không kịp chào ba mẹ mà đã vọt thẳng vào trong phòng của ba và mở máy tính lên.

Tôi thử tìm kiếm cái tên Mariya Keiichi.

Từng thông tin lần lượt xuất hiện.

Khi còn nhỏ, vì có một giọng ca trong vắt như thiên thần nên chú ấy từng nhận rất nhiều giải thưởng ở các cuộc thi nước ngoài.

Được gọi là thiên tài.

Những dòng ghi chép đầy vinh quang.

Sau đó là chuyện chú ấy từng giết người.

Máu toàn thân tôi như rút đi. Tôi nắm chặt con chuột, chân run lấy bầy.

Giết người ư?

Dạ dày tôi như có con gù đó đang cào xé, tôi tiếp tục tìm kiếm nhiều thông tin hơn.

Cuối cùng tôi đọc được dòng tin Mariya Keiichi từng sát hại một nữ sinh cấp 3, vốn là người yêu của mình.

Cổ họng tôi như có thứ gì đó nghẹn lại.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt đầy khổ sở của chú ấy.

... Chú chỉ là một tội nhân.

Đầu tôi đau như muốn nứt ra. Chú ấy từng giết người yêu của mình. Tựa

như trong tiểu thuyết của Inoue MIU.

Mariya Kenchi đã ra tay với người mình yêu thương!

Ngày hôm sau, buổi tập luyện của tôi diễn ra rất tẻ.

Trong lúc luyện tập tôi thường ngăn người ra, khiến giáo viên nhiều lần nhắc nhở liên tục.

- Sắp gần tới ngày diễn rồi, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy.

Cuối cùng, giáo viên nói với tôi bằng giọng nghiêm khắc như vậy.

Những cô gái khác cũng lén nói xấu tôi từ sau lưng.

- Nhanh như vậy đã lòi đuôi chuột ra rồi.

- Cậu ta chắc hẳn không thể chịu được áp lực. Cho dù chúng ta mặc kệ thì cậu ta cũng tự sụp đổ thôi.

Tuy nhiên không một lời nào ảnh hưởng đến tôi. Tôi suy nghĩ mãi về những bài báo đã đọc hôm qua, cõi lòng đau nhức như bị cắt thành từng khúc một.

Sau khi buổi luyện tập kết thúc, tôi đi tới tầng hầm như mọi khi.

-... Nitsuta, cháu làm sao vậy?

Thấy vẻ mặt tôi xanh xao, "chú Sato" nhíu mày hỏi với vẻ lo lắng.

- Đã có chuyện gì xảy ra ở trường à?

Như thế chú ấy đang lo lắng cho tôi.

Toàn thân tôi đau nhức.

Với giọng run run, tôi nói.

- Chú Sato... là Mariya Keiichi phải không ạ?

Khuôn mặt chú ấy trông đầy kinh ngạc. Hai mắt mở to, bờ môi run rẩy. Sau đó, chú ấy thở dài với vẻ khổ sở.

Chú ấy không hỏi tôi tại sao lại biết tên thật của mình. Cũng không hề trách cứ tôi.

Trong căn phòng với bầu không khí nặng nề yên ắng, chú ấy chỉ nhìn tôi với ánh mắt của một phạm nhân đang mang tội nghiệt không thể dung thứ, và nói với giọng khàn đặc.

-... Như vậy cháu cũng biết tại sao chú lại nói mình là một tội nhân đúng không? Rằng chú không phải thiên thần.

Tôi không biết mình nên làm gì nữa. Trong đầu tôi có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng chúng lại không thể chuyển thành lời nói được.

Cho dù chú là ai, cho dù chú đã phạm vào tội lỗi gì đi chăng nữa, thì điều đó cũng không hề quan trọng. Tôi rất muốn nói ra những lời đó...

Nỗi tuyệt vọng, đau đớn và xót xa hiện lên khuôn mặt chú ấy, cổ họng tôi như bị đông đá không một từ ngữ nào có thể phát ra.

Cho dù tôi nói gì đi nữa thì cũng chỉ khiến chú ấy thêm tổn thương. Hơn nữa, tôi đã phản bội chú ấy. Tôi đã bám theo sau, biết được tên thật, và làm lộ bí mật của chú ấy. Tôi không có tư cách an ủi chú ấy. Tôi cũng không thể đưa tay nắm lấy bàn tay đang siết chặt kia.

Mang theo khuôn mặt bị tổn thương, chú ấy quay lưng về phía tôi. Rồi bước đi mà không nói một lời nào.

Tôi chỉ biết đứng đó bất động trong im lặng.

Tôi phải đuổi theo chú ấy.

Chúng tôi sẽ không còn gặp lại nhau được nữa.

Tôi phải đuổi theo chú ấy.

Nhưng đôi chân tôi lại không chịu di chuyển.

Cổ họng tôi đau đớn như muốn rách.

Tôi cố gắng gào thật lớn.

- Cháu xin lỗi! Nhưng đối với cháu, chú không phải tội nhân, chú là thiên thần! Cho nên, ngày mai xin chú cũng hãy đến! Đến nghe cháu hát!

Bầu không khí lạnh buốt như những mũi kim đâm vào da tôi.

Thứ nghẹn trong cổ họng tôi cuối cùng cũng được nói ra.

- Xin chú... tha thứ cho cháu.

Tôi không biết liệu những lời đó có đến được tai chú ấy không.

Ngày hôm sau, dưới tầng hầm không có ai tới cả.

Tôi thử đi tới nhà trọ nhưng cái tên viết trên hòm thư đã bị xé đi, trên cửa phòng dán hướng dẫn của sở điện lực.

Cứ như vậy, "Chú Sato", Mariya Keiichi, đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Mùa thu qua, trên mái nhà tòa cao ốc bắt đầu có tuyết rơi, nhưng tôi vẫn không biết chú ấy đã đi nơi nào.

Để quên đi nỗi buồn, tôi toàn tâm toàn ý tập trung cho buổi công diễn.

Có lẽ chú ấy sẽ tới xem tôi diễn.

Chú ấy đã hứa với tôi sẽ mang theo hoa tới.

Mặc dù người phá vỡ lời hứa là tôi... nhưng tôi vẫn chờ mong chuyện đó xảy ra, tôi biết mình thật ngu ngốc và vô liêm sỉ, nhưng trong lòng tôi vẫn mang theo một tia hi vọng mong manh.

Mỗi ngày, tôi đều nhớ lại những gì chú ấy đã dạy tôi, mỗi ngày, tôi đều tiếp tục hát.

Những lời nói xấu vẫn tiếp diễn, đồng phục của tôi bị ai đó giấu đi sau giờ thể dục, nhạc phổ bị xé nát, và còn rất nhiều chuyện khác.

Dù vậy tôi vẫn không nói với ai mà chỉ chuyên tâm vào ca hát.

Tình cảm của Senta dành cho người Hà Lan lang thang trở thành tình cảm của tôi dành cho người ấy.

"Chàng rời đi tựa như mũi tên bay

Không có mục đích, chỉ đi về phía trước...

Trừ khi chàng gặp được người con gái hiến dâng sinh mệnh mình."

"Cho dù như vậy, sóng biển bạc trắng cũng không thể mang cho chàng sự cứu rỗi."

"Ôi, hỡi chàng thuyền trưởng sắc mặt tái xanh, biết đến khi nào chàng mới gặp được người con gái ấy?"

Senta muốn cứu vớt con người cô độc đã lang thang trên biển cả với tội

lỗi trên lưng suốt cuộc đời.

Tôi cũng muốn chia sẻ, dù chỉ một chút, gánh nặng mà người ấy đang mang. Tôi muốn nhẹ nắm lấy bàn tay đang siết chặt như nắm hồi đó, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay ra.

Nếu như người ấy có thể nghe được tiếng ca của tôi. Nếu như tâm ý của tôi có thể truyền đạt cho người ấy thông qua Senta.

[Ngày công diễn]

Đại sảnh đường chật kín quan khách.

Người ấy có tới không. Tôi không biết. Nhưng tôi tin tưởng, người ấy đang dõi theo tôi từ đâu đó trong sảnh đường này.

Làm ơn, xin hãy để cho tiếng ca của tôi chạm được tới người ấy.

Tấm màn dần dần kéo lên.

Tôi bắt đầu cất tiếng ca.

Cõi lòng rung động dành cho người Hà Lan bất hạnh được vẽ trong bức tranh.

Tại sao bản thân lại để tâm tới người ấy như vậy, nếu như bản thân có thể trở thành người con gái cứu rỗi người ấy thì sẽ tốt biết mấy, Senta đau khổ cầu nguyện như vậy.

Và rồi, khi người trong mộng xuất hiện trong hiện thực.

Senta không chút do dự yêu lấy người ấy.

"Hiện trong mắt ta bây giờ liệu có phải ảo ảnh.

Nếu như thế giới bây giờ là giả dối,

Vậy những tia nắng mặt trời đánh thức ta hôm nay cũng là như vậy hay sao.

Với khuôn mặt đau buồn chàng đứng trước mặt ta,

Kể cho ta nghe vô số câu chuyện xót xa.

Thanh âm thương cảm dành cho chàng từ tận trong tim, liệu có phải đang lừa dối ta."

Kẻ lưu lạc mang theo tội lỗi vì khiêu khích Thần linh đã tìm được sự cứu rỗi trong vực thăm tuyệt vọng.

Nếu như bàn tay trắng muốt đang duỗi ra đó là của tôi thì tốt biết mấy.

Người sẽ cứu rỗi tội nhân.

Nếu người đó là tôi thì sẽ tốt biết mấy.

Tình cảm của Senta không ngừng khuếch tán trong lòng tôi, trở thành tiếng ca, rồi lan ra trong màn đêm mù mịt.

Trước khi gặp được người ấy, tôi chỉ biết cất cao giọng hát vang, nhưng giờ đây tiếng ca của tôi đã trở nên mềm mại và phong phú, tôi muốn truyền đạt cho người đó biết, tôi thầm cầu nguyện cho tiếng ca của tôi sẽ tới được với người ấy.

Tất cả đều là do người ấy dạy cho tôi.

Từ khi gặp người ấy, tôi đã biết được nỗi đau, sự thống khổ, xót xa...

"Như bị hấp dẫn bởi ma thuật, ta chạy ra ngoài

Chỉ muốn cứu vớt chàng.

Người ấy đã đứng ở đây ngắm nhìn quê hương,

Con thuyền của người ấy cũng rời bến từ nơi này."

Chú Sato. Chú có đang nghe thấy giọng hát của cháu không?

Chú thật sự đã dạy cho cháu rất nhiều điều. Cho nên, xin chú để tiếng ca của cháu làm dịu đi nỗi đau của chú, dù chỉ một chút thôi cũng được. Hi vọng tiếng ca này sẽ thắp lên tia sáng hi vọng trong lòng chú.

"Trong cơ thể ta có thứ gì đang rục rịch

Thứ đang ẩn chứa trong ngực ta rốt cuộc là thứ gì. Hỡi ông trời, tại sao tim ta lại đập mạnh như vậy,

Đó liệu có phải sức mạnh của sự hiến dâng mà người nói đến."

Mặc dù chúng tôi chỉ ở bên nhau một khoảng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng những cử chỉ, biểu cảm của người ấy đều khắc sâu trong lòng tôi.

Về mặt ngưỡng ngùng bối rối khi tôi nắm lấy hai tay người ấy.

Về mặt kinh ngạc khi tôi ôm lấy người ấy.

Nụ cười khe khẽ khi tôi hát đúng, khi tôi báo tin vui.

Rồi cả ánh mắt cô đơn, về mặt khổ sở, đầu ngón tay khẽ chạm vào trán tôi, tất cả, tất cả, tôi đều nhớ thật kĩ.

Mỗi khi nhớ lại, nội tâm tôi lại đau nhức, lòng tôi lại khổ sở, nhưng cũng rất ấm áp.

Suốt đời này, tôi sẽ không bao giờ quên.

Hỡi ông trời. Xin người ban cho người ấy ánh sáng.

Xin hãy để cho con người dịu dàng hư ảo ấy được đi tới nơi hạnh phúc.

Mặc dù người ấy đã phạm vào tội lớn, nhưng người ấy cũng đã mất đi tất cả, hiện tại chỉ có thể đau khổ một mình.

Tuy nhiên, người Hà Lan lại nghi ngờ sự hiến dâng của Senta.

Khi chứng kiến Senta đi cùng với chàng ngư dân Eric, người vẫn hằng mang lòng yêu Senta, người Hà Lan liền nói lời chia tay và quay lại thuyền một mình.

Những lời giải thích của Senta không tới được tai của người Hà Lan.

Người Hà Lan rơi vào tuyệt vọng, trái tim của chàng khép kín lại, như thể chàng không còn tin trên đời này còn ai có thể cứu rỗi mình.

Tựa như người ấy đã biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Có lẽ người ấy không hề tìm kiếm sự cứu rỗi.

Có lẽ người ấy đã quyết định sẽ gánh vác tội nghiệt cho đến lúc chết.

Thế nên mỗi khi tôi bày tỏ ý tốt của mình với người ấy, người ấy mới tỏ ra bối rối, cố tránh đi ánh mắt.

Cho dù vậy, tôi vẫn muốn giúp đỡ người ấy.

Tôi muốn cho người ấy biết rằng, dù người ấy có đang chìm trong bóng tối thì tiếng ca của tôi cũng sẽ ở bên... sẽ mang tới tia nắng, mang tới sự thay đổi...

Vì muốn truyền đạt cõi lòng mình tới người yêu, Senta đã gieo mình xuống biển cả từ trên vách đá.

"Hãy hát lên lời tán tụng dành cho thiên thần của chàng.

Tựa như lúc này, cho dù vứt bỏ sinh mệnh, ta cũng nguyện hiến dâng bản thân."

Mặt biển dâng lên cùng với những tiếng gầm giận dữ.

Sau đó, con thuyền của người Hà Lan vốn dĩ sẽ không bao giờ chìm, dần dần biến mất trong những cơn sóng hung bạo.

Rồi từ trong đó, xuất hiện người Hà Lan đang ôm lấy Senta rạn vỡ trong những tia nắng.

Hai người dần bay lên cao, tới tận bầu trời.

Senta đã dùng cái chết để chứng minh cho tấm lòng của mình, và cứu rỗi linh hồn của người Hà Lan.

Những tiếng vỗ tay vang lên trong khán phòng.

Các vị khách lần lượt đứng dậy.

Tiếng vỗ tay không ngừng.

Tôi ngẩn người như đang ở trong mộng.

Sau đó, tôi không nhớ mình đã nói gì khi tiến tới giữa sân khấu, cũng không nhớ giáo viên và bạn bè đã nói gì, hay trong tay tôi đang ôm bao nhiêu bó hoa.

Mọi thứ đều thật mờ ảo, tôi chỉ biết mình đang tìm kiếm bóng hình ấy

trong biển người.

Khi tôi về tới phòng đợi, tôi tiếp tục ngấn người, hai tay ôm đầy những bó hoa, đúng lúc này một cô bé lớp dưới bước vào, trong tay mang theo một bó hoa.

- Có một vị khách đưa cho em bó hoa này và nhờ em đưa cho chị Nitsuta.

Tôi giật mình khi nhìn thấy bó hoa hồng màu xanh da trời.

Trên đó không ghi thiệp chúc mừng, cũng chẳng có gì cả, cho nên tôi không biết chủ nhân bó hoa là ai.

- Người đã đưa em bó hoa này là ai!?

- À, là một ông chú mặc áo khoác trông rất cũ.

Tôi biết người ấy đã thực hiện lời hứa của mình. Người ấy đã tới xem buổi diễn của tôi. Đã lắng nghe tôi hát.

Cổ họng tôi run rẩy, lòng tràn đầy cảm xúc, tôi cúi đầu ôm lấy bó hoa.

Không biết thanh âm của tôi có tới được với người ấy không nhỉ.

Mặc dù trên sân khấu, Senta đã cứu vớt người mình yêu, nhưng trong hiện thực, người ấy lại rời khỏi bên cạnh tôi, và đi tới một nơi mà tôi không hề biết tới.

Tuy nhiên, nếu như tiếng ca của tôi đã có thể thắp lên ngọn đèn hi vọng trong tim người ấy, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Có lẽ một ngày nào đó chúng tôi sẽ có thể gặp lại.

Đúng vậy, cho dù là bảy năm sau, hay lại bảy năm về sau đi chăng nữa...

Nếu như chúng tôi lại có thể gặp nhau.

Nhất định tôi sẽ...

Vừa về tới nhà, tôi vội tra xem ý nghĩa ngôn ngữ loài hoa của hoa hồng xanh.

"Điều không thể xảy ra", "Điều không thể", còn có "Kì tích", "Lời chúc phúc của Chúa".

Cho nên tôi sẽ tin tưởng vào kì tích.

Một ngày nào đó, tôi sẽ nhận được lời chúc phúc của Chúa, và gặp lại thiên thần lang thang đó.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Bí Mật Của "Bác Trẻ" Tooko

- Ôi thật đáng yêu! Trông hết như Ryuuto lúc còn nhỏ!

Chị Tooko hai mắt lấp lánh nhìn Haruto đang nằm trong vòng tay của Maki.

Để gặp lại cháu trai vừa ra đời ba ngày trước, chị Tooko đã liên tục ngồi tàu điện, rồi ngồi phà, đi từ Hokkaido về nhà chỉ trong vòng một ngày.

- Đúng không, đúng không? Nó quả nhiên cũng sẽ trở thành một người đẹp trai lãng tử như em mà!

Tôi không biết là nghe người khác khen con mình sẽ khiến bản thân vui đến vậy. Tuy nhiên tôi còn chưa kịp cao hứng thì Maki đã dội cho tôi một gáo nước lạnh.

- Có phải vậy không. Trông nó thông minh hơn nhiều kẻ vô tích sự nào đó. Đúng không, Haruto? Con không được như ba con suốt ngày bắt cá hai tay hay đi chọc ghẹo con gái đâu nhé.

- Đây, chị đừng có mà bơm vào đầu con trẻ những chuyện kì lạ như vậy! Còn nữa, không được gọi là "ba", phải gọi là "daddy"! Haruto phải gọi tôi là daddy. Đúng không, Haruto.

- Đây, daddy là sao hả, không được gọi như vậy, sẽ khiến tư duy của con

nó có vấn đề. Haruto phải gọi chúng ta là ba, mẹ.

Nằm trên giường bệnh, Maki ôm lấy Haruto rồi quay lưng về phía tôi như muốn giữ nó cách khỏi tôi càng xa càng tốt.

- Tôi nói này, từ này tới giờ sao chị cứ ôm Haruto miết thế hả, đưa cho tôi ôm một cái thì làm sao.

- Hừm, cậu đừng có mơ, đây là đặc quyền của người mẹ nhé.

Maki cọ má vào gò má hồng hồng mũm mĩm của Haruto, rồi nhoén miệng cười với vẻ hạnh phúc xen lẫn tự hào. Một người mạnh mẽ như Maki không ngờ lại có thể biểu lộ ra vẻ mặt dịu dàng của một người mẹ như vậy, khiến tôi không khỏi nhìn ngẩn ngơ. Haruto mới chỉ ra đời có ba ngày, vậy mà nàng công chúa kiêu ngạo đó đã hoàn toàn trở thành một người mẹ rồi. Chuyện này khiến tôi rất bất ngờ.

Cho dù vậy, tôi vẫn không thể chấp nhận việc chị ta tự ý quyết định mọi việc của Haruto.

Chà, so với kiểu nói chuyện lạnh lùng "Nó không phải con của cậu, là con của tôi" khi chị ta vừa có thai Haruto thì bây giờ tôi đã được lên chức bố rồi, cũng không tệ lắm.

Nói đi cũng phải nói lại, dù sao lúc đó tôi cũng gào lên bắt chị ta phải bỏ cái thai. Cho nên ba ngày trước, khi biết tin đứa bé đã ra đời, tôi đã rất sợ hãi khi phải tới bệnh viện.

Nhưng khi vừa nhìn thấy Haruto vừa mới sinh đang nằm ngủ cùng những đứa bé khác trong phòng kín, tôi cảm thấy thật xúc động.

Còn nữa, khi tôi dán mặt vào cửa kính nhìn nó chăm chú, đột nhiên Haruto mở mắt ra nhìn tôi cười.

Khi nghe tôi kể lại chuyện này, Maki nhìn tôi như một thằng ngốc và nói đó chỉ là do tôi tưởng tượng. Nhưng tôi lại tin tưởng rằng đó là vì Haruto biết rõ tôi là bố của nó. Tôi đã nghe được ở đâu đó là trẻ con hay có cảm ứng trong phương diện này.

Tóm lại là hiện tại thì tôi hoàn toàn bị con trai mình đánh gục rồi.

Mỗi ngày tôi đều trốn học chạy tới bệnh viện.

- Cậu lại tới nữa à?

Rồi mặc kệ ánh nhìn bức tức của Maki và bắt đầu tập cho Haruto gọi tôi là "daddy".

- Tôi là người theo trường phái người cha nắm quyền gia đình. Chị Tooko cũng thấy "daddy" nghe rất ngẫu đúng không, mang hơi hướm phim truyền hình Mỹ.

- Gọi là ba nghe mới đúng truyền thống, đúng không Tooko.

- À, cái này...

Bị hai chúng tôi ép hỏi, chị Tooko không biết phải làm sao cho phải.

- Chị thì nghĩ gọi papa với mama cho đơn giản cũng được.

Rồi chị ấy nói như vậy với một nụ cười gượng gạo.

- Papa?

- Mama?

Tôi và Maki cùng lăm bắm hai từ này.

Chị Tooko vỗ tay một cái rồi bắt đầu nói với vẻ mộng mơ.

- Đúng rồi, papa và mama! Nghe rất có bầu không khí gia đình, rất tuyệt. Đối với trẻ con mà nói thì gọi papa và mama là hợp nhất rồi.

Nhìn chị ấy hoàn toàn bị cuốn vào vùng đất tưởng tượng, tôi và Maki không khỏi thở dài.

Rồi chị Tooko duỗi tay về phía Maki.

- Cho mình ôm bé Haruto với nào.

- Đây đây, của bác trẻ Tooko đây~

- B-Bác trẻ ư?

Chị Tooko hơi sững lại.

- Ừ. Chứ bồ không phải bác của Haruto thì còn ai vào đây nữa.

- Đ-Đúng là như vậy, nhưng mà mình mới 18 tuổi, vẫn còn là một nữ sinh đại học đầy sức sống...

Chị Tooko cúi đầu lầm bầm với vẻ đáng thương.

Tôi có thể hiểu được tâm trạng chị ấy bây giờ.

- Ừ... cũng tại Ryuuto cả đây. Không chịu thực hiện kế hoạch hóa gia đình gì cả. Mới lớp 11 đã làm bố rồi. Làm hại chị cũng thành bác luôn.

- Chà, nghe chị nói vậy xong em cũng thấy hơi... có lỗi một chút.

- Nào nào, gọi bác trẻ nghe cũng đáng yêu mà. Haruto nhất định phải gọi Tooko là bác trẻ. Đúng không, bác trẻ Tooko. Nhìn kĩ nhé Haruto, cái người

có hai bím tóc, ngực phẳng như sân bay này là bác trẻ Tooko đó, gọi bác trẻ Tooko đi con~

- Bồ không cần phải thêm đoạn sân bay vào làm gì cả!

Chị Tooko phồng má lên phản bác, nhưng Maki chỉ tiếp tục gọi "Bác trẻ", "Bác trẻ".

Vì chị Tooko đi học đại học ở tuốt Hokkaido cho nên hai người cũng hiếm khi gặp nhau, cho nên Maki mới nhân dịp này để trêu chị ấy.

Trong khi mang thai, Maki thường ngồi trong phòng tranh ngắm bức hình của chị Tooko và tự làm bầm một mình.

- Không biết... Tooko thế nào rồi nhỉ. Chẳng thèm liên lạc gì cả, đúng là một người bạc tình bạc nghĩa.

Lúc đó trông chị ta rất cô đơn, nhưng bây giờ thì mắt đầy tình nghịch, rất có sức sống.

- Thiệt tình! Mình thật lo lắng cho tương lai của bé Haruto khi có một mama như Maki. Ôi, mình biết phải làm sao nếu thiên thần đáng yêu ngây thơ này bị biến thành một kẻ biến thái như Maki suốt ngày muốn cời đồ người khác chứ!

Trong lúc chị Tooko còn đang than vãn, thì một người phụ nữ trông giống hệt chị ấy bước vào phòng.

Đó là mẹ của tôi. Có vẻ như mẹ vừa đến thẳng đây từ văn phòng.

- Dì Kanako.

Chị Tooko vui vẻ chạy ra cửa.

Mẹ tôi trả lời chị Tooko một cách máy móc.

- Trông con có vẻ khỏe nhỉ?

Mặc dù giọng nói lẫn vẻ mặt đều có vẻ lạnh lùng, nhưng đó là vì mẹ đang xấu hổ.

Hiện tại, mẹ vẫn còn căng thẳng mỗi khi nói chuyện với chị Tooko, ngữ điệu cũng trở nên gượng gạo. Cho dù vậy, khoảng cách giữa hai người cũng đang dần thu hẹp lại rồi.

Hôm nay vì biết chị Tooko sẽ về nên mẹ mới thu xếp viết xong sớm bản thảo để tới đây.

Tôi nhìn hai người chậm rãi nói chuyện với nhau mà lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

- Cháu nói nè dì. Maki định để cho bé Haruto gọi cháu là "Bác trẻ Tooko" đấy. Dì không thấy làm như vậy với một thiếu nữ tuổi 18 như cháu thật là một việc rất quá đáng sao? A! Nhưng mà cháu cũng đang gọi dì là dì.

Nhìn chị Tooko bối rối, mẹ tôi khẽ nói.

-... Giờ mà gọi thẳng là Kanako thì nghe cũng kì. Hơn nữa... hiện tại dì cũng không quan tâm chuyện này nữa rồi.

Nghe thấy thế, chị Tooko bật cười.

- Thật tốt quá.

Mẹ tôi cũng khẽ mỉm cười.

Hồi nhỏ, mỗi khi bị chị Tooko gọi là "Dì Kanako", mẹ đều nhăn mặt trông có vẻ rất chán ghét, cũng vì chuyện này mà mẹ thường xuyên bị dì Yui nhắc

nhờ là "Kana, sao cậu trẻ con quá vậy"...

Đúng lúc này, tôi chợt nhận ra một việc quan trọng.

Là Haruto phải gọi mẹ tôi như thế nào!

Vì mẹ là bà nội của Haruto... cho nên phải gọi bằng bà... không, tuyệt đối không được. Có lẽ... không, chắc chắn mẹ ghét bị gọi như vậy.

Nhất định sẽ rất khó chịu. Mẹ tôi trông vẫn còn rất trẻ, tôi cũng không rõ năm nay mẹ bao tuổi nữa, nhưng nói chung là không phải tuổi có cháu...

Nhưng nếu gọi thẳng là "Kana" thì lại càng kì cục hơn. Hồi còn nhỏ, vì bị mẹ ra lệnh không được gọi là "mẹ" mà phải gọi thẳng tên khiến tôi còn bị sang chấn tâm lý.

Khi đó, mẹ dường như không muốn xem tôi là con của mình, hoặc nói thẳng ra như dì Yui là đơn giản mẹ rất trẻ con nên không muốn bị người khác gọi là "mẹ" hay "dì".

Cho nên nếu để Haruto gọi là "bà ời" các kiểu thì sẽ rất không xong.

Trong lúc tôi còn đang lo nghĩ chuyện này, thì Maki đã ôm Haruto đưa cho mẹ tôi xem rồi nói.

- Nào Haruto. Chào bà trẻ Kana đi con.

Bầu không khí đột nhiên cứng lại.

Cả tôi và chị Tooko đều lén nhìn về phía mẹ với vẻ nơm nớp lo sợ.

Hai má mẹ tôi co rúm lại, khóe miệng xếch lên. Mắt lạnh lẽo như băng.

- C-C-Cháu cũng bị gọi là bác trẻ, cho nên hai chúng ta đều giống nhau

nhì! Dì Kanako!

- Đúng thế! Chỉ là thêm có một chữ, nghe cũng không có gì khác cả!

- Nếu có một người bà trẻ đẹp như dì Kanako... à cháu đùa thôi, nhưng mà nói chung là cũng sẽ khiến sức hấp dẫn của dì tăng thêm mấy lần đấy.

- Ủ đúng rồi, Haruto nhất định cũng sẽ rất tự hào.

- Đúng thế, thoát nhìn như hai mẹ con, nhiều người chắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên cho xem.

Cả tôi và chị Tooko đều cùng nỗ lực để hòa hoãn bầu không khí.

Tuy nhiên, Maki lại đổ thêm dầu vào lửa.

- Nói cũng đúng, thoát nhìn sẽ chẳng ai nghĩ đây là bà trẻ của Haruto cả. Nếu đứng từ xa gọi thì có khi người xung quanh cũng chẳng biết là đang gọi ai. Nào Haruto, đây là bác trẻ của con, còn đây là bà trẻ. "Bác trẻ" và "Bà trẻ" giống nhau lắm nên đừng gọi nhầm nha.

Rồi chị ta liên tục lặp lại hai từ đó, khiến cho tôi không khỏi nghĩ rằng chị ta đang cố ý.

Sau đó chị ta làm bộ như phát hiện ra chuyện gì rồi mỉm cười nhìn mẹ tôi.

- Ồ? Cô Kanako, trông sắc mặt cô không được tốt lắm. Chẳng lẽ cô không thích cách gọi bà trẻ à?

Cố ý. Tuyệt đối là cố ý.

Cả tôi và chị Tooko đều cứng đờ.

Hai bả vai của mẹ tôi đang run rẩy, nhưng rồi mẹ lại nói với giọng bình

thần (Mặc dù khoe miệng thì xếch lên, mắt trông rất đáng sợ).

- Không, cô muốn để nó gọi tôi thế nào thì gọi. Dù sao tôi cũng là bà nội của đứa bé đó.

[Ngày hôm sau]

Tôi lại tới bệnh viện nhìn xem thì không thấy Maki đâu mà chỉ thấy chị Tooko đang ngồi ở mép giường, tay ôm Haruto.

Chị ấy khẽ mỉm cười cúi xuống nhìn Haruto đang ngủ say như một thiên thần, bờ môi hồng của chị ấy đang ghé vào tai thằng bé thì thầm điều gì đó.

Tôi thử lắng tai nghe.

- Chị Tooko, chị Tooko...

Tôi suyt nữa thì phì cười, nhưng cuối cùng lại nhịn được.

Đồng thời trong đầu tôi cũng hiện lên một kí ức thân thương.

... Ryu ới.

... Chị Tooko.

Hồi còn nhỏ chúng tôi vẫn gọi nhau như vậy.

Trong phòng khách ngập tràn những tia nắng ấm áp, khi dì Yui vui vẻ dọn dẹp nhà cửa thì chị Tooko đọc sách cho tôi nghe.

Hai bím tóc dài, đôi mắt tròn vo.

Khi dì Yui gọi "Ăn điểm tâm nào hai đứa", là hai chúng tôi sẽ cùng vui vẻ bật dậy chạy lon ton.

Ngực tôi siết lại khi nhớ về quang cảnh này.

Chị Tooko vẫn còn đang thì thầm "Chị Tooko, chị Tooko".

Tôi nhắm mắt lại, hưởng thụ thanh âm ngọt ngào đó.

... Ryu ơi, lát nữa chị lại đọc sách cho Ryu nữa nha. Cho nên Ryu phải giữ bí mật chuyện chị lên ăn sách trong phòng của ba đấy.

... Ủm, em biết rồi, chị Tooko.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nai Con Đi Lạc Và Búp Bê Nói Dối

Những điều tôi ghét nhất.

Trường học.

Đám bạn cùng lớp như trẻ con.

Người lớn phiền phức.

Nụ cười... dối trá.

- Em Kojika, chờ cô với, em Kojika.

Giáo viên chủ nhiệm Takeda vừa mang dép xăng-đan chạy lạch bạch vừa đuổi theo tôi.

- Em nghe cô gọi không vậy, em Kojika!

Giọng nói ỏn à ỏn ẻn như nhân vật trong phim hoạt hình không có chút cảm giác gấp gáp nào cả.

- Nè, em Kojika.

Bàn tay mềm mại nắm lấy tay tôi.

Oa, thật buồn nôn.

Tôi dùng hết sức vung tay ra rồi trừng mắt nhìn cô ta.

- Cô phiền quá đấy. Đừng có tự tiện gọi tên người khác trong hành lang như vậy chứ.

- Ai bảo em Kojika cứ cầm đầu đi về phía trước chứ.

Cô ta cười hì hì, trông chẳng có chút tức giận. Hai má phúng phính, mái tóc bông bênh ngang vai, đôi mắt to tròn như cún con trông chẳng khác nào một đứa con nít đó khiến tôi bực hết cả mình.

Thật khó mà tin được người này là giáo viên lớn hơn tôi mười tuổi. Nếu như thay đồng phục vào, chắc hẳn mọi người đều sẽ cho rằng cô ta là học sinh cấp 2!

Vừa tỏ vẻ khó chịu, tôi nói.

- Cô có chuyện gì à? Hôm nay hết giờ học rồi, tôi muốn đi đâu thì đi chứ.

- A~, cô biết ngay là em quên mà~. Hôm nay sau giờ học chúng ta sẽ có một buổi họp dành cho các lớp phó môi trường-. Tuần trước cô đã dặn em nhất định phải tham gia rồi mà.

Cô đuổi theo tôi chỉ vì chuyện nhàm chán đó à? Nhưng mà tôi đâu nhớ mình có nói là sẽ tham gia đâu.

- Em nói vậy không được~, em là lớp phó văn thể mỹ của lớp 8C mà, đúng không em Kojika Rika.

- Chuyện đó, hoàn toàn, là do cô, quyết định đấy chứ!

- Thì ai bảo khi cả lớp bầu lớp phó thì em lại trốn về chứ~. Hay em muốn làm lớp phó sức khỏe với lớp phó phát cơm? Nhưng mà dù sao cô cũng là giáo viên cố vấn cho các lớp phó môi trường, cho nên cô vẫn rất muốn được

cùng làm việc với em~. Ai ngờ em Kojika lại hay nghỉ phép, vừa tan học lại vội đi về, làm cô chẳng có cơ hội nào để nói chuyện với em cả, cô nghĩ nếu chúng ta vừa đi nhặt rác buổi sáng vừa nói chuyện thì sẽ là một việc rất thú vị đấy.

Nhìn cô ta nói liên thoảng, tôi lại càng tức giận. Cô ta không nhận ra mình đang làm phiền tôi sao?

- Tôi, chẳng thấy, chuyện đó, có gì vui cả. Còn nữa, đừng có gọi tôi là "Em Kojika". Nghe mắc ói.

- O, nhưng mà cô nghĩ tên của em đáng yêu lắm. Vậy được rồi, để từ bây giờ cô gọi em là em Rika nhé.

- Tôi đang bảo cô là đừng có thêm từ em vào đằng trước!

Tôi la lên. Các học sinh xung quanh cùng giật mình nhìn sang.

Thế nhưng Takeda lại nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

- Nhưng cô là cô giáo của em Kojika mà.

- Có luật nào bắt giáo viên phải thêm "em" vào đằng trước mỗi khi gọi học sinh à?

- Không có, nhưng mà cô thích vậy.

Cô ta trả lời thản nhiên.

Lúc này, có một học sinh đi ngang qua và vẫy tay.

- Bye bye nha Chii!

Cô ta cũng vẫy tay lại, mặt cười tươi rói.

- A, tạm biệt, em Hiroka!

A~, không xong rồi.

Cô ta và tôi căn bản là không hợp nhau, thế giới quan quá khác biệt, nói chuyện không thông.

Để cho học sinh gọi là "Chii", miệng làm nhảm đủ thứ chuyện, đối xử với học sinh như bạn bè, tất cả những điều này đều khiến tôi tức giận. Đừng đùa, nhanh đi chết đi đồ đần!

"Giáo viên như bạn bè" cái gì chứ, phiền chết người. Tôi ghét nhất là thể loại này.

Tôi im lặng xoay người chạy vọt đi.

- Em Kojika! Buổi họp!

Takeda bối rối định đuổi theo tôi, tuy nhiên không đời nào tôi bị một kẻ chậm chạp như cô ta đuổi kịp. Chẳng mấy chốc tôi đã vọt ra khỏi trường.

Sau đó tôi quay lại làm mặt quỷ với cô ta rồi bỏ đi.

Hừm, nữ sinh lớp 8 không có rãnh mà liên hệ với giáo viên phiền phức làm gì cả.

Tôi bắt đầu trốn học là khoảng từ cuối năm lớp 7.

Cảm thấy có gì đó không đúng, không hợp với xung quanh... tôi bắt đầu cảm thấy như vậy kể từ khi bước chân vào ngôi trường này.

Hồi tiểu học tôi vẫn đi học ở một trường công bình thường, nhưng tới trung học thì lại là một trường nữ tư thục khá có danh tiếng. Lúc tôi dự thi trường này để chiều lòng bố mẹ, tôi chưa từng nghĩ là mình sẽ đậu vào đây.

Tôi chưa một lần đạt tới cái gọi là tiêu chuẩn tối thiểu, cho nên đẳng nào cũng rất thô, có đôi khi việc tự xem thường bản thân thế này cũng sẽ đem tới hậu quả khôn lường.

Bố mẹ tôi đã rất vui vẻ "Rika chỉ cần cố gắng là sẽ làm được mà", hoàn toàn không hỏi ý kiến của tôi về việc tôi có muốn theo học ở ngôi trường đó hay không.

Như trong dự liệu của tôi, từ giáo viên tới học sinh ở đây ai cũng sạch sẽ, nhã nhặn, thích mơ mộng, nhưng chẳng hiểu sao lại có chút lạnh lùng, cảm giác hoàn toàn không hợp với tôi. Cho dù cùng ở trong một không gian, nhưng chỉ có tôi là như một chấm đen nhỏ bé giữa tờ giấy trắng tinh, trông cực kì chướng mắt.

Cho nên trong lòng tôi vẫn luôn có loại cảm giác phản kháng không muốn dung nhập vào một nơi đáng ghét như thế này, cũng như cảm giác đáng ghét rằng chỉ có một mình tôi là đang bị bỏ lại phía sau.

Tôi cũng rất khổ sở vì việc học không có chút tiến bộ, cũng chẳng có bạn bè, cho nên giờ nghỉ cũng chẳng biết làm gì để giết thời gian.

Thỉnh thoảng vì quá khó chịu, tôi chỉ muốn hét lên thật lớn.

Tôi bắt đầu cảm thấy đám bạn cùng lớp vô lo vô nghĩ thật là đáng ghét, không biết tôi còn phải ở "đây" đến lúc nào nữa...

Cảm giác nôn nóng dần tích tụ trong lòng, tựa như một quả bom bóng sắp phát nổ bất cứ lúc nào.

Cho nên tôi bắt đầu cúp học.

Ban đầu tôi chẳng biết đi đâu cả, cho dù chỉ là đi bộ trên phố tôi cũng nơm nớp lo lắng không biết có bị ai giữ lại hỏi thăm hay không. Tuy nhiên kể

từ khi lên lớp 8, cũng thay đổi sang đồng phục mùa hè mát mẻ, mỗi khi đi lẫn vào dòng người ở khu phố mua sắm cách xa trường học, tôi lại thấy thật nhẹ nhõm, thỏa thích hít thở bầu không khí đầu hè trộn lẫn mùi khí thải ô tô. Toàn thân tôi đắm chìm trong những tia nắng xen lẫn cả cái tốt và cái xấu, tôi cảm nhận được sự tự do khi có thể duỗi thẳng tay chân không hề suy nghĩ.

Hơn nữa, tôi cũng có bạn.

- Chào mọi người! Chị Tamaki, chị Miya, chị Yoshikura.

- Ồ, hôm nay trễ thế Rika.

- Bị chủ nhiệm bắt được. Nói cái gì mà phải tham dự họp lớp phó môi trường, thật không thể tin được.

Chúng tôi tụ tập một cách tự nhiên ở đằng sau khu phố buôn bán... nơi những cửa hàng nhỏ chen lẫn với nhau, hay trước quán bar khi chưa mở cửa.

Có rất nhiều học sinh cấp 3 cũng như dân tự do, mặc dù tôi chỉ mới học cấp 2, nhưng chẳng có ai đối xử với tôi như là trẻ con cả. Mọi người đều nói chuyện bình đẳng với nhau.

Họ cũng không như những đứa bạn cùng lớp tôi, bề ngoài cười hì hì tỏ ra thân thiết, nhưng sau lưng lại nói xấu "Nhỏ Kojika đó nói năng vô ý tứ thật đấy. Tóc nó hình như còn nhuộm nữa", "Nhỏ đó còn làm móng với bôi son nữa, chẳng giống học sinh cấp 2 gì cả, lại còn tỏ vẻ ta đây, mình chẳng muốn nói chuyện chút nào".

Càng nghĩ tôi càng tức giận, có chuyện gì thì tới gặp thẳng mặt mà nói. Đừng có mà trong lòng khó chịu nhưng vẫn cười giả dối. Nói xấu sau lưng người khác.

- Cái gì mà lớp phó môi trường chứ? Nghe tức cười quá.

- Là đi nhặt rác ở trước ga từ sáng sớm đó. Lại còn làm không công, phiền chết đi được.

- Ahaha, Rika mà cũng làm không công cơ à?

- Đừng đùa, còn lâu em mới làm.

- Đúng rồi, làm kiểu đó thì làm sao ra tiền được. Trường của Rika đúng là kì cục thật đấy.

- Thế tại sao em lại trở thành lớp phó môi trường?

- Là do giáo viên chủ nhiệm tự ý quyết định đấy chứ. Một bà còn rất trẻ, thích gọi em bằng cái giọng nhót nhót "Em Kojika", nghe phát bực.

- Oa, nghe mắc ói.

- Đúng là cũng có kiểu giáo viên làm bộ thân quen với học sinh như vậy.

- Đó là làm bộ thôi, chỉ cần mình trái ý là sẽ lộ mặt thật ra ngay, hay khi có chuyện gì là lại giả vờ như bản thân không liên quan.

- Đúng đúng.

- Mà có khi giáo viên kia bị les cũng nên. Rika trông đáng yêu thế này, có khi là đang bị nhắm vào rồi?

(Les: Đây đủ là Lesbian, chỉ những người đồng tính nữ)

- Thôi thôi đừng nói nữa. Da gà em nổi hết cả lên rồi này.

- Tan học mà bị gọi tới phòng giáo viên là phải cẩn thận đấy Rika.

Chúng tôi tán gẫu với nhau những câu chuyện không đầu không đuôi.

Trường học, đám bạn cùng lớp, hay giáo viên, tất cả những thứ đáng ghét đó đều bị đem ra làm trò đùa.

- Rika, cái lọ sơn móng tay này trông có vẻ hợp với em nè? Thử bôi xem nhé.

- A, cảm ơn chị.

Chị Tamaki, người trông xinh đẹp và trưởng thành nhất trong đám, cầm lấy ngón tay của tôi, sau khi nhẹ nhàng dùng vải bông thấm dung dịch tẩy rửa lau đi lớp sơn có sẵn, chị ấy bôi lớp sơn mới màu hồng ngọc trai lên.

Chị Tamaki đặt mục tiêu trở thành thợ trang điểm, thỉnh thoảng chị ấy lại cho tôi một vài lời khuyên về việc trang điểm cũng như các sản phẩm chăm sóc da cơ bản, đôi khi chị ấy lại đem những thỏi son hay sơn móng tay không dùng nữa, nói là "cái này rất hợp với Rika đó" rồi đưa cho tôi. Tôi rất hâm mộ chị ấy.

- Được rồi, ngồi yên thêm chút nữa.

Nói rồi chị Tamaki trang điểm nhẹ cho tôi, đánh phấn mắt, chuốt mascara, bôi lại son môi. Là màu hồng dâu tây trông rất đáng yêu.

- Ừm, hợp cực kì luôn.

- Học sinh cấp 2 sướng thật đấy, da trơn bóng, chẳng cần phấn nền làm gì cả.

- Rika đừng nhuộm tóc, cứ để màu này là được rồi.

Tôi hơi xấu hổ khi được mọi người khen ngợi.

Mái tóc màu nâu nhạt tự nhiên của tôi thường bị giáo viên và bạn cùng lớp nhìn với ánh mắt phán xét, tuy nhiên ở đây ai cũng nhuộm tóc cả, cho nên

tôi không cần phải lo lắng về điều đó. Ngay cả chị Tamaki cũng nhuộm tóc vàng kim.

- Nào Rika, Tamaki cũng đã mất công biến em thành mỹ nữ rồi, bây giờ chúng ta chơi một trò chơi nhỏ nhé?

- Chơi gì?

Nghe tôi háo hức hỏi như vậy, chị Miya khẽ cười đầy ẩn ý.

- Hẹn hò với mấy ông chú rồi lấy tiền.

- Hẹn hò!

Tôi la lên thất thanh.

- Nhưng mà cái này không phải là...

- Em nghĩ đi đâu vậy, chỉ là giả vờ thôi.

Nhìn tôi lo lắng, chị Miya bật cười khanh khách. Những người khác cũng nói với vẻ thản nhiên.

- Thực tế chỉ là gặp mặt nói chuyện vài câu rồi cầm tiền thôi, cũng không cần phải làm gì thêm cả.

- Lần trước chị cũng nhờ thế mà kiếm được 20.000 yên đấy. Dễ như bỡn.

- Với Rika ít nhất cũng phải 30.000 nhỉ?

- Không, có khi phải 50.000 đó. Cho nên Rika chỉ cần dùng điện thoại vào mấy trang web hẹn hò rồi câu một con cá to là được. Nội dung thì để chị viết.

- N-Nhưng mà.

- Không sao đâu mà! Dùng mấy trang web đó toàn bọn nhu nhược yếu đuối thôi. Nếu cần bọn chị sẽ xuất hiện đánh cho hẳn một trận.

- Nghe thú vị đấy! Chơi thôi Rika.

- Cực kì đơn giản luôn ấy, chẳng có gì phải sợ cả.

Mọi người vỗ vai tôi. Tôi bối rối nhìn chị Tamaki, chị Tamaki nheo mắt nhoẻn miệng cười.

- Thử xem cũng được mà? Chuyện gì cũng nên có kinh nghiệm một chút.

-... Nếu chị Tamaki nói vậy...

Tôi không hào hứng lắm, nhưng rồi vẫn lấy điện thoại ra. Chắc hẳn giống như mọi người nói, đây chỉ là một trò chơi nhỏ mà thôi.

Hơn nữa, vừa nghĩ tới việc đây là một chuyến mạo hiểm mà những đứa bạn cùng lớp trẻ con của tôi sẽ không bao giờ có thể trải nghiệm, tôi lại hơi cảm thấy kích động.

Đúng thế, tôi không giống bọn nó. Những người ở đây đều đối xử bình đẳng với tôi, tôi không thể phụ sự chờ mong của họ được.

Cuộc "trao đổi" diễn ra nhanh đến không ngờ.

"Rika, nên dùng tên gì bây giờ nhỉ? Em đâu muốn dùng tên thật đúng không?"

"Cái này... gọi là Chii đi."

Tôi buột miệng nói ra biệt danh của cô giáo chủ nhiệm Takeda.

Chị Miya gõ cái tên đó vào điện thoại, 30 phút sau, tôi đang ngồi ở một

bàn trong tiệm đồ ăn nhanh.

Ôi, tim tôi đập nhanh quá.

Đối tượng mà tôi sắp gặp gỡ tên là Noguchi. Là một nhân viên công sở làm trong thành phố, hơn 30 tuổi, còn độc thân.

"Toàn là thông tin giả cả thôi."

Chị Miya cười nói như vậy.

Có khi đó là một ông chú đã quá bốn mươi, bụng phệ, có mùi kì lạ, mặt trông rất háo sắc cũng nên. Mặc dù tôi đã được dặn là trước khi nhận tiền thì phải tỏ ra thân thiết, tuy nhiên nếu bị một người như vậy sáp lại gần, chắc hẳn mặt tôi sẽ nhăn nhúm lại như đang nhìn vào một con sâu lông.

Trên bàn là một ly đồ uống vị sô cô la và một quyển sách. Không phải loại sách bỏ túi mà là dạng bìa cứng trông rất to.

Tiêu đề của sách là Bắt trẻ đồng xanh, được viết bởi một tác giả người nước ngoài tên là Salinger. Tôi chưa từng đọc quyển sách này nên không biết nội dung nó ra sao. Có vẻ như chị Miya đã ngẫu nhiên chọn trúng nó trên giá sách của ba chị ấy.

"Đây là dấu hiệu nhận biết của cuộc hẹn lần này. Dù sao thì ông chú đó cũng rất khoái kiểu con gái thích đọc sách."

"Nhưng nếu ông ta hỏi em cảm nghĩ về quyển sách này thì sao?"

"Không sao cả, em cứ nói mình rất cảm động với cảnh cánh đồng gì đó là được, sau đó cứ gật đầu đại, sẽ không bị lộ đâu."

Trên tiêu đề nó có ghi cánh đồng mà, nên chắc chắn đây là một câu chuyện tình trên đồng lúa gì đó, chị Miya quả quyết như vậy.

Nhưng mà có lẽ tôi vẫn nên đọc một chút...

Khi tôi vừa định lật mặt bìa đã sờn góc ra... thì sau lưng tôi vang lên tiếng ai đó.

- Em đang ngồi một mình à, cô bé đáng yêu?

Tôi giật mình quay lại. Nhưng như vậy chỉ khiến tim tôi đập nhanh hơn.

Nguyên nhân thứ nhất là đối phương đứng gần hơn tôi nghĩ. Gần như là sát vào lưng tôi, mặt cúi xuống như muốn thì thầm gì đó vào tai tôi, cho nên khi tôi quay đầu, gương mặt chúng tôi gần như chạm vào nhau, khiến tôi giật hết cả mình.

Nguyên nhân thứ hai là đối phương không hề giống như tôi tưởng tượng. Người đàn ông đang cúi xuống nhìn tôi này không hề giống một nhân viên công sở hơn 30. Tôi cũng không rõ lắm về tuổi của người lớn, nhưng mà trông anh ta chỉ hơn 20 là cùng. Trang phục cũng là quần jean áo sơ mi bỏ ngoài quần, trông hơi luộm thuộm, nhưng rồi mang tới cảm giác cân bằng đến kì lạ.

Còn nữa... trông anh ta rất ngẫu.

Đúng vậy.

Nguyên nhân thứ ba, cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến tôi bối rối.

Người vừa bắt chuyện với tôi tương đối đẹp trai. Lưng cao, dáng người gọn gàng cân đối, khuôn mặt cũng khôi ngô. Ánh mắt và nụ cười đều rất ngọt ngào, nhưng vẫn khiến người đối diện cảm nhận được sự manly của bản thân...

(Về nam tính)

Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người đẹp trai như vậy ngoài đời.

Mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng tôi rất nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đây không thể nào là Noguchi được.

Từ trước đến giờ tôi từng bị bắt chuyện kiểu này hai lần rồi. Cả hai lần thì đối phương đều là học sinh cấp 3, về ngoài lẫn cách ăn mặc đều không thể so với người đang đứng trước mặt tôi được, tuy nhiên chắc hẳn người này cũng không khác gì những lần trước đó.

Nhưng mà tại sao một người như anh ta lại đến bắt chuyện với một con bé học sinh cấp 2 như tôi chứ?

Chỉ riêng về ngoài của anh ta cũng đủ quyến rũ rất nhiều cô gái rồi. Chẳng lẽ anh ta là lolicon?

- Không phải, tôi đang đợi bạn.

Tôi quay mặt đi nói với vẻ lạnh lùng. Nếu cứ tiếp tục nhìn vào mắt anh ta thế này, tim tôi sẽ nổ tung mất.

Đúng lúc đó người đàn ông duỗi cánh tay dài qua vai tôi.

Toàn thân tôi cứng đờ lại theo phản xạ.

Những ngón tay đầy khéo léo nắm lấy quyển sách đang đặt trên bàn.

- Này!

Tôi định đứng dậy lấy lại quyển sách, nhưng khuôn mặt anh ta đã lại tiến lại gần, đồng thời, giọng nói tràn ngập sức hấp dẫn đó chảy vào tai tôi.

Anh ta hướng bìa sách về phía tôi, nhìn tôi với ánh mắt kì lạ rồi nói.

- Bắt trẻ đồng xanh không phải là dấu hiệu gặp mặt của hai ta sao?

- !

Tôi mở to hai mắt nín thở.

Chẳng lẽ...

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Trong khi tôi còn đang kinh ngạc thì anh ta cầm lấy tay tôi rồi cứ thế kéo tôi ra khỏi cửa hàng.

- K-K-Khoan đã... anh là Noguchi sao!?

- Em đoán đúng rồi đấy, cô bé lúa mạch.

Bàn tay to lớn nhưng lại mềm mại nắm chặt lấy tay tôi và kéo tôi bước đi qua đám đông.

- Tên tôi không phải lúa mạch!

- Có hề gì đâu nào, em sẽ là cô bé lúa mạch. Bắt trẻ đồng xanh của Salinger, em có biết tác phẩm này cũng từng được dịch bởi Murakami Haruki không? Lấy luôn theo tựa đề bản gốc, *Catcher in the Rye*.

- Tôi không biết, với lại anh bỏ tay tôi ra.

- Nói về độ dễ đọc của bản dịch thì phải là bản của Haruki. Từng câu văn được tổ chức rất mạch lạc, đọc vào cảm giác rất đã. Trong khi đó bản dịch của Nozaki hơi cứng. Tuy nhiên, bản dịch của ông lại thể hiện ra được cảm giác bất lực của tuổi thanh xuân, đem tới cho người đọc một hương vị khác

lạ. Nói về tiêu đề thì đương nhiên là Bắt trẻ đồng xanh của Nozaki ấn tượng hơn nhiều... chỉ cần nghe một lần là sẽ không bao giờ quên được. Đúng không lúa mạch?

- Tôi đã bảo tên mình không phải lúa mạch cơ mà! Tên tôi là Ri...

Tôi kịp dừng lại trước khi buột miệng nói ra tên thật của mình. Sau đó tôi vung tay ra rồi nói với vẻ mặt không vui.

- Tên tôi là... Chii.

Không hiểu sao khi nghe vậy, Noguchi lại mở to hai mắt với vẻ ngạc nhiên.

Anh ta nhìn tôi chăm chú, sau đó, ánh mắt anh ta dần trở nên dịu dàng, khóe miệng nhếch lên và khẽ thì thầm với giọng ngọt ngào khiến tôi giật mình.

- Chii.

Hai má tôi nóng bừng lên.

Cái gì vậy. Anh ta chỉ gọi tên thôi mà. Lại còn không phải tên thật của tôi nữa.

Noguchi nở một nụ cười cực kì hạnh phúc. Mặc dù là người lớn, nhưng nụ cười của anh ta lại rất ngây thơ. Cứ như thể anh ta đang rất vui vẻ.

- Đó là cái tên mà anh thích nhất trên đời. Cực cực kì thích. Siêu ưa thích.

Tim tôi lại lỡ mất một nhịp.

Đáng ghét, sao tôi lại bối rối đến vậy chứ. Cứ như thế này sẽ bị xem thường mất. Tôi không được phép để ngoại hình của anh ta đánh lừa, bản

chất anh ta chỉ là một ông chú lolicon biến thái mà thôi.

-... Bởi vì tên của tôi là "Chii" nên anh mới muốn gặp tôi à? Anh Noguchi chẳng lẽ bị bệnh cuồng tên hả? Hay là trước kia anh từng bị cô gái nào tên là "Chii" bỏ rơi?

- Em đoán thử xem.

Anh ta trông hoàn toàn bình thường. Sau đó anh ta lại nhìn về phía tôi.

- Vậy anh là lolicon thật à?

- Cũng có thể. Dù sao anh cũng thích đồng phục, hơn nữa nói chuyện với mấy cô bé dễ thương cũng rất vui.

- Nghe mắc ói quá.

Tôi lấy hai tay ôm lấy cơ thể đang mặc đồng phục mùa hè.

- Vậy còn Chii thì sao? Lúc nào em cũng làm chuyện này à?

- T-Thỉnh thoảng thôi.

Nếu tôi nói đây là lần đầu tiên của tôi, chắc chắn anh ta sẽ càng coi thường tôi hơn, cho nên tôi bộ như không có gì to tát cả.

- Ồ vậy sao.

Nhìn vẻ mặt như biết rõ mọi chuyện của anh ta, tôi hơi tỏ ra bức tức.

- Anh là người thứ 5... không phải, hình như là thứ 8 thì phải. Lúc rảnh rồi tôi lại làm, xem như làm thêm kiêm tình nguyện.

- Tình nguyện hện hò sao.

- Có gì không tốt à? Nếu không thì còn lâu tôi mới đi chơi với một ông chú như anh.

- Ông chú không phải là khái niệm dùng tuổi để nói.

- Ai quá 30 thì đều là ông chú hết.

- À vậy sao. Xem nào, mình 30 chưa nhỉ?

- Ngay cả tuổi của mình mà cũng quên, anh bị đần à.

Nhưng đúng là người này hoàn toàn không giống một người đã qua 30... anh ta thật sự hơn 30 rồi sao?

- Được rồi, chỉ cần anh trả tiền đầy đủ cho tôi là được. 50.000 yên, anh quên tuổi chứ không quên việc này chứ hả.

Đúng thế, đây chỉ là một trò chơi.

Chỉ cần anh ta vừa đưa tiền ra, tôi sẽ cầm lấy và bỏ chạy. Sau đó tôi sẽ được chị Tamaki tán thưởng.

- 50.000 sao... em cũng cao giá thật đấy.

- Giá tiền này đối với anh chẳng là gì không phải sao. Chẳng lẽ anh không mang theo tiền à!

- Không phải, anh sẽ trả đầy đủ. Nhưng với điều kiện là Chii phải làm anh vui đúng với giá trị số tiền đó đã.

- Thấy anh ta nở nụ cười xấu xa, tôi lại hơi sững sờ.

Đ-Đáng ghét, anh ta không phải đang suy nghĩ chuyện gì bậy bạ chứ... mặc dù có lẽ vốn dĩ anh ta tới đây với ý đồ đó. N-Nhưng mà tôi không phải,

t-t-t-tôi hoàn toàn không có ý định đó.

- Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu thôi.

- B-B-B-Bắt đầu cái gì!

Noguchi lại nắm chặt tay tôi và bước đi.

- Đương nhiên là hẹn hò rồi.

- Hả!?

Khác với lúc này, những ngón tay của anh ta đan vào ngón tay của tôi, trong khi tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì anh ta lại đã nói ra một chuyện khiến tôi càng giật mình hơn.

- Đầu tiên là vận động một chút cho ra mồ hôi tí đã.

- N-Này, khoan đã... anh dẫn tôi đi đâu vậy! Đáng ghét, đồ đàn, tôi nói khoan đã cơ mà!!!

Cho dù tôi muốn buông tay ra, nhưng những ngón tay của anh ta cứ níu chặt lấy tay tôi và kéo tôi đi về phía trước.

Sẽ không sao cả, nếu có chuyện gì thì chị Miya và mọi người sẽ tới cứu tôi.

Nhưng mà, nhưng mà...

- Đáng ghét, bỏ tay tôi ra! Đồ biến thái, đồ lolicon!

- Nào nào, em mà cứ làm ầm lên là mọi người sẽ vây lại đây, đến lúc đó thì Chii cũng sẽ gặp rắc rối không phải sao?

- Ừ...

Những gì Noguchi nói hoàn toàn đúng, cho nên tôi ngậm miệng lại và để cho anh ta kéo đi.

Chúng tôi rời khỏi khu mua bán và bắt đầu đi về phía vắng bóng người qua lại. Đ-Đáng ghét, chuyện gì sắp xảy ra với tôi vậy? Chị Miya thật sự sẽ đến cứu tôi sao?

Khi tôi đưa tay vào túi chuẩn bị lấy ra điện thoại thì...

- Tới nơi rồi.

- Hả?

Noguchi dừng bước, hất cằm về phía một tòa nhà.

Tôi ngược nhìn lên.

Đó là một sân vận động.

- Này!

Tôi hét lên với cái người đang đứng ở phía đối diện cách vài mét.

- Tình huống này là sao hả!

- Là thế này chứ còn sao nữa.

Anh ta vô tư nói vậy xong rồi đánh một quả cầu lông bay về phía tôi. Tôi cầm cây vợt trong tay đánh trả lại thật mạnh.

Bốp một tiếng, quả cầu bay ngược về phía Noguchi.

- Tại sao chúng ta lại chơi cầu lông hả! Lại còn ở một nơi tồi tàn như thế

này!

Tôi lại vung tay đánh quả cầu bay ngược sang bên kia. Tôi đã cởi giày và vớ, chỉ còn đi chân trần. Noguchi cũng nghiêm túc đánh trả, anh ta cũng đi chân đất.

Ở bên cạnh chúng tôi là đám học sinh tiểu học đang chơi bóng rổ và kêu la ồm tỏi.

- Vì chỗ này miễn phí. Dù sao anh cũng cống nạp hết tiền cho một cô bé đáng yêu học cấp 2 rồi, giờ trong ví chẳng còn đồng nào nữa.

- Tôi vẫn chưa cầm được xu nào của anh mà!

Bốp!

Quả cầu lông bay qua bay lại giữa hai chúng tôi, Noguchi vừa cười nhả nhổ nhìn tôi tức giận vừa hăng hái đánh cầu lông.

Quả cầu lông bay về phía váy tôi, khi tôi uốn người chuẩn bị đánh nó bay trở lại, váy tôi hơi bị cuốn lên một chút, tôi đỏ bừng mặt.

- Vừa rồi anh cố ý phải không!?

- Em đang nói chuyện gì cơ.

Anh ta giả bộ như không biết gì, sau đó đánh một đòn hiểm hóc, khi tôi vội lao lên đánh trả thì váy cũng hơi tung lên, để lộ phần đùi.

- Từ nãy tới giờ anh đều đang cố tình phải không!

- Thì vận động thể thao thì cũng phải để mắt được thư giãn một chút chứ.

- Đồ lolicon biến thái!

Tôi dùng hết sức đánh quả cầu vào mặt Noguchi.

Tuy nhiên anh ta chỉ vừa đùa bỡn "Chii đáng sợ quá" vừa thông thả đánh quả cầu ngược lại phía tôi.

A, tôi nóng muốn chết rồi.

Lúc nào cũng cúp giờ thể dục, vậy mà giờ tôi lại đổ mồ hôi, thở phì phò ở đây, thật là mất mặt.

Trong khi đó thì Noguchi lại rất thông dong, điều này càng khiến tôi tức giận.

Đáng ghét, làm sao mà một học sinh cấp 2 như tôi lại thua thể lực một ông chú như vậy được chứ.

Cứ như vậy, tôi tiếp tục bực tức đánh cầu lông.

[Một tiếng sau...]

Tôi ngồi xụi lơ tựa lưng vào một góc tường của nhà thể thao.

Trong khi tôi đang cúi đầu thở phì phò thì một thứ gì đó mát lạnh chạm vào má tôi.

- Oa!

Tôi giật mình la lên, thì thấy Noguchi đang cầm theo một lon nước tăng lực nheo mắt nhìn tôi cười.

- Đây, cho em này.

- Keo kiệt, đã mời thì mời thứ gì hay ho hơn chút đi chứ.

Mặc dù ngoài miệng than phiền như vậy nhưng tôi vẫn nhận lấy.

Tôi khát muốn chết rồi, cho nên lon nước tăng lực mát lạnh dường như thấm thấu ra toàn thân tôi.

Noguchi cũng ngồi xuống bên cạnh tôi uống cà phê lon.

- Chii, em nên tập thể dục nhiều vào. Mặc dù cũng có ý chí, nhưng mà nửa hiệp sau trông em như thở hết nổi, chân cũng đi loạn xạ.

- N-Nhiều chuyện... dù sao tôi cũng không định đi thi Olympic.

- Em không tham gia câu lạc bộ à?

- Phiền phức, không thích.

- Còn hoạt động tình nguyện sau giờ học thì sao?

- Chỉ những lúc tôi rảnh thôi. Phần lớn thời gian... đều là đi chơi với bạn.

- Với bạn cùng trường à?

- Không phải. Có học sinh cấp 3, cũng có người làm nghề tự do. Tôi ghét trường học, mấy đứa bạn cùng lớp toàn là trẻ con, chẳng thể chơi chung được.

- Đó là do Chii tự quyết định như vậy nên không muốn chơi chung với các bạn thôi chứ gì?

- Cái gì!

Tôi định ném lon nước uống dở vào mặt Noguchi. Tuy nhiên anh ta lại đang cười nhảu nhở như thể biết rằng tôi sẽ tức giận, cho nên tôi dừng lại.

Anh ta đang chọc tức tôi.

Tôi ngoảnh mặt sang chỗ khác, nói với giọng bất cần.

- Tôi không có lý do để chơi chung với bọn họ. Ai cũng chỉ giả vờ tốt bề ngoài... cả giáo viên chủ nhiệm lẫn mấy đứa bạn cùng lớp... đều là những kẻ giả nhân giả nghĩa... giáo viên chủ nhiệm lúc nào cũng gọi tôi là em ra vẻ thân thiết. Làm bộ như cô ta lo lắng, quan tâm tới tôi lắm, lúc nào cũng ồn ào, phiền toái. Thật sự thì cô ta chẳng hiểu gì về tôi cả. Cô ta chỉ là muốn mọi người xung quanh nghĩ mình là một giáo viên tốt nên mới làm thế mà thôi. Tôi cũng rất ghét mấy đứa bạn cùng lớp, nhưng mà người tôi ghét nhất là giáo viên chủ nhiệm. Chắc chắn cô ta là một kẻ lừa đảo. Lúc nào trên mặt cũng treo nụ cười, trông thật mất tự nhiên. Tôi không cần nụ cười giả tạo đó.

Tại sao tôi lại nói ra những chuyện này với một người vừa mới quen chứ.

Rõ ràng anh ta chỉ là một tên lolicon biến thái...

Noguchi chỉ im lặng nghe tôi nói. Tôi không biết hiện tại anh ta đang nhìn tôi với vẻ mặt như thế nào.

Cảm giác khó chịu dần chất chứa trong lòng tôi.

Đúng lúc này, Noguchi lên tiếng.

- Vậy, những "người bạn" mà em gặp gỡ khi tan học là "thật" sao?

Giọng anh ta nhẹ nhàng, không có chút đùa bỡn nào cả.

Ngực tôi đau nhói như có một mũi tên xuyên qua.

- Đ-Đương nhiên rồi.

Tôi quay mặt sang nhìn anh ta rồi khẳng định như vậy.

Noguchi cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt của một người lớn đang quan sát một đứa bé bướng bỉnh.

Tai tôi nóng bừng lên.

Không biết là do xấu hổ, hay là do không cam lòng, hay là do lo lắng.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ khuôn mặt tôi nóng bừng lên, nội tâm dần trở nên hoang mang.

Tôi lại quay mặt đi, hai tay ôm lấy đầu gối, thấy thế Noguchi khe khẽ nói với giọng bình thản.

- Em biết không, Bắt trẻ đồng xanh kể về câu chuyện của một cậu bé lạc lối vì không quen với cuộc sống ở trường học, và bị đuổi vì kết quả học tập kém.

Người kể chuyện là Holden, cậu ta lúc nào cũng phàn nàn. về gia đình, trường học, bạn bè, giáo viên... cậu ta phàn nàn về tất cả mọi thứ.

Nói theo cách bà chị Cô gái văn chương của anh thường nói thì đó là một câu chuyện có hương vị như dùng thìa bạc xúc từng muỗng ngô đóng hộp bỏ vào miệng... mỗi lần nhai là lại mang theo vị ngọt của ngô non, lại có chút cô đơn lạnh lẽo. Chii có thích ngô đóng hộp không?

- ... Em thuộc phái ăn mì là nhất định phải bỏ ngô vào.

- Nếu vậy em thử đọc câu chuyện này xem.

Hãy thử quan sát cậu bé Holden nhạy cảm và tùy hứng. Những chuyện xảy ra với cậu ấy... và suy ngẫm về cảnh cuối xem.

Noguchi cầm quyển sách khẽ gõ vào đầu tôi rồi đứng dậy.

Không cam lòng khi bị anh ta đối xử như trẻ con, cho nên tôi lâu bầu.

- Rõ ràng là một tên lolicon biến thái vậy mà còn đi thuyết giáo tôi. Tôi ghét nhất những người như anh. Cả anh và Takeda đều đáng ghét như nhau.

- Takeda là ai?

- Là một giáo viên dối trá.

Noguchi nheo mắt nhìn tôi.

- Nếu vậy thì chắc hẳn cô giáo Takeda cũng giống như anh, nhìn thấy em đang hoang mang ở mép đồng lúa mạch nên mới cảm thấy lo lắng.

- Cái gì chứ.

- Là câu chuyện của Bắt trẻ đồng xanh đấy.

- Thật nhàm chán.

- Vậy à? Nhưng mà hôm nay anh rất vui khi được hẹn hò với Chii. Anh rất đề cử em đọc quyển sách này. Bản dịch của Nozaki cũng được mà của Haruki cũng được, anh đều thích cả hai.

Noguchi đứng dậy.

- Tôi biết rồi! Đó chỉ là một câu chuyện tình trên đồng lúa mạch chứ gì! Thật là nhàm chán!

- Nói dối không tốt đâu, Chii.

Noguchi cười cười bỏ lại những lời đó rồi rời đi.

- Đồ đàn! Biến thái! Đồ thích thuyết giáo! Ông chú! Đồ đàn! Đồ đàn! Đồ

đần!

Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta và hét lên. Rồi cảm thấy như vậy còn chưa đủ, tôi nắm tay nắm mạnh xuống sàn. Nhưng làm vậy chỉ khiến những ngón tay của tôi thêm đau.

Cái gì mà hẹn hò! Nghĩ tôi làm việc không công à!

Nghĩ lại thì anh ta chưa làm gì tôi cả...

Cái này... nếu như là bình thường thì đương nhiên sẽ là... dĩ nhiên là tôi cũng không hề có ý định làm vậy, nhưng mà anh ta chỉ dẫn tôi đi chơi cầu lông rồi thôi, rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?

Chẳng lẽ vì tôi trông trẻ con quá?

Không phải túp người yêu thích của anh ta?

Tôi bị chơi xỏ ư!?

Mặc dù rất tức giận, nhưng tôi lập tức nhận ra một chuyện quan trọng hơn.

Tiền! 50.000! Anh ta vẫn chưa đưa cho tôi!!!

Tôi phải giải thích thế nào với chị Miya bây giờ.

Ngày hôm sau, trong đầu tôi chỉ biết suy nghĩ về chuyện này, dạ dày cồn cào như có ai đang dùng tay túm lấy.

Em có đi với người ta nhưng không nhận được tiền, nói vậy liệu có được chấp nhận không?

Nếu như mấy chị ấy cho rằng tôi vì sợ hãi nên bỏ trốn, chắc hẳn họ sẽ rất

thất vọng.

- Không ngờ Rika lại chẳng có chút khí phách nào như vậy.

Có lẽ ngay cả chị Tamaki cũng sẽ nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt.

Ôi, làm sao bây giờ.

Tôi không có tâm trí đâu để nghe giảng bài.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi cầm lấy cặp sách rời khỏi lớp.

Tôi định đi gặp chị Tamaki. Nhưng lúc đang đi trên hành lang thì có ai đó nắm lấy tay tôi từ phía sau.

- Em Kojika, bây giờ vẫn chưa phải là giờ tan học.

Takeda mỉm cười nói.

- Hôm nay tôi không khỏe nên muốn về sớm.

Tôi gạt bàn tay của cô ta ra rồi nói như vậy nhưng Takeda lại vẫn nhìn tôi nói với vẻ lo lắng.

- Em Kojika này. Trường chúng ta là trường tư, nếu em trốn học nhiều quá thì sẽ bị đuổi đấy.

Chắc hẳn Takeda không muốn trong lớp mình có người bị đuổi học. Bởi vì cô ta là "giáo viên có quan hệ rất tốt với học sinh". Cho nên cô ta không muốn mất điểm trong mắt những người xung quanh.

- Cho dù bị đuổi thì cũng không sao cả. Dù sao trước giờ tôi vẫn ghét ngôi trường này, như thế lại càng tốt.

Tôi muốn nhanh tới gặp chị Tamaki nhưng lại bị ngăn cản, cho nên tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, lời nói cũng trở nên thô lỗ.

Takeda càng tỏ vẻ lo lắng hơn.

- ... Em Kojika này... cô nghĩ trước hết em nên tập cho bản thân cười lên.

- Cô nói cái gì hả!

Takeda nhìn tôi và nở một nụ cười đáng ghét.

- Hi hi, nếu em làm vậy, chắc hẳn em sẽ có thêm nhiều bạn bè, như vậy thì các thầy cô và trường học cũng sẽ trở nên thoải mái với em Kojika hơn.

- Nhưng đó là dối trá. Không muốn cười nhưng vẫn phải cười, nghe thật thâm hiểm.

Takeda tiếp tục nói với nụ cười dịu dàng không dối như đang mang một cái mặt nạ.

- Đúng thế... đó là dối trá. Nhưng có thể nó sẽ có tác dụng với em Kojika.

- Tôi không muốn như vậy. Tôi chán ghét sự dối trá.

Đúng vậy, tôi sẽ không trở thành một học sinh cấp 2 hèn nhát và nhàm chán chỉ biết sống tạm bợ mỗi ngày, tôi cũng sẽ không giống như những người lớn dơ bẩn đó.

- Nếu muốn đuổi học tôi thì cô cứ đuổi đi.

Sau khi quăng lại những lời đó, tôi bỏ lại Takeda và trường học sau lưng.

Không sao cả, cho dù bị đuổi học thì tôi vẫn còn chốn dung thân.

Mối quan hệ giữa tôi và chị Tamaki nhất định là "chân thực".

Mọi người sẽ hoan nghênh tôi như mọi ngày.

Chỉ cần tôi nói thật, cho dù không có tiền đi nữa, các chị ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi.

Sẽ không sao cả đâu.

Sẽ không sao cả đâu.

Sẽ không sao cả đâu.

Tôi tự nói với bản thân như vậy, và chạy tới nơi chúng tôi vẫn hay gặp nhau.

Vừa nhìn thấy tôi, chị Miya ngừng cuộc nói chuyện lại, rồi chị ấy nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng và nói.

- Rika, em đã phản bội đúng không?

- ...Ờ.

- Em đã mặc kệ Noguchi và bỏ trốn đúng không, thật đáng thất vọng.

- Bỏ trốn ư, không phải, em không...

- Noguchi nói đã chờ một giờ nhưng không có ai tới cả, sau đó anh ta không chờ được nữa rồi bực mình rời khỏi cửa hàng.

- Sao cơ?!

Tôi không hiểu chị Miya đang nói gì cả. Tại sao mọi người lại trừng mắt nhìn tôi như vậy, tại sao họ lại trách cứ tôi.

Không phải tôi đã gặp Noguchi và tới nhà thể dục chơi cầu lông với anh ta sao. Sao chị ấy lại nói tôi đã mặc kệ Noguchi chứ?

Chuyện đó không đúng.

Nhưng mọi người trông rất tức giận.

Chị Tamaki nói với tôi bằng giọng lạnh lùng mà tôi chưa từng nghe bao giờ.

- Rika, tự tiện rời khỏi trò chơi là làm trái quy tắc. Nếu em nói mình không bỏ mặc Noguchi thì hẳn là em phải có tiền đúng không.

- Cái này... em quên nói anh ta đưa tiền... hơn nữa, em cũng không đi khách sạn, cũng không làm chuyện đó...

Giọng nói của tôi run rẩy và dần trở nên nhỏ xíu.

Chẳng hiểu sao phôi tôi như có ai túm lấy, tôi không tài nào hít thở một cách bình thường được. Cổ họng tôi như có cái gì kẹt trong đó.

Những gì tôi nói đều là thật, nhưng mọi người vẫn nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ. Ngay cả chị Tamaki cũng đang nhìn tôi với ánh mắt sắc nhọn như dao.

- Nếu không có tiền thì Rika, em quả nhiên là một kẻ hèn nhát phá hỏng cuộc chơi. Chị không có một người bạn hèn nhát như vậy.

- Chuyện này...

Nỗi sợ hãi xâm chiếm trái tim tôi.

Ngoại trừ nơi này, tôi đã không còn nơi nào để đi nữa.

- Nếu như em muốn chứng minh vẫn là bạn của bọn chị thì chúng ta sẽ chơi một trò chơi nữa. Tuy nhiên lần này số tiền sẽ là 100.000.

- 100.000 ư!!!

- Đúng thế. Không được ăn trộm tiền của mẹ, việc đó là phạm quy. Bởi vì đây là trò chơi, cho nên nó phải là tiền do Rika tự kiếm được. Kì hạn là ngày mai.

Một mình tôi... kiếm 100.000!? Chỉ trong một ngày ư!?

Chuyện đó là không thể!

- Rika, nếu em vẫn muốn làm bạn với bọn chị, em nhất định có thể làm được đúng không?

Chị Tamaki mỉm cười. Nụ cười gợi cảm mà tôi vẫn luôn yêu thích.

Nhưng hôm nay nó lại tràn đầy ác ý.

Những người khác cũng đột nhiên trở nên thân thiết, lần lượt đặt tay lên đầu và vai tôi nói với giọng ngọt ngào.

- Sẽ không sao đâu, Rika nhất định sẽ làm được.

- Đúng thế, bởi vì Rika là bạn của chúng ta mà.

- Lần này đừng phản bội nữa nhé, Rika.

100.000 trong vòng một ngày.

Làm sao một học sinh cấp 2 có thể chuẩn bị số tiền đó được chứ.

Nhưng nếu tôi không chuẩn bị được 100.000, mọi người sẽ không xem tôi

là bạn nữa.

Tôi lấy điện thoại lên trang web hẹn hò, cố gắng tìm đối tượng.

... Tôi tên là Chii. Tôi đang cần một người sẽ hẹn hò với mình.

... Tôi đang học lớp 8. Tên là Chii.

... Có ai muốn trở thành người nói chuyện với Chii không. Chii năm nay 14 tuổi.

Ngày hôm đó nội dung đều do chị Miya nghĩ giúp tôi, việc thương lượng giá cả cũng do chị ấy làm. Nhưng hôm nay tôi phải tự làm một mình.

Cho dù đối phương nhìn thấy tin nhắn của tôi và gửi mail tới thì tôi cũng không biết phải làm sao để thương lượng với một người mà tôi không biết mặt.

Có lẽ là vì mail của tôi quá cứng nhắc nên đối phương nghĩ sẽ không kiểm soát được gì cả, mãi mà không có hồi âm.

Khi tôi nói như vậy, có người xem tôi là đồ ngốc, có người trả lời là tôi đang đùa à, có người thì mắng tôi một trận rồi chấm dứt cuộc đối thoại. Nếu không phải vậy thì cũng chỉ nhận được những dòng chữ hay bức hình kêu gọi đầy buồn nôn thay cho câu trả lời, tôi không thể phán đoán được mình nên gặp ai trong số những người này.

Tôi ngồi ở một góc trong tiệm đồ ăn nhanh, bờ vai co rúm, mắt đầy tơ máu, đầu đau nhói vì phải nhìn vào màn hình và bấm phím suốt nhiều giờ liền.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Mồ hôi túa ra, những ngón tay bấm phím cũng trở nên ẩm ướt. Tôi không

thở được, đầu nóng bừng.

Chỉ có thời gian là tiếp tục trôi qua, những chiếc bàn trong tiệm lần lượt bị lấp kín bởi những cô gái mặc đồng phục có vẻ như vừa từ trường học trở về.

Ai cũng đi với bạn và cười nói rất vui vẻ. Chỉ có duy nhất tôi là ngồi một mình.

Cốc trà sữa đã lạnh ngắt, tôi còn chưa uống một miếng nào. Tôi bắt đầu muốn khóc.

Nhưng cho dù tôi khóc đi nữa thì cũng sẽ chẳng có ai tới giúp tôi cả.

Tôi chớp chớp mắt sau đó lại trừng mắt nhìn vào điện thoại và bắt đầu việc trao đổi.

Bầu trời bên ngoài đã hơi trắng bệch, sau đó dần đổi sang màu đỏ của buổi hoàng hôn.

Tôi vẫn chưa thể thương lượng thành công với ai cả.

Nếu cứ thế này thì tôi sẽ phải gặp đối phương vào ban đêm. Như vậy quá nguy hiểm.

Nhưng tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Dù là ai cũng được, tóm lại là phải nói chuyện được cái đã. Cố gắng chọn những người lớn tuổi một chút. Người như vậy có thể trả tôi nhiều tiền hơn.

Khi tôi ngộ ra và chuẩn bị gửi tin nhắn cho một người là "Nhân viên công sở 60 tuổi".

- Trông em đáng yêu quá. Em ngồi một mình à?

Tôi quay đầu lại vì cứ tưởng đó là Noguchi.

Nhưng không phải.

Đứng đằng sau tôi là một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest. Tóc nhuộm màu nâu nhạt nhìn có vẻ trẻ tiền.

Anh ta đặt lên bàn một cái danh thiếp. Bên trên là tên của một công ty mà tôi chưa từng nghe tên.

Người đàn ông mỉm cười nói.

- Anh đang làm nghề chụp hình cho tạp chí, em có muốn làm người mẫu không? Studio của anh ở gần đây, em có muốn tới chụp thử một chút không? Đương nhiên anh cũng sẽ trả một chút thù lao cho em.

- Một chút là có được 100.000 không?

Tôi biết là không thể nhưng vẫn thử nói ra. Người đàn ông cười khố.

- Như vậy thì nhiều quá. Nhưng mà mùa thu bên anh sẽ bán tuyển tập băng hình nên đang tìm các cô gái tuổi như em, nếu em được đạo diễn vừa ý thì có thể ứng trước một khoản cỡ đó.

Tôi nghĩ gì mà lại đi tin một câu chuyện đầy khả nghi như thế này chứ.

Nếu là lúc bình thường, tôi đã nhanh chóng đuổi anh ta đi. Nhưng bây giờ tôi lại rất cần tiền, so với việc hẹn hò với một người đàn ông mà tôi không quen biết thì người trước mặt này trông đáng tin hơn một chút. Đúng thế, nếu thấy không ổn tôi chỉ cần bỏ chạy là được.

- Thế nào?

- Tôi hiểu rồi.

Tôi gật đầu.

20 phút sau, anh ta dẫn tôi tới một tòa nhà.

- Tên em là gì?

-... Chii.

- Chii sao. Tên nghe đáng yêu ghê. Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?

- 14.

- Em là học sinh cấp 2 hả?

- Lớp 8.

- Đừng căng thẳng quá. Thử nhìn về phía trước cười lên xem nào.

Căn phòng trống hoác, bức tường màu xám bong ra từng mảng, tôi ngồi trên chiếc sofa màu hồng đặt trong phòng và đáp nhát gừng các câu hỏi của anh ta.

Anh ta đang thu hình thì phải.

Trong phòng, ngoài người đàn ông đã dẫn tôi tới đây còn có ba người đàn ông khả nghi khác đang đứng, họ cùng nhìn về phía tôi, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt.

Như thế này tôi thật sự có thể kiếm được tiền sao.

Nếu như tôi có thể kiếm được 100.000. Nhất định chị Tamaki sẽ khen ngợi tôi. Sẽ lại coi tôi là bạn...

Tôi đột nhiên nhận ra vẻ cười cười của mấy người đàn ông đang soi mói

nhìn tôi trông chẳng khác nào nụ cười của chị Tamaki trưa nay.

Tôi thật sự đang hi vọng vào điều gì vậy

Tôi thật sự nên có mặt ở đây sao.

- Ừm~, biểu cảm không tự nhiên chút nào cả. Này, em thử cởi áo ra xem.

- Hả?

Áo... bởi vì đây là đồng phục hè, nên nếu tôi cởi ra thì cũng chỉ còn áo lót...

- Thử cởi áo ra có khi tâm trạng sẽ thoải mái hơn một chút đấy.

Người đàn ông quay phim nói với giọng buồn nôn.

Những người đàn ông xung quanh cũng cười nham nhở.

- Nào nhanh lên.

- Ồ? Em căng thẳng quá nên không cử động được à? Chii đúng là người hay xấu hổ nhỉ. Vậy để mấy anh này giúp em cởi nhé.

Ba người kia tiến về phía tôi.

Toàn thân tôi nổi hết da gà.

- Đừng, không được tới đây!

- Vậy em tự cởi hả?

Anh ta hỏi tôi với giọng nhừa nhựa.

- Em mồn tiền mà phải không?

Lòng tôi siết lại.

Khuôn mặt của chị Tamaki, chị Miya lần lượt hiện lên trong đầu tôi. vẻ mặt thân thiết gọi tôi là "Rika!", ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, và bàn tay đặt trên vai nói rằng "Em có thể làm được mà, Rika" cộng với nụ cười nhàn nhạt.

Trong lòng tôi hỗn tạp đủ loại cảm xúc, tôi tự cảm thấy tuyệt vọng vì sự ngu ngốc của bản thân, bị vây quanh bởi những kẻ này, tôi chẳng có chỗ nào để trốn cả, vào lúc này, điều duy nhất tôi còn có thể làm là tự cười đùa của mình, tôi bỗng dưng muốn khóc khi nghĩ như vậy.

Bởi vì nếu tôi phản kháng, tôi sẽ gặp phải chuyện còn tồi tệ hơn.

Hơn nữa, việc tôi rơi vào hoàn cảnh như thế này cũng là do tôi tự làm tự chịu, tôi không muốn để cho những người này thấy bộ dạng khóc lóc thảm hại của mình.

Nếu tôi làm vậy, những người này sẽ chỉ càng đặc ý hơn.

- Đừng tới đây, để tôi tự cười.

Tôi trừng mắt nhìn người quay phim và cố gắng nói với giọng mạnh mẽ.

- Vậy sao... được rồi, vậy chúng ta tiếp tục thôi.

Vẫn nhìn chăm chăm vào người quay phim, tôi đứng dậy khỏi ghế sofa.

Không được, chân tôi run quá.

Tôi cười ruy băng ra.

Thật đáng sợ.

Tôi sẽ ra sao chứ.

Mang theo tâm tình như đang đứng trước vách núi, tôi đưa tay lên cái cúc áo đầu tiên...

- Không được.

Đúng lúc này, một giọng nói cực kì lạnh nhạt vang lên.

- Trường chúng ta cấm làm thêm.

Trông thấy người vừa mở cửa bước vào, tôi không dám tin vào mắt mình.

Takeda...!?

Không đúng, bầu không khí không giống.

Takeda ở trường là một giáo viên trẻ con hết như học sinh, có lúc cười có lúc khóc, có lúc lại xụ mặt tức giận, biểu cảm rất nhiều, giọng nói cũng ngọt ngào đáng yêu như một nhân vật hoạt hình.

Nhưng người giống hết như Takeda đang đứng trước mặt tôi bây giờ lại có vẻ mặt trống rỗng hết như một con búp bê. Ngay cả những người đàn ông xung quanh cũng bị vẻ mặt vô hồn lạnh lẽo đó dọa sợ. Họ nhìn vào người mới tới với ánh mắt như đang nhìn một sinh vật kì dị.

Đúng vậy, đây là một người khác.

Thứ nhất, Takeda không nên xuất hiện ở đây. Hơn nữa thời điểm này cũng quá trùng hợp.

- M-Mày là ai?

Một người đàn ông cuối cùng cũng mở miệng.

... Tôi là giáo viên chủ nhiệm của cô bé này.

Người đó trả lời một cách bình thản.

Giáo viên chủ nhiệm!?

V-Vậy ra đây thật sự là Takeda sao!!!

Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc thì một bàn tay ấm áp đã nắm lấy tay tôi. Bàn tay mềm mại hết tay em bé. Tay của Takeda...

-... Chúng ta về thôi, em Kojika.

Takeda kéo tay tôi.

Đưa tôi từ trên bờ vực thẳm về nơi an toàn.

-... Tạm biệt.

Vẫn với giọng đều đều, Takeda dẫn tôi định rời đi, mấy người đàn ông vội ngăn chúng tôi lại.

- Đứng lại!

-... Những đoạn phim mới quay vừa rồi xin quý vị có trách nhiệm hủy bỏ chúng.

- Mà đang đùa tao đây à?

-... Không được à?

- Đương nhiên rồi.

-... Vậy sao. Vậy thì kế tiếp đành giao cho anh rồi.

- Này giờ mà nói cái gì vậy hả con kia!

Khi mấy người đàn ông định xáp lại thì đèn trong phòng phụt tắt.

- Oa!

- Hự!

Cứ như thế đó là tín hiệu, Takeda nắm lấy tay tôi bỏ chạy.

Trong phòng vang lên những âm thanh rất lớn, là sự hỗn tạp của tiếng kính vỡ, tiếng người kêu gào, tiếng giẫm chân...

Trong số đó tôi có thể nghe được âm thanh vui vẻ quen thuộc.

- OK! Đã tiêu hủy xong đoạn phim tự giới thiệu của nai con rồi!

- Thằng chó chết!

- Giết nó!

Tiếng đánh nhau. Rồi lại có tiếng thứ gì đó lật nhào.

Những âm thanh đó dần rời xa.

Takeda vừa kéo tay tôi vừa chạy xuống những bậc thang của tòa nhà.

- Đây, người vừa nói nai con đó...

- Là Ryuu. Không sao đâu... anh ấy quen với chuyện này rồi, sau khi cản chân bọn họ một lúc anh ấy sẽ đuổi theo chúng ta.

- Quen ư?

Còn nữa, "Ryuu" là ai? Giọng nói vừa rồi không phải là của Noguchi sao? Noguchi là Ryuu sao? Takeda và Noguchi là người quen sao?

Người đang nắm tay tôi thật sự là Takeda sao?

Tại sao trông cô ta hoàn toàn khác với người ở trường vậy?

Trong đầu tôi quay mòng mòng những câu hỏi, trái tim tôi đập liên hồi, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn, tựa như đang đứng trong một cơn lốc xoáy.

Trong bóng tối mịt mờ đưa tay không thấy ngón, tôi không biết bàn tay mềm mại này đang định đưa mình đi đâu.

Những ngọn đèn nê-ông của khu phố mua sắm dần hiện ra hai bên đường, chúng tôi lách vào đoàn người... rồi tiếp tục chạy cho đến khi không thở nổi nữa...

Khi tôi hoàn hồn trở lại thì thấy mình đang đứng thở phì phò ở trong công viên.

- Học... học...

- ...

Takeda cũng thở không ra hơi. Cô ta đứng bên cạnh tôi, mặt cúi gằm, hai bả vai nhấp nhô lên xuống.

Hơi thở của chúng tôi hòa tan vào trong bầu không khí ẩm áp ngày hè.

- Anh đã bảo là em thiếu vận động rồi mà, nai con.

Nghe thấy thanh âm vui vẻ đó, tôi quay đầu lại thì thấy Noguchi đang đứng ở dưới một ngọn đèn đường cười cười.

Hình như anh ta bị đấm, môi nứt ra, má cũng hơi sưng lên. Nhưng nét mặt của anh ta lại như chẳng có việc gì.

- A, Ryuu, mặt anh kìa.

Takeda chạy tới vò nước thấm ướt khăn tay rồi bắt đầu sơ cứu.

- Ryuu ăn tiền là ở mặt thôi, cho nên phải bảo vệ cho kĩ chứ. Bị đâm thì lấy bụng ra đỡ cũng được mà.

- Nay sao em lại nói quá đáng thế.

Takeda hoàn toàn quay về như mọi khi, kiễng chân lên dùng khăn tay in hình gà con lau mặt cho Noguchi. Noguchi cũng cúi đầu xuống đặt tay lên hông Takeda như đang ôm lấy cô ta, trông hai người rất tình tứ.

Takeda mỉm cười ngọt ngào.

- Bởi vì em thích mặt của Ryuu mà.

- Chỉ có mặt thôi sao?

- Cái gì của Ryuu cũng thích hết~. Cảm ơn anh đã bảo vệ em Kojika nha. Thật tốt khi có Ryuu vô công rồi nghề rảnh rồi từ sáng tới chiều như vậy.

-... Quá đáng.

Tôi ngẩn người nhìn hai người đối đáp.

Tại sao... lại như thế này.

Cổ họng tôi phát ra tiếng nấc.

Cả Takeda và Noguchi cùng quay sang nhìn tôi.

-... Em Kojika?

-... Nai con?

Dường như tôi đang khóc.

Tựa như một đứa bé bị bạn bè vứt bỏ, những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi.

- C... Cái gì chứ... tôi... chẳng hiểu gì cả... Takeda và Noguchi là người quen sao...? Tại sao... cô lại... tự dưng xuất hiện như vậy... đều là lỗi của Noguchi... bởi vì anh... mà tôi bị bạn bè... gọi là kẻ phản bội... nên sự tình... mới thành ra như thế... híc...

- Anh biết chứ.

Noguchi lại gần tôi, dùng ngón tay giúp tôi gạt nước mắt.

- Những người đó đã nói với em rằng nếu muốn được bọn họ tha thứ thì phải kiếm được 100.000 đúng không? Cho nên em mới bị lừa đi quay video.

-... Híc.

Tôi muốn nói là vì anh không chịu trả tiền nên tôi mới thành ra như vậy, nhưng cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Nước mắt của tôi không ngừng lại được.

- Nai con này... chắc em cũng nhận ra rồi, nhưng mà gã bắt chuyện với em là cùng một giuộc với cô gái Tamaki, người mà em vẫn gọi là bạn.

Cùng một giuộc với chị Tamaki ư...?

Noguchi nói tiếp với giọng lo lắng.

- Hôm qua khi em gặp anh lần đầu ở trong cửa hàng đó, em đang đợi đối tượng hẹn hò đúng không. Hai người đã lấy ám hiệu là Bắt trẻ đồng xanh của Salinger... Cho nên anh mới thấy không ổn mà chạy tới bắt chuyện với em

trước.

- ... Noguchi... không phải là Noguchi sao?

- Ủ, anh xin lỗi. Anh tên là Sakurai Ryuuto. Anh được giáo viên chủ nhiệm của em nhờ vả nên thời gian này anh vẫn lén quan sát em. Ngoài ra anh cũng đã điều tra về những người bạn của em. Cô gái tên Tamaki đó là người môi giới, bắt những cô gái ngây thơ đi hẹn hò hoặc là đi quay phim để thu tiền hoa hồng.

Cố họng tôi nghẹn lại.

Tôi cũng từng ngờ ngợ.

Rằng có phải chị Tamaki đang lừa gạt tôi, rằng cho dù tôi mang về 100.000 yên, dù chị Tamaki có tán dương tôi, thì đó cũng không phải là "chân thật".

- Híc... em biết rồi... N-Nhưng mà... em chỉ là ăn may... mới qua được kì thi... trường học không theo được... cũng không có bạn bè... không có chỗ dung thân dành cho em... em chỉ có thể... đi tới đó mà thôi...

Tôi là đồ đàn. Tôi biết rõ điều đó... nhưng cho dù biết vậy, tôi vẫn không biết nên làm sao cho tốt.

Nghe tôi khóc và nói lên nỗi niềm thật sự của mình, Sakurai lâu bầu "Ài, thật hết cách", sau đó anh ta nhắc bổng tôi lên.

Sau đó anh ta đặt tôi ngồi lên trên một con ngựa bằng nhựa trong công viên, khi tôi nghiêng người về phía trước, con ngựa cũng đong đưa theo.

Tôi dùng hai tay ôm lấy mặt khóc nức nở, Sakurai một tay đỡ đưa con ngựa như đang đưa nôi, một tay xoa đầu tôi và nói với giọng dịu dàng.

- Em đọc Bắt trẻ đồng xanh chưa?

Tôi vừa khóc vừa lắc đầu.

- Ở trong đoạn cuối của Bắt trẻ đồng xanh... nhân vật chính Holden đã đi cùng cô em gái học tiểu học tới vườn bách thú... em gái của cậu là một cô bé rất đáng yêu và dễ mến. Cô bé rất lo lắng cho anh trai khi cậu cứ lang thang suốt ngày kể từ khi bị đuổi học, cho nên mỗi lần Holden đi ra ngoài cô bé đều đòi đi theo.

Sau đó, khi trở về từ vườn bách thú, hai người ghé qua công viên, cô em gái leo lên vòng quay ngựa gỗ chơi, còn Holden thì ngồi ở ghế dài bên em gái. Đúng lúc này thì trời mưa... thế là em gái thò tay vào túi áo khoác của Holden lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ và đội lên đầu cho anh trai...

Trong cơn mưa rào, Holden ngồi trên ghế nhìn em gái đang ngồi trên ngựa gỗ.

Khi em gái vẫy tay, Holden cũng vẫy tay. Mỗi lần thấy em gái tiến lại gần, trong lòng cậu lại cảm thấy ấm áp.

Dưới ánh trăng kì ảo màu đỏ như ruột dưa gang, con ngựa làm bằng nhựa đông đưa kéo kẹt...

Sakurai xoa đầu tôi bằng bàn tay thật lớn của anh ta.

- Có người quan tâm tới bản thân là một chuyện... rất tốt.

Dù cho bản thân nghĩ rằng mình không còn nơi chốn dung thân, chỉ còn một mình, chắc hẳn trên đời này vẫn còn ai đó nghĩ về em. Nai con à, cô giáo của em vẫn luôn lo lắng cho em đấy... Anh đã được nghe kể rất nhiều điều về em. Như hôm nay em lại nghỉ học... hay hôm nay lại cúp tiết về sớm...

... Hì hì, em Kojika, em nhất định phải đến trường đấy nhé.

Trong đầu tôi hiện lên nụ cười vui vẻ của Takeda, ngực tôi đau nhói.

Tôi khẽ nhìn về phía Takeda, chẳng biết từ lúc nào, khuôn mặt cô ta đã lại trở nên giống như búp bê, cô ta đang nhìn tôi. Vì Takeda lúc này và Takeda lúc đang cười khác biệt quá lớn, cho nên sống lưng tôi không khỏi run lên.

Đâu mới là Takeda thật sự?

Hiện tại Takeda đang nghĩ gì khi nhìn tôi?

Takeda với ánh mắt lạnh lùng này... thật sự đang lo lắng cho tôi sao?

-... Em không tin được giáo viên... trường học... bạn bè... tất cả đều là dối trá...

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên.

- ... Em nói đúng...

Là giọng của Takeda.

- Nhưng mà... cho dù là dối trá, chỉ cần thật tâm giả vờ mãi, thì một ngày nào đó nó cũng có thể trở thành sự thật.

Dưới ánh trăng màu đỏ, khuôn mặt lạnh lùng, không có trái tim từ từ biến thành một nụ cười rạng rỡ.

Tôi cứ nhìn mãi vào khuôn mặt đó.

Đêm hôm đó, tôi đọc quyển Bức tranh đồng xanh vẫn nằm trong cặp suốt từ hôm qua đến giờ.

Bình thường tôi rất ít đọc sách, ban đầu khi đối diện với những trang sách đầy chữ, hay lối kể chuyện khó hiểu, tôi cứ nghĩ mình không cách nào đọc tiếp được. Nhưng sau khi quen rồi, tôi dần dần cảm thấy đồng cảm với nhân vật chính Holden.

Holden cũng giống như tôi, cậu ta không thể làm thân với bạn bè ở trường, vì nhận điểm kém quá nhiều trong kì thi nên bị đuổi học.

Sau đó, trước kì nghỉ Giáng Sinh, cậu quay về quê nơi ba mẹ và em gái đang sống.

Người nhà Holden đều là những người thông minh xuất chúng, thế nhưng chỉ có Holden là đặc biệt không có tài năng gì, cũng không có mục tiêu.

Chỉ cần vui vẻ là được, cho nên cậu nhiều lần làm những chuyện ngốc nghếch.

Tôi thức trắng đêm nghe Holden phàn nàn. Rõ ràng là rất muốn ngủ, nhưng rồi lại như không thể bỏ mặc một người bạn đang gặp khó khăn, tôi tiếp tục nghe Holden kể chuyện.

... Để tôi kể cho cậu nghe.

Tôi cảm thấy đồng cảm với Holden, có lúc thì lo lắng, có khi chán nản, có khi giật mình, có khi cảm thấy cô đơn, tôi tiếp tục lắng nghe những lời của Holden, cơn buồn ngủ đã biến mất lúc nào không hay.

Không được đi ra ruộng lúa mạch.

Holden sẽ không bao giờ đi ra đó.

Những lời đó là lời nhắc nhở dành cho em gái Phoebe.

Tôi sẽ trở thành người canh giữ để những đứa trẻ đang chơi ở ruộng lúa

mạch không bị rơi xuống vực.

"Bọn trẻ vừa chạy đi là sẽ không biết chúng đã đi đâu. Cho nên lúc đó tôi phải chạy ra tìm và bắt bằng được chúng."

"Tôi muốn trở thành người bắt trẻ ở ruộng lúa mạch."

"Tôi biết việc này nghe thật ngu ngốc. Nhưng thật sự tôi chẳng biết làm gì nữa cả. Tôi biết mà, việc đó nghe rất ngu ngốc..."

Đến cuối cùng liệu Holden có thực hiện được nguyện vọng đó...

Lúc này cậu đang như thế nào ..

Khi bầu trời bên ngoài dần sáng cũng là lúc tôi đọc xong quyển sách, lòng tôi tràn ngập cảm giác xót xa.

Chắc hẳn khi Holden nói rằng mình muốn trở thành người bắt trẻ ở ruộng lúa mạch, trong thâm tâm cậu cũng muốn mình được ai đó bắt lấy.

Muốn có ai đó kéo lại khi mình trượt chân rơi xuống vực thăm.

Takeda đã nắm lấy tay tôi.

Kéo tôi lên từ dưới vách núi.

...Em Kojika này... cô nghĩ trước hết em nên tập cho bản thân cười lên.

... Hì hì, nếu em làm vậy, chắc hẳn em sẽ có thêm nhiều bạn bè, như vậy thì các thầy cô và trường học cũng sẽ trở nên thoải mái với em Kojika hơn.

Ép bản thân cười là một việc thật ngu ngốc và bi thảm, điều chỉ mang tới cho bản thân đau đớn.

Tuy nhiên.

Tôi leo xuống giường, đứng trước gương và thử nở nụ cười.

Hai mắt tôi chẳng đầy tơ máu, bờ môi nhếch lên trông chẳng đáng yêu một chút nào cả.

Dù vậy, tạm thời tôi sẽ ép bản thân phải cười. Tôi nói với bản thân trong gương như vậy.

Nào, bây giờ thì đi rửa mặt thay quần áo rồi tới trường thôi.

Nếu gặp Takeda, tôi sẽ chủ động chào cô ấy. Mặc dù tôi vẫn chưa thể cười một cách tự nhiên, có lẽ mặt tôi trông sẽ rất đáng sợ... nhưng mà chắc hẳn Takeda sẽ mỉm cười với tôi và nói.

"Buổi sáng tốt lành, em Kojika!"

Nụ cười đó có lẽ là giả dối.

Takeda thật sự có lẽ là Takeda với ánh mắt trống rỗng mà tôi thấy hôm qua.

Mối liên hệ giữa giáo viên và học sinh chỉ là tạm thời, cho nên có lẽ nó cũng chỉ là giả dối.

Cho dù vậy, chỉ cần thật tâm giả vờ mãi, thì một ngày nào đó dối trá cũng có thể trở thành sự thật.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nai Con Nỗ Lực Và Người Lữ Hành Hèn Nhát

"Em Kojika này... cô nghĩ trước hết em nên tập cho bản thân cười lên. Nếu làm vậy, chắc hẳn em sẽ có thêm nhiều bạn bè, như vậy thì các thầy cô và trường học cũng sẽ trở nên thoải mái với em Kojika hơn."

Một tháng trước, tôi được một giáo viên giả dối đề nghị như vậy với nụ cười nghiêm túc.

Cho nên tôi bắt đầu nghiêm túc theo học ở ngôi trường tư thục nữ mà tôi ghét cay ghét đắng.

Sáng hôm nay, tôi cũng tự cổ vũ bản thân trên hành lang trước khi bước vào lớp.

- Nào, cười lên, cười lên.

Tôi vừa bước đi vừa tự ám hiệu cho bản thân như vậy.

- Chào buổi sáng mọi người.

Trước tiên tôi chào các bạn học đang đứng nói chuyện ở cửa với giọng vui vẻ, ngôn từ rõ ràng. Khóe miệng tôi nhếch lên, mắt cong lại thành hình một nụ cười.

- A... cái này.

- M-Mình phải chuẩn bị dụng cụ thực hành, hôm nay tới phiên mình.

Vẻ mặt của hai người đó hết như nhìn thấy thứ gì không nên thấy, rồi họ vội quay mặt đi và quay trở về chỗ ngồi của mình.

Không còn cách nào khác, tôi quay sang bắt chuyện với một nhóm khác.

- Thế nên hôm qua mình hạ quyết tâm và gửi tin nhắn cho Takase rồi.

- Thật không, bố thật dũng cảm, Matsuda.

- Cậu ấy trả lời chưa?

Nhưng bọn họ không thèm để ý tới tôi và vẫn tiếp tục nói chuyện.

Tôi mang theo nụ cười dán trên mặt đi về chỗ của mình. Sau đó quay sang cười với cô bạn ngồi bên.

- Chào buổi sáng.

Cậu ta cũng tránh đi ánh mắt của tôi, rồi nói với vẻ bối rối.

- Mình phải đi vệ sinh trước khi sinh hoạt đầu giờ mới được.

Rồi đứng dậy đi ra ngoài.

- Cô là đồ nói dối, Takeda. Cho dù tôi có cười suốt cũng chẳng có ai thèm quan tâm cả.

Tan học.

Tôi đang giúp chuẩn bị tài liệu ở phòng giáo viên.

Vừa xếp những tờ tài liệu lại thành tập rồi bấm ghim lia lịa, tôi vừa than phiền như vậy.

Takeda cười vui vẻ.

- Hì hì, em Kojika có cố gắng quá nhỉ, giỏi ghê! Hôm nay cho dù bị mọi người xem như không khí cũng không cúp học bỏ về, đây có thể coi là một tiến bộ vượt bậc rồi.

- C-Cô theo dõi tôi à!

- Cô là giáo viên chủ nhiệm của em mà. Đương nhiên cô phải quan sát em rồi~

Giáo viên với khuôn mặt trẻ măng không khác gì một học sinh cười hì hì và nói như vậy.

Cho đến giờ tôi vẫn cảm thấy bối rối vì Takeda lúc đó, và Takeda đang cười hì hì, được mọi người gọi là "Chii" ở trường học này hết như hai người khác nhau.

Ai mới là Takeda thật sự?

- Tôi không cần cô quan sát. A thiệt tình, ban đầu còn tốt đẹp thế cơ mà. Lúc đầu khi tôi chào, mặc dù vẫn có chút cảnh giác, nhưng họ vẫn đáp lại.

Từ trước đến giờ tôi vẫn rất ghét ngôi trường này, tôi không hợp nói chuyện với đám bạn học trầm lặng trong ngôi trường nữ này, cũng chưa từng muốn chủ động nói chuyện với họ.

Cho nên, bây giờ khi mà một năm rưỡi đã trôi qua, cái lúc mà mọi người đều đã xác định được nhóm của mình nằm ở đâu như thế này, việc bắt chuyện với bọn họ cần rất nhiều dũng khí.

Cho dù vậy, tôi vẫn cố mỉm cười và chào hỏi 1 bọn họ.

"O!? A, ừm... chào buổi sáng"

Ban đầu họ cũng chào lại tôi, lúc đó tôi đã cảm thấy rất vui.

Mặc dù đó chỉ là một lời chào.

Tuy nhiên tôi lại vui vẻ như thể bản thân đã được đón nhận.

Ngày tiếp theo, khi bước vào lớp, tôi đều chào mọi người, giờ nghỉ trưa tôi cũng bắt chuyện với cô bạn bàn bên.

Mặc dù đó cũng chỉ là những câu hỏi băng quơ kiểu "Tiết tiếp theo học ở đâu nhỉ?" hay "Bạn biết cách giải bài tập này không?".

Trước kia tôi hay trốn học, tỏ thái độ đối nghịch với giáo viên, trong lớp cũng bị cô lập.

Cho nên khi bị tôi đột ngột bắt chuyện như vậy, chắc hẳn đối phương cũng rất sợ hãi.

Mặc dù mắt tròn tròn, giọng cũng nghe có vẻ hồi hộp, nhưng cô bạn đó vẫn tận tình chỉ bài cho tôi.

Đúng thế, một tuần đầu tiên mọi chuyện diễn ra rất tốt đẹp.

Thế nhưng, mọi người dần dần tỏ ra bối rối khi tôi chào, cũng không trả lời khi tôi bắt chuyện nữa.

- Ủ, thật khó chịu. Tôi đã làm gì sai à? Tại sao lại không để ý tới tôi chứ? Nếu có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi chứ. Quả nhiên là vẫn không thích được trường nữ sinh.

- Ủm ừm, khi mọi chuyện không thuận lợi thì tâm tình cũng sẽ trở nên khó chịu. Những lúc như vậy em cứ đến chỗ cô giải tỏa nhé, cô lúc nào cũng sẵn sàng cả.

- ... Mỗi lần tôi đến không phải cô đều bắt tôi phụ việc vặt sao?

- Hì hì, vừa làm việc vặt vừa xả stress không phải là một công đôi việc sao?

Cô ta nói cũng đúng... tôi cũng bắt đầu nghiện bấm ghim tài liệu rồi.

Không được! Tôi đang bị cô ta dắt mũi!

- Tôi cũng không có khóc lóc tới tìm cô an ủi. Tôi không có yếu đuối như vậy. Dù sao tôi cũng quen bị người ta làm lơ rồi, chuyện không có gì to tát cả. Chỉ là, rõ ràng tôi chào hỏi còn tặng kèm thêm nụ cười nữa vậy mà họ lại làm lơ tôi nên tôi tức giận mà thôi.

- Cô biết chứ~ Em Kojika rất mạnh mẽ~

Takeda xoa đầu tôi.

- T-Thôi đi, đừng có mà xem tôi là trẻ con.

- Nhưng mà cô lớn tuổi hơn nhiều~~~u mà~

- Rõ ràng cô đi xem phim bằng giá vé của học sinh cấp hai mà còn dám nói như vậy.

Takeda chỉ mỉm cười khi nghe tôi chọc ngoáy.

- À, em Kojika này. Cô nghĩ nguyên nhân có lẽ chỉ là do hiện tại em quên mất bí quyết để kết bạn thôi.

- Bí quyết kết bạn ư?

- Đúng rồi, em nói hồi tiểu học mình có rất nhiều bạn đúng không. Nhưng bây giờ lên trung học thì em lại tỏ thái độ kiêu căng cho nên mới làm lơ mất

cơ hội kết bạn. Tuy nhiên, chỉ cần em Kojika nỗ lực, chắc chắn em sẽ dần dần nhớ ra chúng, cho nên em không cần quá lo lắng. Đến lúc đó em sẽ thấy việc kết bạn sẽ trở nên rất dễ dàng cho mà xem.

- H-Hừm... không cần cô phải nói, tự tôi cũng biết.

Tôi đầu môi lên nói như vậy.

Takeda lại cười khúc khích.

Đúng là hồi ở mẫu giáo với tiểu học tôi có rất nhiều bạn, chưa từng phải lo lắng như bây giờ. Lúc đó tôi chỉ việc nói ra những gì mình suy nghĩ rồi truyền đạt cho đối phương, cho dù cãi nhau thì ngày hôm sau chúng tôi cũng sẽ làm lành.

Tuy nhiên hiện tại tôi lại bận tâm tới việc đối phương sẽ nghĩ gì về những điều tôi sắp nói ra, nếu điều đó không được tiếp nhận, tâm trạng tôi sẽ trở nên rất nặng nề và nhanh chóng bỏ cuộc.

Tôi từng nghĩ chuyện này có phải là do mình vào sai trường hay không.

Tuy nhiên, đúng như Takeda nói, cũng có thể là do tôi tỏ ra kiêu căng, quay lưng lại với những người xung quanh nên mới như vậy...

Hơn nữa, tôi và những người xung quanh cũng không còn là những đứa trẻ vô tư đơn thuần nữa...

Chúng tôi không còn là trẻ con, nhưng đồng thời lại chưa phải là người lớn.

Học sinh trung học là một thứ sinh vật phiền phức như vậy đấy.

Cho dù không thích thì tôi vẫn phải sống trong tập thể. Cho nên tôi vẫn muốn có bạn bè...

- Ấy dà, nếu như mình cứ bị làm lơ như thế này đến tận khi tốt nghiệp thì phải làm sao bây giờ.

Tôi thở dài như vậy khi đứng trước tủ giày.

Trường này liên thông tới thẳng đại học nên tôi sẽ còn bị làm lơ thêm chín năm nữa.

Chà, đương nhiên là tôi không nghĩ tình hình sẽ bi đát tới mức đó...

Khi tôi chuẩn bị đổi giày.

Ồ? Cái gì đây?

Tôi nhìn thấy một phong thư màu lam nhạt ở bên trong tủ.

Chẳng lẽ là thư tình sao?

Nhưng mà trường chúng tôi là trường nữ sinh. A, nhưng mà ở các lớp trên có một chị thích cải trang thành nam giới, nhận được sự mến mộ của rất nhiều người, năm ngoái trong lễ tình nhân tôi còn thấy họ được tặng cả sô cô la và thư tình nữa. Nghe nói chị đó được tỏ tình với tần suất mỗi hai tuần một lần.

N-Nhưng mà, nếu vậy, đây chẳng lẽ thật sự là cho tôi sao...?

Tôi dáo dác nhìn quanh.

Sau khi xác nhận không có ai cả, tôi vội lấy lá thư bỏ vào cặp rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Cho đến khi đã ra khỏi cổng trường, tôi lại nhìn quanh một lần nữa, rồi mới mở phong thư ra.

Tôi làm gì mà lén la lén lút thế không biết. Sao tự dưng tôi lại cao hứng thế này. K-Không đúng, tôi có không có cao hứng...

Tôi nhìn lướt qua bức thư với tâm trạng háo hức.

Đó là một lá thư tay được viết nắn nót bởi nét chữ như của con gái.

"Gửi bạn Kojika Rika,

Xin lỗi vì đột nhiên gửi thư cho bạn thế này.

Chắc hẳn bạn sẽ rất ngạc nhiên.

Mình rất để ý tới bạn Kojika, lúc nào cũng quan sát bạn. Bạn Kojika có gì đó rất khác với những cô gái xung quanh mình. Có chút vụng về, nhưng lại là người rất kiên cường.

Mình muốn thử nói chuyện với bạn Kojika."

Lá thư chỉ có vậy thôi. Trên thư lẫn phong bì đều không có tên người gửi.

Oaaaaaaaaaaaaaaaa, quả nhiên đây là thư tình!

Tôi đỏ cả mặt nhìn chăm chú vào bức thư.

Tôi nhận được thư tình từ một cô gái!!!

Sau đó, tôi tiếp tục nhận được thư từ cô gái bí ẩn đó.

Không chỉ vậy, một ngày tôi còn nhận được mấy lá thư!

Buổi sáng tới trường khi chuẩn bị thay giày, lúc mở tủ sau khi giờ thể dục kết thúc, sau khi trở về từ lớp thực hành, khi lấy sách giáo khoa từ trong hộp bàn, sau giờ tan học, mỗi lần như vậy, khi mở cửa tủ ra, tôi lại thấy một

phong thư với màu sắc trang nhã nằm ở đó.

Nội dung lúc nào cũng rất ngắn gọn kiểu "Hôm nay mình cũng gặp được bạn Kojika", "Hôm nay mình đã thấy bạn Kojika nhảy qua sào trong giờ thể dục. Trông bạn lúc đó thật tuyệt!", "Tiết 2 là thực nghiệm môn Hóa đây", "Mình rất thích Bữa sáng tại Tiffany. Quyển sách yêu thích của bạn Kojika là gì vậy?". "Hôm nay mình đã nướng bánh chiffon ở nhà. Muốn cho bạn Kojika ăn quá", "Sáng hôm nay mình ngủ quên mất. Tí nữa thì trễ học", v.v...

Người này chẳng lẽ có bệnh về tâm lý sao, hay là mắc chức cuồng theo dõi?

Đã một tuần trôi qua kể từ khi tôi nhận được lá thư đầu tiên. Trong khoảng thời gian này tôi đã nhận được tổng cộng 18 lá thư.

Bởi vì thứ Bảy và Chủ nhật nghỉ nên tính ra trung bình một ngày tôi nhận được từ 3 tới 4 bức thư.

Việc này quả thực rất lạ!

Tại sao người này lại biết rõ mọi hành động của tôi đến vậy? Cậu ta có biết việc tôi mua kẹo vị mận hay là konbu vị chua ở cửa hàng tiện lợi không? Hay là khi tôi gặp một con mèo tam thể mập ú trên đường về, tôi đã lấy tay xoa xoa cái bụng tròn vo của nó?

Tôi sờn hết gai ốc, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Bởi vì ở trường tôi không có ai để nói chuyện ngoại trừ Takeda.

Cho dù đối phương không ghi tên, nhưng tôi lại có cảm giác chúng tôi như đang nói chuyện với nhau, mỗi khi lấy thư từ trong tủ hay hộp bàn, tôi vừa cảm thấy khả nghi đồng thời lại có chút vui sướng.

T... Thật mất mặt.

Nhưng quả thật tôi rất vui vẻ khi một người bị tất cả mọi người xung quanh mặc kệ như tôi vậy mà cũng có ai đó quan tâm đến vậy.

Nhưng mà tại sao cậu ấy lại không ghi tên nhỉ. Cậu ấy quan tâm đến tôi như vậy cơ mà, còn nói là muốn thử nói chuyện với tôi.

Người gửi những bức thư đó rốt cuộc là ai nhỉ?

Thích đọc Bữa sáng tại Tiffany, lại còn nướng bánh chiffon ở nhà, tôi thật sự rất muốn biết thân phận thật sự của người đó.

Tôi từng núp gần tủ giày để chờ xem có ai tới nhét thư vào không, nhưng tôi chờ mãi mà đối phương vẫn không xuất hiện, cũng chẳng có lá thư nào cả.

Chỉ đến lúc một đám bạn học đi ngang qua nhìn tôi với ánh mắt khả nghi, tôi mới rời khỏi chỗ đó.

Khi tôi quay lại thì bên trong đã đặt một lá thư rồi.

- Ủ... tò mò quá.

Tan học ngày hôm đó, tôi vừa bước đi trên đường về vừa đọc lá thư mới nhất.

Tôi có nên nói với Takeda về chuyện này không nhỉ.

Nhưng nếu tôi nói với Takeda rằng mình có vẻ như đang nhận được thư tình từ một người bị bệnh cuồng theo dõi, chắc hẳn cô ta sẽ chọc ghẹo tôi. Hơn nữa, lỡ như mọi chuyện không như tôi nghĩ, tôi sẽ bị Takeda chọc quê tới chết mất.

Ủ... làm vậy không được.

- Nhưng mà mình phải làm thế nào mới biết được người gửi thư là ai nhỉ?

Trong lúc tôi đang tròng mắt nhìn vào lá thư màu hồng anh đào lấm bầm....

Thì từ đằng sau tôi vươn ra một cánh tay và bắt lấy lá thư.

- Ồ, thư tình? Nai con được hâm mộ ghê nhỉ.

- Ấc!

Tôi quay lại thì thấy một người đàn ông mặc quần jean áo sơ mi bỏ ngoài quần, khuôn mặt lấm dাগ người trông như người mẫu đang đứng ở đó, trên khuôn mặt anh ta nở một nụ cười vui vẻ.

- S-Sakurai Ryuuto...!

Khi tôi chỉ tay vào anh ta và kêu lên như vậy, hai mắt của Sakurai tỏa sáng lấp lánh.

- Nai con nhớ được tên đầy đủ của anh luôn cơ à.

- Anh là người nói cái tên giả đó cho tôi! Mà đừng có gọi tôi là nai con! Còn nữa, trả thư lại cho tôi!

Tôi đưa tay định cướp bức thư lại, nhưng anh ta đã giơ tay cao lên trời. Tôi với không tới, đáng giận, tôi ghét nhất bọn con trai cao to!

Sakurai đọc lướt qua lá thư với vẻ hào hứng.

- Đây, đừng có tự tiện đọc thư của người khác!

- Thôi nào, đừng nói lời cay đắng như vậy chứ, anh cũng là bạn của nai con mà.

Ừ, cho dù tôi nhảy lên thì cũng không với tới. Thật là nhục nhã.

- Ồ, lá thư này là của con gái gửi mà. À đúng rồi, trường của nai con là trường nữ sinh nhí. Thì ra nai con là hoàng tử bạch mã cơ đấy.

- Ai là hoàng tử bạch mã hả!?

- Về mặt then thùng tức giận này cũng đáng yêu ghê cơ. Nhưng mà nếu đã nhận được thư từ người hâm mộ thì chứng tỏ nai con đã làm rất tốt ở trường rồi. Nai con giỏi quá.

Mang theo nụ cười dịu dàng, anh ta vỗ đầu tôi bồm bộp.

Nhớ lại việc mình đã khóc nức nở khi được Sakurai xoa đầu ở công viên, hai má tôi lại đỏ bừng lên.

Tôi vội gạt tay của Sakurai ra rồi quay mặt sang chỗ khác.

- Không có chuyện đó. Đây không phải thư của người hâm mộ mà là của một người mắc chứng cuồng theo dõi.

- Ồ, chuyện này là thế nào?

Hai mắt của Sakurai tỏa sáng lấp lánh.

Tôi kể cho anh ta nghe mọi chuyện bằng giọng thô lỗ. Bởi vì cũng không có ai đáng tin hơn Sakurai nên tôi cũng không còn cách nào khác.

Sakurai lắng nghe câu chuyện của tôi với vẻ mặt đầy hứng thú.

- Ồ, thích đọc "Tiffany" sao. Khẩu vị cũng không tệ lắm. Nữ sinh ngày nay cũng không được mấy người đọc tới "Tiffany" cả.

Sau khi lắng nghe như vậy, anh ta lại cười rộ lên.

- Rồi sao nữa? Nai con rất muốn biết người gửi thư là ai đúng không?

- Đương nhiên rồi. Ai mà một ngày nhận được từng đó thư cũng thấy khó chịu cả, hơn nữa...

Người gửi thư cũng nói muốn nói chuyện với tôi, tôi kịp nuốt lại những lời này.

Sakurai cười nham nhở.

- Được rồi, vậy để anh hợp tác với nai con. Có lẽ ngày mai chúng ta sẽ biết đối phương là ai rồi.

[Tan học ngày hôm sau]

Sakurai đứng trước cổng trường và nhận được sự chú ý của nhiều người.

- Này, người đó là ai?

- Không biết, nhưng mà trông anh ta ngầu quá!

- Hình như anh ta đang đợi ai đó trong trường chúng ta thì phải.

- Nè nè, chụp hình gửi cho Sayaka đi!

Đám con gái bu lại thì thầm to nhỏ với nhau rồi còn lén lấy điện thoại ra chụp hình nữa. Nếu là bình thường thì khi có một người đàn ông khả nghi xuất hiện, các giáo viên sẽ ngay lập tức đuổi đi, thế nhưng lần này chẳng có ai đứng ra cả. Hơn nữa, cho dù bị rất nhiều cô gái nhìn chăm chăm vào, Sakurai vẫn cười cười một cách thản nhiên.

Với tình hình thế này thì điều tôi nên làm chính là quay lưng đi và trốn ra ngoài bằng đường cửa sau.

Đúng lúc tôi vừa quay người đi.

- Này! Nai con! Anh ở đây này!

- !

Tôi sợ tới mức nhảy dựng lên.

Sakurai đang vung vẩy tay lớn tiếng gọi tôi.

Tên đần độn này! Anh ta còn muốn tôi bị người xung quanh ghét hơn nữa sao!

Sakurai bước qua cổng trường, trông anh ta như chuẩn bị xông vào thánh địa của phái nữ này.

Tôi vội lao tới nắm lấy tay anh ta và kéo ra ngoài.

- Vậy mà tự nắm tay anh luôn, nai con chủ động ghê nhỉ.

- Ổn ào, câm miệng. Bước nhanh lên.

- Bị một cô bé nhỏ tuổi hơn ra lệnh thế này thú vị ghê.

- Oa, anh đừng có mà lại gần tôi, đ-đừng khoác vai tôi!

- Nhưng chúng ta đang hẹn hò mà.

- Chúng ta hẹn hò từ khi nào hả! Không phải anh tới để cho tôi biết về thân phận của người gửi thư sao?

- Ủm, nhưng mà hẹn hò cũng không thể thiếu được.

- Tôi không biết. Hơn nữa trường chúng tôi nghiêm cấm học sinh quan hệ với người khác phái. Hôm nay anh gặp may là không có giáo viên nhìn thấy

đây, nếu không sẽ bị gọi lên phòng họp rồi.

- Giáo viên có tới nói chuyện với anh đó chứ.

- Hả?

- Anh bảo là đang đợi người thân thế là cô ấy chấp nhận luôn. À, cô ấy còn nói để chắc ăn thì anh phải cho cô ấy số điện thoại và địa chỉ mail. Cho nên anh cũng tiện thể hỏi địa chỉ liên lạc của cô ấy luôn, trông cô ấy vui lắm.

Có lẽ chẳng bao nhiêu phụ nữ có thể chông cự được nụ cười ngây thơ của anh ta.

Xem ra anh ta đã dùng nụ cười này để quyến rũ các giáo viên. Khoan đã, giáo viên nào? Trong trường chúng tôi thì giáo viên trẻ tuổi duy nhất cũng chỉ có Takeda, những người khác đều khá lớn tuổi rồi...

Chẳng lẽ là cô Miyahara, giáo viên môn Hóa hơn 40 tuổi vẫn còn độc thân? Hay là cô hiệu trưởng đã quá 60... A, không được, mắt tôi hoa hết cả lên rồi. Dừng lại thôi.

- Xem ra chỉ cần là phái nữ thì ai anh cũng ra tay được nhỉ. Có ngày anh sẽ bị Takeda đâm chết đó.

- Ahaha, nhưng mà anh bị đâm rồi mà. Lúc đó nếu không được đưa tới bệnh viện kịp thời chắc anh cũng ngỏm củ tỏi rồi.

- !

Tôi giật mình.

- A-Anh ta đang nói đùa phải không.

Sakurai cười nói tiếp.

- Thịnh thoảng anh lại hi vọng Chii phát ghen đến muốn đâm anh thêm nhát nữa.

- A-Anh là đồ biến thái, đồ Masochist!

- Mặt đỏ hết cả lên rồi, nai con đáng yêu ghê. Nếu là bảy năm trước mà gặp được nai con, anh chắc hẳn sẽ muốn hẹn hò với em.

- Tôi có chết cũng sẽ không hẹn hò với anh. Mà tại sao lại là bảy năm trước?

Vừa nghe tôi hỏi vậy, ánh mắt của Sakurai liền trở nên ngọt ngào, trông cực kì vui vẻ.

- Ừm... bởi vì bảy năm trước, anh đã gặp được Chii.

- ...

Tôi không biết nói gì hơn.

Mà nói vậy nghĩa là từ sau khi gặp được Takeda, thì đối với anh ta những cô gái khác đều không thuộc đối tượng nữa sao?

Nhưng mà anh ta lại quyến rũ giáo viên, cười đùa với các nữ sinh khác, lời nói và hành động của anh ta chẳng ăn nhập gì với nhau cả...

- Nai con này... dạo này ở trường trông Chii thế nào?

Mới vừa nãy còn ngọt ngào như vậy, đột nhiên anh ta đổi sang giọng bình thản như đang tán gẫu với tôi.

- Thế nào là thế nào... vẫn như mọi khi thôi. Vô tư, nói nhiều, thích chĩa mũi vào chuyện người khác. Lúc nào cũng rất vui vẻ.

-...Vậy sao.

- Anh và Takeda có chuyện gì à? Hai người... cãi nhau hả?

Nhắc mới nhớ, việc tôi gặp Sakurai trên đường về vào ngày hôm qua có lẽ không phải ngẫu nhiên. Có thể anh ta tới để gặp Takeda cũng nên.

Một nụ cười đầy khó hiểu hiện lên trên khuôn mặt của Sakurai. Lúc này, trông anh thật giống một người đàn ông trưởng thành.

- Không có, anh và Chii lúc nào cũng mặn nồng cả.

- À vậy hả, thế thì hai người nhanh kết hôn đi. Khoan đã, tôi đã nói là anh tránh xa tôi ra mà.

Tôi lấy cùi chỏ đẩy anh ta ra, nhưng bàn tay đang đặt trên vai tôi lại càng siết chặt hơn.

- Này, a-anh làm gì thế hả.

- Chúng ta vẫn còn đang hẹn hò mà, nai con.

Anh ta thì thâm vào tai tôi như vậy.

M-mặt anh ta gần quá! Oa... tại sao tim tôi lại đập dữ vậy! Cái bản mặt tên này sao lại đẹp trai thế chứ! Đây là phạm tội! Tôi chợt hiểu được tâm tình của các giáo viên đã bị anh ta lung lạc... không đúng, tôi sẽ không đời nào bị một kẻ không đàn ông như thế này lung lạc cả!

- Đ-Đ-Đừng có tưởng bở, tôi đi với anh thế này chỉ là vì muốn biết người gửi những bức thư là ai thôi. Hôm qua anh bảo ngày mai sẽ biết được, anh không có nói xạo chứ hả. Nếu anh dám nói xạo, tôi sẽ báo cảnh sát là mình vừa bị một kẻ đầu đường xó chợ lolicon giở trò đồi bại.

Trong lúc tôi đang bối rối thì Sakurai lại ôm tôi lại gần hơn, đến nỗi má chúng tôi sắp chạm vào nhau, rồi anh ta thì thầm.

- Em hơi quá đáng rồi đấy. Anh lúc nào cũng thành thật với các cô gái đáng yêu cả. Nhìn xem, người hâm mộ của nai con ở đằng kia kìa.

- Hả?

Tôi nhìn theo hướng ngón tay của Sakura, đối diện chúng tôi là một tiệm bán đồ trang sức.

Trên kính của cửa tiệm đang phản chiếu ra I Sakurai đang ôm lấy vai tôi.

Còn có, ở sau lưng chúng tôi, một cô gái đang ló mặt ra từ đằng sau góc một tòa nhà.

Đồng phục trường chúng tôi!

Lại còn là một gương mặt mà tôi biết nữa!

Tôi giật mình quay đầu lại.

Người kia có lẽ không chú ý tới việc mình đã bị lộ, cho nên khi tôi quay đầu, cậu ấy giật mình không kịp núp đi.

- !

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau.

Tôi sững sờ.

Đối phương cũng giật mình mở to hai mắt.

Mái tóc đen với đuôi tóc hơi uốn lên. Đôi mắt long lanh với hàng mi dài.

Gò má mũm mĩm sắc hoa hồng.

- Horii... Ayase?

Tôi thì thăm tên của cậu ta.

Khuôn mặt của Horii dần trở nên đỏ ửng.

Đột nhiên cậu ta quay lưng lại phía tôi và bỏ chạy với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Tôi không đuổi theo mà chỉ sững sờ đứng nhìn.

Người viết thư cho tôi là Horii sao!?

Ngày hôm sau.

Vừa bước vào lớp, tôi nhìn thấy Horii đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ, vây quanh là các bạn của cậu ta. Tiếng cười khanh khách truyền vào tai tôi.

Horii Ayase theo học trường này từ khi còn tiểu học, nghe nói ba của cậu ta đang điều hành một công ty, thành tích học tập ưu tú, tính cách cũng hòa đồng. Ngoại hình cũng rất xinh đẹp, là hình mẫu lãnh đạo của lớp chúng tôi. Từ kiểu tóc, đồng phục đến đồ dùng cá nhân đều rất có cá tính. Có thể nói phong cách của cậu ta đã đạt tới cảnh giới hoàn hảo để vẫn tôn lên vẻ đẹp bản thân nhưng cũng không vượt quá giới hạn cho phép của trường. Có rất nhiều người hâm mộ và học theo cách ăn mặc của cậu ta.

Một người như vậy tại sao hôm qua lại bám theo tôi?

Tại sao khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, cậu ta lại đỏ mặt chạy trốn?

Chẳng lẽ chủ nhân của những bức thư đó thật sự là Horii sao?

Tôi không thể nghĩ ra lý do nào khác được.

Sáng hôm nay, trong tủ giày, tủ khóa hay hộp bàn của tôi đều không có lá thư nào. Chuyện này càng khiến tôi tin chắc Horii chính là người đã viết những bức thư đó.

Tôi rất muốn hỏi trực tiếp cậu ta. Nhưng người xung quanh cậu ta đông quá, tôi không cách nào tiếp cận được.

Horii vẫn đang cười mà không nhìn về phía tôi dù chỉ một chút.

A, tò mò quá.

Cứ như vậy, giờ học bắt đầu, cảm giác xao động trong tôi càng nhiều hơn.

[Giờ nghỉ giải lao sau tiết 1]

Tôi đứng dậy nhanh hơn bất kì ai và đi về phía Horii.

Mấy cô bạn ngồi xung quanh cậu ta đều giật mình ngược lên nhìn tôi.

Horii cũng ngược lên nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.

Không phải là biểu cảm kinh ngạc mà tôi nhìn thấy hôm qua, mà đó chỉ là sự khó hiểu không biết tại sao tôi lại tới gần cậu ta.

Nhưng càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy thái độ của cậu ta mất tự nhiên.

Tôi cúi xuống nhìn vào tập vở của Horii đang mở ra trên bàn, khi thấy nét chữ giống hệt với trong những bức thư, trái tim tôi đập mạnh.

Quả nhiên cậu ta là người gửi những bức thư đó...!

- N-này, hôm qua chúng ta đã gặp nhau ở bên ngoài trường phải không?

Horii vừa thản nhiên thu dọn sách vở vừa trả lời tôi.

- Ồ, vậy à? Mắt mình kém lắm. Chắc là không nhận ra bạn rồi.

Thanh âm lạnh nhạt. Đó không phải sự lạnh nhạt miễn cưỡng, giọng nói của cậu ta ám chỉ rất rõ rằng cậu ta hoàn toàn không quan tâm hay có hứng thú với tôi.

Lòng tôi chợt nguội lạnh.

- Người gửi những bức thư đó không phải là Horii à?

Thấy tôi nói với vẻ trách cứ, Horii trả lời.

- Cậu đang nói chuyện gì vậy? Mình nghe không hiểu gì cả?

Rồi cậu ta quay sang bên cạnh.

- Nè, mình tìm được một tiệm bánh vòng ngon lắm. Ra về tụi mình tới đó đi?

Những cô gái khác ngay lập tức đáp lời.

- A, ý hay đây.

- Mình cũng đi.

Xung quanh Horii lại trở nên náo nhiệt.

Tôi hoàn toàn bị đá ra khỏi vòng tròn của họ.

Tan học, tôi tới thư viện mượn quyển Bữa sáng tại Tiffany.

Cả ngày hôm nay tôi đều bị Horii ngó lơ.

Rõ ràng hôm qua cậu ta còn đỏ mặt bỏ chạy. Vậy mà hôm nay lại thản nhiên mỉm cười bước qua trước mặt tôi.

Đương nhiên hành động của Horii khiến tôi rất khó chịu, tuy nhiên tôi lại càng khó hiểu về việc tại sao cậu ta lại có thái độ như vậy, cũng như muốn biết về ý đồ thật sự của cậu ta.

Tại sao Horii mỗi ngày đều gửi cho tôi vài lá thư? Tại sao cậu ta lại muốn che giấu chuyện đó?

Vừa viết thư cho tôi nhưng lại mặc kệ tôi?

Horii từng viết trong thư rằng quyển sách yêu thích của cậu ta là Bữa sáng tại Tiffany. Rằng cậu ta thấy nữ chính Holly và mình rất giống nhau. Càng đọc thì cậu ta lại càng xúc động trước những lời nói và hành động của Holly.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế trong góc đọc sách, sau đó mở ra tờ bìa có màu xanh lục bảo và viền vàng kim, rồi bắt đầu đọc.

Tiffany là tên của một cửa hàng cao cấp chuyên bán đồ trang sức bằng bạc. Cho dù là một người rất ít đọc sách như tôi thì cũng biết tới tên của quyển sách này. Dù sao thì Audrey Hepburn cũng từng đóng vai chính trong phiên bản điện ảnh chuyển thể.

Hepburn và Horii đều có một cặp mắt to khiến người ta ấn tượng, hai người cũng rất hấp dẫn. Mà nhắc mới nhớ, Horii nghe rất giống với Holly. Cũng có thể vì vậy mà cậu ta nghĩ rằng hai người rất giống nhau chẳng.

Vừa suy nghĩ vẩn vơ, tôi vừa lật những trang sách. Trong đầu tôi, Holly có khi thì biến thành Hepburn, có khi lại biến thành Horii Ayase.

Nhân vật chính của tiểu thuyết này là một chàng thanh niên với mộng tưởng trở thành tác giả. Tính tình hiền lành, nhút nhát. Holly sống trong cùng một căn hộ với anh ta. Trên hòm thư có ghi "Ms. Holly Golightly" và dòng chữ "Đang đi du lịch".

Holly là một cô gái đáng yêu và tùy hứng, thường hay qua lại một cách tự do giữa những mối quan hệ với đàn ông. Mặc dù trong đó cũng bao gồm những toan tính, nhưng cô ngây thơ như một người thiếu nữ khiến người ta không thể căm ghét được, cuộc đời của Holly bị bao quanh bởi sự bí ẩn.

Chàng thanh niên yêu Holly.

Holly từng nhò vãi, tỏ ra thân thiết với anh ta, nhưng không đáp lại tình cảm.

Cô đang yêu một người khác.

Trong phần giới thiệu về Holly có ghi thế này.

"Cô ta là hiện thân của sự dối trá."

Đối với nhân vật chính, Holly không dối trá.

Cô vẫn tồn tại, là một người con gái đầy sức hấp dẫn. Và điều đó cũng không hề sai.

"Bởi vì cô ta là một kẻ giả mạo chân chính. Từ tận đáy lòng, cô ta tin tưởng vào sự giả mạo của mình. Cho nên sẽ không có ai có thể vạch mặt cô ta."

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy đồng cảm.

Holly không phải là một người con gái trong ảo ảnh, cô ta vẫn đang tồn tại thật sinh động, vẫn đang làm những điều mà cô ta muốn làm. Tôi nghĩ trong

hiện thực cũng có những cô gái như vậy.

Mặt khác, Holly không đặt tên cho con mèo mà cô nuôi.

Chính cô đã nói rằng mình không có tư cách để đặt tên cho nó. Chúng ta không phải là đồ vật của ai cả, bởi vì chúng ta tồn tại một nhân cách độc lập. Cho đến khi tìm được nơi mà tôi có thể hòa làm một thể với mọi thứ, tôi không muốn sở hữu bất cứ thứ gì cả...

Tôi thờ dài khếp sách lại. Khi viết trong thư rằng mình rất giống Holly, Horii đang suy nghĩ điều gì vậy.

Cô gái có tên Horii Ayase là một người vui vẻ, hòa đồng, lúc nào cũng được mọi người chú ý, trở thành trung tâm của các câu chuyện, tựa như Holly.

Tuy nhiên, có lẽ trái tim cậu ta cũng đang bị thứ gì đó dơ bẩn ăn mòn giống như Holly.

Mang theo bí mật nào đó giống như Holly.

- Ừ, chẳng hiểu gì cả.

Tất cả những điều này đều là suy nghĩ chủ quan của tôi về Horii. Tôi hoàn toàn không biết gì về con người có tên là Horii cả. Quả nhiên tôi chỉ có thể nói chuyện trực tiếp với cậu ta sao.

Tôi bỏ lại quyển Bữa sáng tại Tiffany lên giá sách rồi rời khỏi thư viện.

- Tôi phải làm sao mới nói chuyện được với Horii nhỉ...

Nhìn từ thái độ hôm nay của cậu ta, việc này có lẽ còn khó hơn là được 100 điểm môn Toán.

Trong khi tôi còn đang suy tư bước đi trong hành lang...

- Em Kojika~

Takeda xuất hiện ở phía đối diện.

Tôi tròn tròn hai mắt.

Takeda đang ôm một em bé mặc đồ trẻ em hình quái thú trước ngực.

- Hi hi, bé Yuu đây. Gào.

- Đ-Đứa bé này là ai! Chẳng lẽ là!

- Là con của cô đấy~

- Hả!???

N-N-Nói vậy, cha của nó là Sakurai!?

Trong lúc tôi đang bối rối thì những học sinh xung quanh vây lại.

- A, em bé này!

- Đáng yêu quá!

Takeda vừa cười vừa nói.

- Đây là con của cô Yokoyama đang nghỉ thai sản. Bé trai này tên là Yuu~
Vì muốn mọi người xem bé nên cô xin mượn bé một lúc.

- Này Takeda, không phải vừa nãy cô nói nó là con của cô sao!

Tôi tức tối định phát tác, nhưng ý nghĩ muốn vươn tay ra ôm lấy đứa bé
cứng nạng lại chiến thắng.

- Bé Yuu trông có vẻ thích em Kojika lắm đấy~

- Hả, v-vậy sao.

Tôi khẽ đưa chạm vào những ngón tay nhỏ xíu. Thằng bé ngược lên nhìn tôi với ánh mắt đen láy, rồi cười rộ lên.

Đáng ghét, dễ thương quá!

- Hì hì, bé Yuu ngoan chưa kìa.

- Takeda, để tôi ôm thằng bé thêm chút nữa.

- Nhưng mà cô cũng muốn~

- Cô Chii, em cũng muốn~

- Cả em nữa.

- Bé Yuu nổi tiếng ghê. À nhưng mà mọi người đừng bu lại đông quá, sẽ dọa bé giật mình đấy.

Takeda cười rạng rỡ rồi cúi đầu xuống nhìn đứa bé trong tay, đúng lúc mọi người kêu lên để tỏ sự bất mãn.

- A, Ayase!

Tôi giật mình ngẩng đầu lên.

Horii đang đứng đó, trên vai khoác cặp sách.

- Con của cô Yokoyama nè! Ayase cũng tới xem đi.

Khuôn mặt của Horii tái xanh, cậu ta đứng bất động ở đó. Vẻ mặt của cậu ta lúc này trông thật đáng sợ.

Ban đầu tôi cứ tưởng sự hiện hữu của tôi khiến cậu ta tức giận.

Nhưng không phải, trông cậu ta kì lạ lắm.

- Em làm sao vậy, em Ayase? Trong người không khỏe à?

Takeda bước tới với vẻ lo lắng.

Đúng lúc này, Horii đưa hai tay ra như muốn đẩy Takeda và hét lên.

- Đừng tới đây! Không muốn, em bé, đừng để nó tới gần tôi!

Âm giọng của Horii cao vút, khuôn mặt cũng vắn vẹo vì sợ hãi và chán ghét.

Em bé gào khóc.

Horii sững người, sau đó vội nói với vẻ bối rối.

- E-Em bị cảm... sợ sẽ lây cho em bé... e-em xin lỗi.

Nói xong cậu ta quay người chạy đi.

- Ayase!

Những người bạn của Horii vội đuổi theo cậu ta.

Takeda vừa cố đỡ dành em bé đang khóc vừa lăm bầm.

- Em Ayase làm sao thế nhỉ?

Tương tự ngày hôm qua, tôi cũng đứng như trời trồng nhìn về hướng Horii biến mất.

Có lẽ tôi nên đuổi theo. Nhưng mà tôi không phải là bạn của cậu ta... ý

nghĩ đó khiến chân tôi không tài nào di chuyển.

Sau khi Takeda ôm em bé đi trả cho cô Yokoyama, tôi cũng rời khỏi trường.

Trong tủ giày không có lá thư nào cả.

Mang theo cảm giác mất mát, tôi đi ra khỏi cổng trường, vừa đi được một lúc thì có ai đó từ đằng sau nắm lấy hai vai tôi.

- !

Sầm sỡ! Vừa nghĩ như vậy, tôi liền quay đầu, thì thấy Sakurai đang đứng đó với vẻ mặt nham nhở.

- Yo, nai con. Cuộc nói chuyện với cô bé Tiffany đó thế nào rồi.

Tôi dùng hết sức đâm thật mạnh vào bụng của Sakurai.

- Ui da, tự dưng em làm cái gì vậy.

Sakurai gặp người lại cười gượng.

Tôi nhú mày nói với một cách không cam lòng.

- Hoàn toàn không đâu vào đâu cả. Tôi còn chẳng biết tại sao nữa.

Sakurai dẫn tôi vào một tiệm đồ ăn nhanh gần đó.

- Em cứ chọn món mình thích, anh bao.

- Có mỗi đồ ăn nhanh mà cũng làm bộ làm tịch.

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng tôi vẫn rất cảm kích anh ta đã chịu lắng nghe câu chuyện của tôi.

Trong khi tôi vừa ăn hamburger, khoai tây chiên, bánh táo vừa kể chuyện, thì Sakurai chỉ chống cằm lắng nghe.

Thật không cam lòng.

Bình thường cà lơ phất phơ là thế, vậy mà bây giờ trông anh ta lại như một người rất giỏi lắng nghe.

- Không biết tại sao Horii lại sợ hãi như vậy khi thấy em bé nhí. Trông chẳng giống tính cách của cậu ta chút nào cả. Vốn dĩ cậu ta là một người vui vẻ, thông minh, được mọi người hâm mộ.

Khi bị cậu ta làm lơ, tôi rất không cam lòng. Chẳng hiểu sao lại thấy thật thảm hại, rất đau lòng.

Mặc dù tôi đã định sẽ quên đi những lá thư đó, cũng mặc kệ không quan tâm tới Horii nữa, nhưng rồi chẳng hiểu sao tôi lại vẫn đi đọc Bữa sáng tại Tiffany ở thư viện.

Sau đó, tôi bắt đầu nghĩ, liệu Horii có phải cũng mang theo nỗi khổ tâm nào đó không thể nói với người khác như Holly không. Tôi đúng là đồ ngốc...

Vừa nói ra những lời này, tôi cũng tự khiến cho bản thân bị tổn thương, ngực tôi nhói lên.

Tôi đúng là đồ ngốc.

Nhưng vì ở trường tôi không có bạn, cho nên những bức thư đó đã khiến tôi háo hức thêm một chút.

- Nai con không phải là đồ ngốc.

Sakurai ngồi đối diện tôi và nói với ánh mắt dịu dàng.

- Việc nghiêm túc lo lắng cho đối phương như vậy có gì xấu chứ. Nai con cũng muốn trở thành bạn với Tiffany đúng không.

- Đ-Đừng có đặt tên kì cục cho người khác như vậy. Hơn nữa, cho dù tôi lo lắng cho Horii thế nào đi chăng nữa thì cậu ta cũng mặc kệ tôi rồi. Chuyện đứa bé có lẽ cũng là vì cậu ta không muốn đứa bé lây cảm như đã nói...

- Thật vậy sao?

- Chứ còn gì nữa. Trên đời này làm gì có ai ghét em bé chứ.

- Có Chii đấy.

- Hả...

Sakurai cầm lấy ly cô ca và uống một ngụm lớn không dùng tới ống hút.

- Chii nói cậu ấy ghét bọn nó tới mức da gà nổi khắp toàn thân. Nói đúng hơn là sợ. Có lúc còn nôn thốc nôn tháo. Chii không thể nghĩ rằng những em bé đó rất đáng yêu được...

- Anh đùa tôi đây à! Takeda cưng nựng con của cô Yokoyama đến thế cơ mà! Ôm chặt, rồi còn cúi xuống nhìn nó cười nữa...

Nói được một nửa, giọng tôi nghẹn lại. Bởi vì Sakurai đang nhìn tôi với một nụ cười cực kì chua chát.

- Chii rất hồ thẹn vì những chuyện đó... hồ thẹn vì bản thân không thể muốn ôm lấy đứa bé và cưng nựng chúng...

Tôi nhớ lại vẻ mặt trống rỗng như búp bê của Takeda vào cái đêm ở công viên, sống lưng tôi lạnh buốt.

- Cậu ấy rất hồ thẹn vì không thể cảm nhận được những điều mà người

khác vẫn cảm nhận một cách bình thường... hồ thẹn tới mức... muốn chết đi.

Tôi nơm nớp hỏi lại.

- Không thể cảm nhận... ý anh là cô ấy không có cảm xúc hả?

Giống như búp bê?

- Không phải, Chii vẫn có được phần lớn mọi cảm xúc của một người bình thường như đau khổ, buồn bã, xót xa, v.v... Chỉ là, cậu ấy không thể cảm nhận được nỗi buồn đối với một việc khiến phần lớn mọi người buồn khổ. Hay những thứ thường người ta cho là đáng yêu thì Chii lại không hề thấy như vậy. Nai con này khi trông thấy em bé, em đã nghĩ nó thật đáng yêu và muốn ôm lấy nó phải không?

-... Ừm.

- Vậy, nếu như nhận thức chung của toàn bộ nhân loại là em bé không đáng yêu, mình không muốn nhìn thấy em bé, vậy em sẽ thấy thế nào?

- ... T-Tôi không biết, nhưng có lẽ tôi sẽ rất hỗn loạn.

Em bé rõ ràng là một sinh vật hạnh phúc, đáng yêu như vậy, mềm mại như vậy, khiến người khác muốn bảo vệ như vậy... làm sao lại có thể nghĩ nó không đáng yêu chứ.

Tuy nhiên, nếu như tất cả mọi người đều chán ghét và nói rằng nó không đáng yêu, mà chỉ có một mình tôi cảm thấy nó đáng yêu, chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ rằng tôi thật kì lạ. Tôi sẽ lo nghĩ về chuyện này, và từ nay về sau không dám nói nó đáng yêu nữa.

Việc không có cảm giác chung với người khác chắc hẳn là một việc rất đáng sợ.

Takeda là như vậy sao?

Lòng bàn tay tôi rịn mồ hôi, tôi khẽ hỏi với giọng khàn khàn.

-... Takeda ở trong trường học... không phải là Takeda thật sự sao?

Câu trả lời của Sakurai đơn giản đến mức khiến tôi nhụt chí.

- Không, đó cũng thật sự là Takeda Chia.

Sau đó, vẻ mặt anh ta lại trở lại như bình thường.

- Chuyện vừa rồi là bí mật giữa anh và nai con thôi nhé. Bởi vì Chii đã thích nai con rồi, cho nên anh muốn nai con biết được việc này.

- Hà, t-thích ư?

Không phải Takeda đối với ai cũng như vậy sao. Vui vẻ, nói nhiều.

- Chà, nói chung là con người có rất nhiều mặt. Chắc hẳn Tiffany cũng như vậy. Theo quan niệm của anh thì những mặt đó cũng không phải là giả dối, bất luận mặt nào thì cũng là bản thân cả. Cho nên dù là Chii nào thì anh cũng rất yêu cậu ấy.

Sakurai híp mắt lại nói như vậy.

Mặc dù giọng điệu của anh ta nghe rất thân nhiên, nhưng biểu cảm lại thật dịu dàng, ngọt ngào và sâu đậm.

Tim tôi bất giác đập nhanh hơn.

- Anh nghĩ sẽ thật tốt nếu nai con có thể trở thành bạn bè với cả Tiffany bên ngoài và Tiffany bị ẩn giấu bên trong. Anh có cảm giác Tiffany vì muốn nai con tìm hiểu bản thân nên mới gửi đi tín hiệu SOS đấy.

Horii, gửi cho tôi, tín hiệu SOS ư...?

Về sau, Sakurai bắt đầu huyền thuyên, nào là bản dịch Bữa sáng tại Tiffany của Haruki là tuyệt nhất, rồi thì nó có vị như bánh scone phết đầy bơ lạc đặt trên chiếc đĩa bằng bạc, sau khi ăn xong, dư vị và hương thơm vẫn còn lưu lại trong miệng. Rồi thì Những giọng nói khác, căn phòng khác của Capote cũng rất khá...

Ngày hôm sau. Từ sáng sớm trông Horii đã có vẻ nôn nóng.

Trước khi tôi kịp mở miệng gọi cậu ta thì Horii đã mím chặt môi bước qua bên cạnh tôi. Sắc mặt cậu ta trông còn tái xanh hơn hôm qua. Khi một người bạn của Horii hỏi với vẻ quan tâm...

- Ayase, hay là bồ xin về sớm đi?

... Mình không muốn về nhà.

Thì cậu ta trả lời với giọng lạnh như băng như vậy, khiến đối phương không dám nói tiếp gì nữa.

Có lẽ chuyện này có liên quan tới việc cậu ta la hét dừng để em bé lại gần hôm qua.

Chỗ ngồi của tôi và chỗ ngồi của Horii nằm ở hai góc phòng học.

Tôi nhìn về phía cậu ấy thì thấy Horii đang khẽ liếc ra ngoài cửa sổ, bàn tay đặt trên bàn thì nắm chặt lại, nghiến răng nghiến lợi.

... Anh có cảm giác Tiffany vì muốn nai con tìm hiểu bản thân nên mới gửi đi tín hiệu SOS đấy.

Thật vậy sao... ngực tôi đau nhói khi nhớ lại những lời của Sakurai. Nhưng mà Horii, chỉ với những bức thư đó, tôi sẽ không thể biết được cậu

đang muốn gì.

Khi tôi đang mang theo tâm trạng nôn nóng nhìn Horii, thì cậu ta cũng quay sang nhìn tôi.

Ánh mắt yếu đuối như đang tìm kiếm một điểm tựa.

Trái tim tôi đập mạnh một cái, bờ vai khẽ lay động.

Khi mắt chúng tôi gặp nhau, trên khuôn mặt của Horii thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó cậu ta lại trừng mắt nhìn tôi.

Nhưng mà vẻ mặt đó nhanh chóng chuyển thành vẻ mặt như sắp khóc, cho nên cậu ta vội cúi đầu xuống.

Tôi phải làm sao bây giờ.

Cảm giác xao động không cách nào vơi bớt.

Tôi muốn hỏi Horii ngay bây giờ.

Rằng rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với cậu ta.

Sau khi hết tiết, tôi đi về phía Horii.

Như thế đã dự đoán được điều đó, Horii ngồi quay lưng lại phía tôi và bắt chuyện với một cô bạn khác.

-... Kojika đáng ghét thật nhỉ.

Rồi cậu ta nói như vậy với giọng khàn khàn.

Tôi dừng chân lại ngay sau lưng Horii.

Cô bạn vừa được Horii bắt chuyện bối rối nói.

- N-Này Ayase!

Tựa nhưng đang bị thứ gì đó dồn ép, Horii tiếp tục nói với ánh mắt âm u.

- Từ trước tới giờ vẫn bày ra bộ dạng coi bọn mình không ra gì, vậy mà đột nhiên lại giả vờ hiền lành đi bắt chuyện với từng người... chuyện tới bây giờ đã quá trễ rồi...

Những lời của cậu ta đâm vào ngực tôi.

Giả vờ hiền lành?

Chuyện tới bây giờ đã quá trễ rồi?

Cậu ta thật sự nghĩ như vậy sao?

- Cho nên mình mới viết thư cho Kojika. Nói là mình lúc nào cũng quan sát cậu ta. Mình chỉ định trêu đùa cậu ta một chút... Bình thường nếu nhận được những bức thư như vậy thì hẳn là sẽ thấy rất buồn nôn... vậy mà Kojika lại vui mừng...

Ngón tay tay tôi dần trở nên lạnh lẽo.

Chính tôi cũng không biết tại sao mình vẫn còn đứng ở đây.

- Đ-Đừng nói nữa, Ayase.

Sự im lặng bao trùm khắp phòng học, mọi người đều nhìn về phía chúng tôi.

Nhưng Horii không dừng lại. Cậu ta vẫn tiếp tục nói ra những lời cay độc, nhưng thể từng đó vẫn còn chưa đủ.

- Mấy bồ cũng không được nói chuyện với Kojika đâu đấy. Ngay từ đầu,

người không thêm để ý tới chúng ta là Kojika. Trong lớp học này không có học sinh nào tên là Kojika Rika cả.

Khi nhận được những bức thư đó, tôi đã rất vui vẻ...

Thì ra vẫn có người quan tâm...

Thì ra tất cả chỉ là một trò đùa sao?

Cậu ta đã cười khi thấy tôi bị lừa sao?

Việc các bạn học không nói chuyện với tôi cũng là do Horii ra lệnh sao?

Cho nên khi tôi bắt chuyện, mọi người mới tránh đi ánh mắt của tôi, giả vờ như không nghe thấy gì cả sao?

Tôi, đã nỗ lực rất nhiều... vậy mà Horii lại chỉ đang chơi đùa sao?

Nếu vậy, tại sao cậu ta lại nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối như vậy? Tại sao cậu ta lại viết trong thư rằng mình rất giống Holly trong "Tiffany"? Tất cả đều chỉ là một trò đùa của cậu ta thôi sao!?

Cơ thể lạnh lẽo dần trở nên nóng bừng lên, đầu tôi như sắp bốc cháy, cảnh vật trước mắt đỏ bừng, tôi bước về phía Horii rồi tát thật mạnh vào má cậu ta.

Âm thanh đó vang vọng khắp lớp học. Tất cả mọi người trong lớp đều sửng sốt nhìn tôi.

Vẫn nghiêng người như sắp ngã khỏi ghế, Horii ngược lên nhìn tôi sửng sờ.

- Đừng có giỡn mặt với tôi!

Tôi gào lên, cổ họng như sắp nứt ra.

- Tự ý đem những lá thư đầy ẩn ý đó bỏ vào hộp bàn rồi tú giày của người khác rồi nói đó chỉ là trò đùa! Đừng có nói dối!

Horii nhướn mày lên rồi cũng đứng dậy. Đồng thời cậu ta cũng cho tôi một cái tát.

- Tôi không nhớ mình đã làm gì để bị cậu gọi là nói dối!

Tôi cũng đánh trả.

- Vậy tại sao cậu lại nhìn tôi với vẻ mặt như sắp khóc đó hả!

Horii nhào về phía tôi, túm tóc, lấy chân giẫm đạp.

- Cậu nhìn nhầm thì có! Không chỉ cái đầu, ngay cả mắt cậu cũng có vấn đề rồi!

- Cậu thì khác gì hả, cái kiểu đi đứng nhìn phát ghét!

Tôi cũng không chịu thua mà đá trở lại. Sau đó tôi túm tóc cậu ta rồi tát liên tiếp.

Đối phương cũng đánh trả không hề kém cạnh. Cuối cùng chúng tôi lăn ra giữa sàn vật lộn.

Horii trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ.

Tôi cũng không chịu yếu thế.

- Nếu muốn tôi cứu thì nói ra đi chứ!!!

- A-Ai cần một kẻ như cậu cứu hả!

Horii đẩy tôi ra rồi đứng dậy cầm lấy một cái ghế giơ lên.

- Em Ayase, stop!

Takeda xuất hiện và đứng xen giữa tôi và Horii.

Cả tôi và Horii đều ngừng lại.

Takeda nhìn Horii đang giơ cái ghế lên, rồi nở nụ cười nói.

- Thiệt tình~, nghe tin em Ayase với em Kojika đang thi đấu đô vật mà cô giật hết cả mình. Chuyện thể này không được thực hiện ở lớp học~. Hai em phải được sự đồng ý của giáo viên rồi ra nhà thể dục chứ.

- ...

Horii run lấy bầy.

Trong mắt cậu ta hiện lên vẻ khó chịu.

- Nào, em Ayase. Nếu như em muốn chơi cùng với em Kojika thì chờ lát nữa tan học ba người chúng ta cùng chơi nhé? Cô sẽ lắng nghe câu chuyện của cả hai em. Đúng rồi, cô cũng sẽ pha trà sữa caramel nữa.

Takeda cười ăm ắp như mọi khi.

Giây tiếp theo, tiếng cửa kính vỡ vang lên loảng xoảng.

Horii vừa ném cái ghế vào cửa sổ.

- C-Cô...

Toàn thân cậu ta run rẩy, mặt mũi tràn đầy tức giận, rồi cậu ta hét lên.

- Cô thì biết cái gì chứ!

Rồi Horii chạy ra khỏi lớp.

Lần này tôi đuổi theo không chút do dự. Ánh mắt và giọng nói của Horii không bình thường! Tôi cảm thấy rất lo lắng.

Takeda cũng chạy theo sau lưng tôi.

Horii xuyên qua hành lang rồi lao xuống các bậc thang.

Trên đầu chúng tôi vang lên chuông báo tiết hai đã bắt đầu.

- Em Ayase, đợi đã!

- Horii!

Cho dù chúng tôi gọi với theo thì cậu ta vẫn tiếp tục chạy đi như không hề nghe thấy gì cả.

... Đáng ghét, Horii chạy nhanh đến thế này sao?

Nhìn cách cậu ta lao nhanh xuống cầu thang, cảm giác lo lắng trong tôi càng lớn hơn, sống lưng lạnh buốt.

Cứ như thế cậu ta không hề quan tâm tới việc bản thân sẽ gặp nguy hiểm hay bị thương.

Horii chạy thẳng ra cổng trường không quan tâm tới việc đổi giày, cậu ta chạy thẳng một đường từ sân ra tới cổng, sau đó tiếp tục đâm đầu chạy về phía trước.

Đèn báo sang đường đang là màu đỏ.

Hai bên có xe ô tô qua lại.

Cho dù vậy, Horii vẫn không dừng lại.

- Nguy hiểm! Horii!

Ô tô bấm còi liên tục.

Sau đó chiếc xe kịp dừng lại đúng lúc.

Horii tiếp tục chạy.

Horii, cậu ta làm sao vậy!? Tại sao cậu ta lại liều mạng đến vậy!

Tim tôi như sắp ngừng đập!

Đột nhiên Takeda ngồi thụp xuống giữa đường.

- C-Cô làm sao vậy!? Takeda!?

Nhưng Takeda chỉ tiếp tục run rẩy, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm xuống đất.

- Takeda, này! Takeda!

Tôi thử lay cô ta, nhưng Takeda vẫn nhìn chăm xuống đất, rồi cô ta nói với giọng như rặn ra.

- Cô... không sao cả. Chỉ là cô đứng không vững... em nhanh đuổi theo em Ayase đi.

Tôi lo lắng liệu có nên vứt bỏ Takeda một mình hay không.

Nhưng mà tôi lại không biết hiện tại Horii đang làm gì.

- Em sẽ quay lại ngay.

Sau khi nói xong, tôi đuổi theo Horii.

Horii chạy ngược lên dốc như phát điên, không tỏ ra chút mệt mỏi nào.

Trước mặt tôi là một cây cầu vượt cao nhìn xuống đường ray.

Horii dường như đang muốn trèo qua rào chắn.

- Đừng làm chuyện ngu ngốc, Horii!

Tôi chạy không kịp thở, vừa leo lên các bậc thang vừa hét lên.

- Ổn ào! Đừng tới đây!

- Đã có chuyện gì vậy? Đừng giữ nó trong lòng, hãy nói cho tôi biết đi!

Vẫn đặt một chân qua lan can, Horii lắc đầu thật mạnh.

- Các người chẳng biết gì cả!

Ngực tôi như có thứ gì vỡ vụn, cảm giác đau đớn xót xa trào dâng.

Tôi đứng trước mặt Horii và gào lên.

- Không có chuyện đó! Bởi vì tôi muốn biết thêm về cậu, tôi đã mượn đọc Bữa sáng tại Tiffany ở thư viện! Bởi vì cậu đã nói bản thân thích "Tiffany"! Rằng bản thân giống với Holly! Cho nên đừng nói rằng tôi không biết gì cả! Nếu như có điều gì tôi không biết thì cậu phải nói cho tôi, nếu không tôi sẽ thật sự không biết gì cả!!!

Horii nhìn tôi bằng hai mắt đắm lệ. Mái tóc lộn xộn dính trên má.

- Cậu không hiểu được. Bởi vì ba mẹ... sắp có Hajime rồi, họ không hề quan tâm tới cảm xúc của tôi nữa. Từ khi biết tới sự tồn tại của Hajime, họ chỉ chăm chăm vào đứa bé trong bụng... hoàn toàn không để ý tới tôi nữa!

Khuôn mặt của Horii nhăn nhúm lại, cậu ta gào lên.

- Tôi không phải là con ruột của ba mẹ!

Hả?

Tôi ghen lại. Chuyện đó... là sao?

- C-Chỉ có tôi là không thật sự thuộc về gia đình ấy. Vì mẹ không sinh con được nên ngày xưa đã nhận nuôi tôi từ cô nhi viện. T-Tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi, cho nên cũng không biết cha mẹ ruột của mình là ai...

Đầu tôi ong ong.

Horii là con gái nuôi ư?

Có lẽ tâm tình của nhân vật chính trong Bữa sáng tại Tiffany khi biết được lai lịch của Holly cũng giống như thế này.

- N-Nếu như tôi không nghe lời, tôi sẽ bị đưa trả về cho cô nhi viện, từ nhỏ tôi vẫn phải sống với nỗi sợ hãi đó. Tựa như Holly bị vết bẩn trong nội tâm ăn mòn, tôi sợ hãi, mỗi đêm đều giết mình tỉnh giấc. Vào sinh nhật khi tôi vừa trở thành học sinh trung học, ba đã chủ động xin nghỉ phép và tổ chức một bữa tiệc thật linh đình, tôi cứ nghĩ cuối cùng mình cũng trở thành một phần của gia đình... thế nhưng một ngày mẹ lại vui vẻ nói rằng "Mẹ có em bé rồi, sang năm em sẽ ra đời". Về sau, mỗi ngày tôi đều như đang đi trên bàn chông...!

Từ khi Hajime ra đời, mọi chuyện lại càng tệ hơn! Cho dù tôi nướng bánh chiffon thì ba mẹ cũng không vui mừng. Nhưng chỉ cần Hajime cười là họ sẽ chỉ biết quan tâm tới nó, cũng không nhận ra trà tôi pha đã nguội lạnh. Cho dù tôi dậy muộn suýt nữa trễ học vì ban đêm không ngủ được thì họ cũng không tức giận. Chỉ lo đưa sữa cho nó.

Hajime là con ruột của ba mẹ, còn tôi không phải, cho nên họ không còn quan tâm tới tôi nữa!

Đó là tại sao Horii lại nói mình giống Holly.

Tại sao cậu ta lại sợ em bé mà Takeda ôm trên tay.

Horii cũng cho rằng mình là một kẻ giả mạo như Holly.

Bên ngoài vui vẻ và thân thiện, được mọi người yêu quý. Nhưng Ms. Holly Golightly lại là một kẻ giả mạo, Horii hiểu rõ điều đó hơn bất kì ai, cậu ta sâu khổ vì vết bẩn trong lòng ngày càng ăn mòn trái tim.

Khi biết đứa bé được đặt tên là "Hajime", có lẽ cậu ta đã rất sốc.

Bởi vì cái tên đó có ý nghĩa rằng đối với ba mẹ cậu ấy, đứa bé vừa được sinh ra là đứa con đầu tiên.

Khi hiểu được tâm tình của cậu ta, tôi không cách nào nói ra được những lời an ủi.

Tôi chưa từng trải qua chuyện như cậu ta.

Nhưng, nhưng mà... tôi cũng từng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm và được Takeda cứu thoát.

Những người khác trong lớp sẽ không bao giờ hiểu được tâm tình của tôi!

Tôi phải nói điều gì đó! Horii sắp trèo qua cầu vượt và nhảy xuống đường ray rồi.

- Horii, quay lại đây đi! Cậu đã viết trên thư muốn nói chuyện với tôi mà đúng không? Tôi cũng muốn nói chuyện với cậu! Như vậy có lẽ tôi sẽ hiểu thêm về cậu hơn. Tôi cũng muốn cậu hiểu thêm về tôi. Được không, Horii,

cậu vẫn luôn quan sát tôi mà đúng không. Cho nên cậu mới biết tôi đã rất vui về khi nhận được những bức thư đó. Tôi cũng muốn có bạn bè. Bởi vì tôi lúc nào cũng trốn học, cho nên ở trong lớp tôi chỉ cô độc một mình, rất cô đơn và thảm hại.

Cho dù vậy, tôi vẫn muốn tới trường... và kết bạn!

Cho nên hãy quay lại đi Horii!

Hori hét lên với vẻ mặt yếu đuối.

- K-Không được nữa rồi. Bởi vì tôi vẫn luôn diễn trò... tôi còn làm ra những điều quá đáng như vậy, tôi không thể đến trường được nữa. Tôi không muốn đến trường nữa!

- Chuyện đó thì hai ta đều giống nhau mà.

- Không giống, K-Kojika... rất mạnh mẽ. Quả nhiên Kojika sẽ không hiểu được. Không có ai hiểu được tâm tình của tôi cả... tôi chỉ muốn chết đi cho rồi!

Horii giơ lên chân còn lại vòng qua lan can.

- Horii! Không được!

Trái tim tôi lạnh buốt, khi tôi vừa định lao tới.

- Đúng vậy, cô không hiểu được.

Một giọng nói đều đều lạnh như băng vang lên.

Horii sửng lại, mắt mở to.

Tôi cũng quay đầu.

Đứng ở đó là Takeda với vẻ mặt trống rỗng như búp bê.

Hết như đêm hôm đó.

Rõ ràng là đang vào giữa ngày hè, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy lạnh lẽo.

Một khuôn mặt trống rỗng, không chút tình cảm.

- Cô không hiểu được tại sao em Ayase lại muốn chết. Cô không hiểu được nỗi khổ của em Ayase. Cô không biết em đang sợ điều gì.

Takeda đưa ra những câu hỏi trong ánh mắt khó tin của Horii.

Bờ môi hơi hé ra của cậu ấy khẽ run rẩy.

Từng bước, từng bước một. Khuôn mặt Horii dần trở nên sợ hãi.

- Nỗi đau, sự đau đớn, buồn bã của em Ayase, cô hoàn toàn không hiểu. Cho dù em có rớt xuống dưới kia, bị tàu điện cán, nội tạng văng tung tóe, cô cũng không có suy nghĩ gì cả.

Takeda đã đi tới bên cạnh Horii. Rồi cô ta lại tiến thêm một bước, hai tay đưa ra với vẻ mặt đáng sợ như muốn đẩy Horii xuống khỏi cầu vượt.

Horii nghẹn ngào lẩm bẩm như cầu xin sự tha thứ.

- Không, em không muốn chết...

Tôi hét lên.

- Thế thì xuống đây đi, sang bên này, Horii!

Horii nhìn tôi do dự.

Tôi vươn tay ra.

- Tới đây! Horii!

Horii lại nhìn Takeda với vẻ sợ sệt, sau đó cậu ấy bắt đầu run rẩy đưa chân qua rào chắn định trèo trở về.

Đúng lúc này tàu điện chạy qua dưới cầu.

Bị bất ngờ, tay của Horii bị trượt.

Horii nghiêng ra ngoài.

- Horii!!!

Tiếng của tôi bị tiếng tàu điện lấn át.

Mồ hôi giọt xuống làm nhòe tầm mắt.

Thời gian chưa qua được một giây.

Nhưng đối với tôi nó dài chẳng khác nào một giờ.

Trong tầm nhìn mơ hồ, tôi chứng kiến cơ thể Horii dần nghiêng về phía đường ray như đang xem một bộ phim quay chậm.

Khuôn mặt của cậu ấy sợ hãi, miệng mở lớn như muốn cầu cứu.

Hai tay cậu ấy vung vẩy trong không trung.

Rồi chúng nắm lấy hai bàn tay.

Bàn tay đó kéo Horii qua khỏi lan can.

Tôi dụi mắt, tầm nhìn trở nên rõ ràng. Takeda đang nằm vật ra trên mặt

cầu, đề lên người cô ta là Horii.

Takeda duỗi thẳng tay chân ngược lên nhìn bầu trời với đôi mắt lạnh lùng.

Horiii ôm lấy Takeda và gào khóc.

- Em không muốn chết! Không muốn chết! Không muốn chết!

Sau đó.

Vẫn ngẩng lên nhìn trời bầu trời xanh thẳm với đôi mắt trống rỗng như búp bê...

Takeda vòng hai tay qua lưng Horii như ôm lấy một thứ gì đó rất quan trọng, rồi khẽ nói với giọng lạnh nhạt đều đều.

- ... Thế nên đừng bao giờ làm thế nữa nhé, em Ayase.

Trên đường về trường, Horii khóc suốt.

Tôi vừa đi vừa nắm tay cậu ấy. Horii cũng nắm tay tôi thật chặt.

Tôi vẫn không biết nên nói gì với Horii.

Có lẽ Horii cũng giống tôi, tôi có thể cảm nhận sự bối rối của cậu ấy qua bàn tay nắm chặt.

Cho dù vậy, chúng tôi vẫn nắm chặt tay nhau.

Takeda vẫn im lặng, trên mặt không lộ chút tình cảm nào.

Tôi không biết cô ta đang suy nghĩ điều gì.

Sakurai từng nói Takeda không thể cảm nhận được những thứ mà người khác cảm nhận.

Cho nên cô ta cảm thấy rất hồ thẹn về điều đó.

Vào lúc này đây, phải chăng Takeda cũng đang cảm thấy hồ thẹn...?

Cho dù vậy, người khiến Horii từ bỏ suy nghĩ về cái chết, và kéo cậu ấy qua lan can, lại chính là Takeda.

Cổng trường dần hiện ra.

Horii nhất định đang rất sợ hãi phải gặp lại những người khác. Bàn tay cậu ấy siết chặt hơn. Cho nên tôi cũng nắm lại thật chặt như muốn cố vũ cậu ấy.

Không sao đâu, có tôi ở đây rồi.

Đúng lúc này một người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy từ một bên cổng trường.

Anh ta vẫy tay với chúng tôi và nở nụ cười vô tư.

Sakurai...!

Anh ta lại tới trường nữa sao!?

Lần này anh ta tới đây làm gì vậy?

Lại còn vào lúc này nữa!

Từng câu hỏi hiện lên trong đầu tôi.

Trong khi tôi còn không biết làm thế nào thì Takeda đã lướt qua chúng tôi với vẻ mặt trống rỗng.

Cô ta nhanh hơn nhịp chân và tiến về phía trước.

Ánh mắt của Sakurai nheo lại dịu dàng, anh ta cũng mỉm cười và bước về phía chúng tôi.

Takeda càng bước nhanh hơn. Tôi không biết vào lúc này Takeda đang nhìn Sakurai với ánh mắt và khuôn mặt như thế nào. Tuy nhiên, Takeda đang đi nhanh về phía Sakurai như thế không chờ được dù chỉ một giây để trở về bên anh ta.

Ánh mắt của Sakurai cũng càng trở nên dịu dàng, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Takeda dần chạy chậm.

- Đó là... ai?

Horii ngơ ngác hỏi.

- Đó là...

Khi tôi định nói đó là bạn trai của Takeda, thì Sakurai đã dang rộng hai tay và nở nụ cười rạng rỡ.

Takeda lao vào vòng tay đó.

Sakurai ôm lấy cô ta với vẻ yêu thương vô bờ bến.

Takeda tựa đầu vào ngực Sakurai, Sakurai thì vòng tay qua lưng Takeda và áp mặt vào cổ của cô ta.

Hai cơ thể hoàn toàn trùng khít với nhau, những ngón tay nắm chặt như muốn xé rách lớp áo, đôi chân kiễng lên, bờ vai khom xuống. Tóc anh ta rũ lên cái cổ thon dài của Takeda.

Chúng tôi từng sờ nhìn cảnh tượng chỉ xuất hiện trong những bộ phim

truyền hình sến súa.

Tuy nhiên chúng tôi không thể cứ đứng mãi như vậy được.

Tôi và Horii nhìn nhau với vẻ ngượng ngùng.

Mặt hai chúng tôi đều đỏ bừng, chúng tôi trao đổi với nhau bằng ánh mắt.
"Phải làm sao bây giờ?"

"Đi chỗ khác?", "Nếu bị các giáo viên khác phát hiện thì sẽ rắc rối to", rồi vừa nắm tay chúng tôi vừa tới gần hai người họ.

Vì làm vậy, chúng tôi nghe được tiếng nước nở của Takeda.

- Em muốn... sinh con cho Ryuu...

Sakurai trả lời với vẻ mặt của một người vừa được ban cho điều hạnh phúc nhất trên đời.

- Ừm...

Chứng kiến cảnh tượng đó khiến cả hai chúng tôi đều thất thần.

Ngày hôm sau, Horii vừa nhét một cái bánh vòng tẩm đầy bột hạnh nhân vào miệng vừa nói với vẻ bất mãn.

- Có cảm giác lúc đó bọn mình đứng gần người như những con ngốc vậy. Trước đó còn đang lo lắng suy nghĩ nếu gặp mọi người thì phải làm sao, nhà trường liên lạc về nhà thì thế nào, thế mà thoáng cái mọi chuyện đều bay khỏi đầu.

- Ừ, dù gì cũng là trước mặt học sinh, lẽ ra cô ta nên ý tứ hơn.

- Sau khi quay lại lớp là lại biến thành Takeda như mọi khi.

- Năng lực biến hóa đó đáng sợ thật đấy.

- Đúng thế, lúc ở trên cầu mình còn tưởng sẽ bị cô Chii đẩy xuống nữa chứ.

Sau khi nói với vẻ bất mãn như vậy xong, Horii đột nhiên nghiêm mặt lắm bầm.

-... Khi ấy cô Chii đã kéo mình lại. Mặc dù bình thường cô ấy chỉ cười ngây ngô như trẻ con.

-... Đúng vậy.

- Cô Chii rốt cuộc là người như thế nào nhỉ?

- Tôi không biết. Nhưng cho dù là Takeda mặt vô cảm hay Takeda cười ngây ngô thì cũng đều là Takeda thật sự. Giống như Horii giả vờ ngoan hiền ở trường, Horii đang càu nhàu với tôi ở đây, Horii sợ hãi không chút tự tin, đều là Horii Ayase thật sự.

- Này! Sợ hãi là ý gì chứ!

Horii nhướn mày nói.

Rất dễ nóng giận, nhưng rồi lại ngay lập tức tự kiểm điểm, cho dù hờn dỗi thì ngoài mặt vẫn tỏ ra như không có gì, tất cả những điểm đó của cậu ấy vài ngày vừa qua tôi đều đã biết rõ.

... Thật ra từ năm ngoái mình đã để ý tới Kojika rồi.

Ngày hôm đó, hai chúng tôi bị bắt xin lỗi mọi người trong lớp, viết bản kiểm điểm, rồi phạt vệ sinh phòng hiệu trưởng... vừa lau sàn, Horii vừa đỏ mặt nói cho tôi biết mọi chuyện.

... Sau khi chúng ta lên lớp 8 và được học chung lớp, mình vẫn luôn chú ý tới Kojika. Bởi vì Kojika cho dù chỉ có một mình cũng không sao cả. Lúc đó mình nghĩ cậu thật mạnh mẽ.

... Nhưng đột nhiên Kojika lại cười nói chào hỏi mọi người, khiến mình rất khó chịu. Cho nên mình nói với mọi người không được nói chuyện với Kojika. Bởi vì mình không thích Kojika tốt với những người khác...

... Ba và mẹ đã bị Hajime cướp đi, nếu ngay cả Kojika cũng thuộc về người khác thì mình không biết phải làm sao nữa cả.

Thiệt tình, cho nên cậu ta mới trở mặt với tôi sao.

Tuy nhiên, khi Horii co người lại ngược lên nói xin lỗi, lòng tôi lại nín lại.

A, mình thật nhu nhược, y hệt như nhân vật chính trong "Tiffany".

Horii quả nhiên rất giống với Holly.

Cứ như vậy, chúng tôi dần dần hiểu nhau hơn. Vài ngày sau thì bắt đầu ngồi tán chuyện trong tiệm bánh vòng như hiện tại.

Khi nghe tôi hỏi chuyện trong nhà, Horii cau mày trả lời.

- Vẫn vậy, chỉ toàn quan tâm Hajime. Nhưng mà mình không còn lo lắng như trước nữa. Sau vụ đó ba mẹ mình với ba mẹ Kojika đều bị gọi tới trường, nhớ chứ? Thế là hôm đó vừa về nhà mình bị ba đánh đòn. Từ nhỏ tới lớn đó là lần đầu tiên ba đánh đòn mình. Mẹ cũng vừa khóc vừa mắng. Điều đó khiến mình nghĩ, cho dù mình không phải là con ruột, nhưng nếu không quan tâm tới mình thì họ cũng không giận đến thế, cho nên mình cũng cảm thấy thoải mái hơn rồi.

- Ủ, mình cũng bị la quá trời. Tiền tiêu vật tháng này bị cắt luôn một nửa.

- Oa, ghê quá.

- Cho nên phải gọi thêm một cái bánh vòng nữa, Horii khao.

- Này, mình tháng này cũng rất khó khăn á.

Chúng tôi nhao nhao.

Có lẽ cả tôi và Horii đều đang đi tìm nơi chôn mình thuộc về giống như Holly.

Không, không chỉ là chúng tôi, trong trường học, trong thị trấn này, hay trên thế giới đều có rất nhiều những người đang "du lịch".

... Nếu tìm thấy đâu đó trong hiện thực một nơi cho tôi cảm giác như của Tiffany thì tốt biết mấy, tôi sẽ chuẩn bị dụng cụ gia đình và đặt tên cho con mèo.

Vừa mộng mơ như vậy vừa tìm kiếm Tiffany của chính mình.

Trong Bữa sáng tại Tiffany thì Holly vì bị bại lộ những điều xảy ra trong quá khứ nên phải bỏ trốn, tuy nhiên ở phần cuối câu chuyện lại rạng rỡ một cách kì lạ.

Vài năm sau, nhân vật chính nghe được việc Holly đang ở châu Phi. Ở nơi đó, Holly sống một cuộc đời đầy tự do như ngày xưa, và kiên trì với cuộc đời của mình.

Holly cho dù là bây giờ thì cũng đang du lịch. Có lẽ cô đã tìm được một nơi giống như Tiffany.

Tôi không biết câu trả lời cho câu hỏi đó, nhưng khi nhớ lại cảnh tượng sến súa của Takeda và Sakurai, chẳng hiểu sao tôi lại có một cảm giác ấm áp và xấu hổ.

- Cô Chii và người bạn trai lãng tử của cô ấy sẽ kết hôn với nhau không nhỉ.

- Hừm, có khi là do bác sĩ bắt cưới đó.

Nếu là như vậy chắc hẳn mọi người sẽ rất bất ngờ.

Cho dù vậy Takeda chắc hẳn sẽ vẫn cười vui vẻ.

Trong đầu tôi hiện lên Takeda và Sakurai đang nắm tay nhau bước đi, ở giữa là một đứa bé trông rất giống hai người, họ cười rất hạnh phúc, đây có lẽ là một tương lai không tệ chút nào... tôi vừa nở một nụ cười phức tạp vừa nghĩ như vậy.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Thì Thầm Của Tên Hề

- Ồ, hôm nay có chương trình giảm giá hamburger cỡ bự này, ba con mình đi ăn không Haruto?

- Ba, con vừa ăn parfait sô cô la xong.

- Đó là điểm tâm. Còn bây giờ là cơm tối.

- Không được, mẹ dặn cơm tối phải ăn ở nhà.

- Thôi nào, trẻ con đừng bướng bỉnh thế. Maki đâu có cho con ăn đồ ăn nhanh đúng không. Ba sẽ để con được nếm hương vị của đồ ăn bình dân.

- Ba, ba vẫn chưa trả lời con khi nào ba tìm được việc.

- Nửa hả~~~ Ba đã nói với con đó không phải câu hỏi dành cho học sinh tiểu học rồi mà.

[Một ngày thứ Bảy của tháng Bảy]

Tôi ngẩn người nhìn Ryuu và một bé trai đối đáp trước tiệm hamburger.

Đứa bé đang nắm tay Ryuu và trông giống hệt cậu ấy đó là bé Haruto sao?

Thằng bé đã lớn như vậy rồi sao?

- Ồ? Chii!

Ryuu nhận ra tôi và mỉm cười.

Tôi cũng cười.

- Hôm nay anh đi chơi với bé Haruto à?

- Ừ. Anh định dẫn nó đi chơi trung tâm trò chơi hay công viên gì đó. Rốt cuộc lại bị kéo tới viện bảo tàng. Nghe nó luyên thuyên mà phát mệt luôn. À, đây là lần đầu tiên Chii gặp Haruto nhỉ?

- Ừ, chào cháu, Haruto.

Tôi khom người mỉm cười, Haruto cũng cúi đầu chào tôi.

- Cháu là Himekura Haruto. Cảm ơn cô vẫn luôn chăm sóc ba cháu.

Thằng bé nói với giọng còn hơi bập bẹ.

- Oa, cháu lễ phép quá. Giỏi ghê~

- Thiết tình. Trông nó chẳng giống trẻ con chút nào cả.

- Mặc dù ba cháu đã gây ra rất nhiều chuyện phiền toái, nhưng xin cô đừng bỏ rơi ba cháu ạ.

- Này!

- Ahaha, chẳng biết ai mới là người giám hộ của ai nữa~

Mặc dù sau đó chúng tôi nhanh chóng tạm biệt nhau, nhưng lòng tôi không thể bình tĩnh được.

Cảm xúc này là gì vậy nhỉ.

Trong cái nóng mùa hè như khiến mặt đường chảy nhựa, tôi vừa lau mồ

hôi trên trán vừa bước đi với tâm trạng xao động.

Tại sao khi nhìn thấy đứa bé đó tôi lại sốc như vậy nhỉ?

Từ trước đến giờ Ryuu vẫn thường xuyên kể cho tôi về bé Haruto mà?

Lần đầu tiên nó biết nói "dạ", rồi mặc dù cậu ấy định để nó gọi là daddy nhưng thằng bé chỉ gọi là ba, rồi thì mặc dù lớn lên đẹp trai giống ba nó nhưng tính cách kiêu ngạo chẳng khác gì Maki, mỗi lần gặp đều khuyên ba nó đi kiếm việc đi.

Mặc dù cậu ấy cần nhần rất nhiều, nhưng ánh mắt trìu mến và giọng nói vui vẻ của cậu ấy đã nói rất rõ một điều rằng cậu ấy rất tự hào về đứa con đáng yêu được ra đời vào năm Ryuu mới học lớp 11

Nhưng tôi chẳng cảm thấy gì cả.

Người "bình thường" khi gặp trẻ con hay những động vật nhỏ sẽ đều nheo mắt nhìn chúng với vẻ trìu mến một cách "bình thường", nhưng tôi thì lại chẳng thể nghĩ rằng những điều đó là dễ thương.

Khi tôi vẫn còn là học sinh tiểu học, một người họ hàng của tôi sinh em bé, mọi người cũng vây quanh đứa bé nói rằng nó thật dễ thương~ trông giống mẹ quá~ không không, đôi mắt này trông giống ba hơn~ rồi nhìn đứa bé một cách trìu mến và tranh nhau để được ôm nó. Khi ấy, tôi đã rất hồ thẹn.

Bởi vì mặc dù mọi người đều thấy đứa bé thật đáng yêu, nhưng tôi lại không hề cảm thấy như vậy.

Cho dù tôi cố gắng bắt bản thân nghĩ rằng chúng thật đáng yêu thì nội tâm tôi vẫn dần trở nên trống rỗng và lạnh lẽo.

Ôi, tại sao lúc nào mọi chuyện cũng như thế này. Tại sao khi mọi người

cùng chia sẻ niềm vui và nỗi buồn thì "cảm giác trống rỗng" đó lại kéo đến.

Tôi rất hổ thẹn về điều đó, tôi tự dặn lòng không được phép để ai biết về điều này, cho nên tôi mang lên chiếc mặt nạ dối trá và ôm lấy em bé, rồi cười nói "Đáng yêu ghê cơ~"

Thế là tôi lại càng hổ thẹn hơn, cảm giác tội lỗi vì đã nói dối như khiến tôi vỡ tung.

Thế nhưng Ryuu lại nói với tôi, rằng cậu ấy thích tôi, cho dù đó có là tôi dối trá, hay tôi trống rỗng.

Ở trước mặt Ryuu, tôi không cần phải nói dối hay cảm thấy hổ thẹn.

Khi Ryuu kể cho tôi về Haruto, tôi vừa nghe vừa cười hì hì nhưng thực tế lại không hề quan tâm, việc này Ryuu cũng biết.

Cho dù Ryuu và chị Himekura có em bé, thì Ryuu vẫn là của tôi.

Điều đó sẽ không thay đổi. Tôi tin chắc vào điều đó.

Cho nên từ trước đến nay tôi chưa từng một lần gặp bé Haruto.

Khi Haruto vừa mới sinh, Ryuu từng rủ tôi "Chii có muốn đi xem nó không?", nhưng tôi chỉ từ chối "Không, mình ghét em bé lắm".

Nhưng khi đột nhiên gặp bé Haruto đã lớn như vậy...

Hơn nữa bé Haruto trông giống hệt Ryuu trong những bức hình thuở nhỏ. Cứ như thế Ryuu hồi học tiểu học vừa bước ra từ trong ảnh.

Điều đó càng khiến lòng tôi dao động.

Rất rõ ràng, bé Haruto là con của Ryuu.

Chính tôi cũng không rõ tại sao bản thân đến lúc này rồi lại dao động vì một điều hiển nhiên như thế. Trong lòng tôi dần sinh ra một thứ cảm giác khó chịu.

Tại sao tôi lại không muốn gặp bé Haruto đến vậy nhỉ...

Tôi không muốn suy nghĩ đến câu trả lời cho vấn đề đó.

Chuông báo tin nhắn vang lên, tôi lấy điện thoại từ trong cặp ra thì thấy đó là tin nhắn của Ryuu.

"Anh đưa Haruto về xong rồi sẽ về nhà, em cứ làm cơm tối đi."

Tôi khẽ thở phào.

Sau đó tôi đi về hướng siêu thị.

Trong lúc suy nghĩ về thực đơn tối nay, những ý nghĩ về bé Haruto cũng dần tan biến.

- N-Nhiều đồ ăn thế.

Ryuu tròn mắt nhìn bàn ăn.

Trứng hấp củ cải và tôm, trứng xắt sợi xếp tỉ mỉ thành hình con lươn, bên trên có rắc hành lá, tempura cá điêu hồng cộng ngó sen và măng tây, rau luộc, vịt nướng hạnh nhân. Súp ngao có cho thêm rượu. Món nào cũng rất nhiều, món tráng miệng thì có cam và thạch đầy ắp cả tô. Tuy nhiên sự hài hòa về màu trong các món ăn đều rất lộn xộn.

- Hi hi, em phải bổ sung cho anh thật nhiều năng lượng để không bị cảm nắng.

- Ra vậy, món nào trông cũng ngon hết nhỉ. Lát nữa mình gói một ít đem

tới chỗ làm cho mẹ đi.

- Ừm, như vậy cũng được.

- Được rồi, chúng ta ăn thôi.

Ryuu ăn rất nhiều, đến nỗi tôi phải nhắc anh ấy không ăn nốt phần để dành cho mẹ.

Vừa ăn, Ryuu vừa nói chuyện của Haruto.

Như trông thằng bé rất giống cậu ấy, hay phải làm thế nào để trị thói lếu láo.

Như mọi khi, ánh mắt của anh ấy trông thật trù mẩn, giọng nói đầy vui vẻ.

- Thằng bé trông giống hệt... Ryuu vậy...

Tôi khẽ giật mình khi nghe thấy bản thân nói với giọng lạnh nhạt như vậy.

Ryuu hơi ngừng lại một chút, nhưng rồi lại ngay lập tức nở nụ cười vui vẻ và tiếp tục nói chuyện.

Ryuu rất nhạy cảm... có lẽ anh ấy đã nhận ra...

Tôi cố gắng cười.

Hì hì, hì hì.

Vừa cười vừa hi vọng nó có thể trở thành sự thật. Tuy nhiên, khi tôi đang dọn dẹp...

- Hôm nay em có ở lại không Chii?

Ryuu lại hỏi như mọi khi.

- Không, em phải về. Mai là thứ Hai rồi. Hơn nữa...

Tôi khẽ đẩy cánh tay của Ryuu đang ôm lấy vai mình, và cười nói.

- Em không muốn có em bé.

Ryuu im lặng, vẻ mặt anh ấy như có thứ gì đó đâm vào lồng ngực.

- Hì hì, thôi em về đây.

Tôi vẫy tay rời rời khỏi nhà của Ryuu.

Trên con đường đêm, tôi vừa bước đi vừa suy nghĩ.

Lý do mỗi khi nhớ tới bé Haruto là tâm trạng tôi lại trở nên bất an...

Nhất định là vì đứa bé đó khiến tôi liên tưởng tới việc "nếu như tôi và Ryuu có em bé".

Chuyện đó không thể xảy ra.

Tôi không muốn có em bé.

Chỉ cần có Ryuu là được rồi.

Nhưng... nhưng mà, nếu như, chỉ là nếu như, một ngày nào đó tôi có em bé... liệu tôi có thể yêu đứa con mình sinh ra với tư cách một người mẹ hay không. Tôi có thể nghĩ rằng nó thật đáng yêu không?

Nếu như ngay cả khi ở trước mặt mình là con đẻ mà tôi vẫn thấy trong lòng trống rỗng... không thể cảm thấy nó thật đáng yêu... mà chỉ có thể xem nó như một cục thịt ấm áp biết cất tiếng khóc... nếu thật sự là như vậy, có lẽ

tôi sẽ không còn tư cách của một con người nữa.

Trái tim tôi đau như bị ai tóm lấy, mồ hôi lạnh túa ra.

Tôi bước đi trong màn đêm tối mịt không trăng sao với vẻ mặt trống rỗng.

Tôi không cần em bé.

Tôi không muốn nhìn thấy đứa con của tôi và Ryuu.

Tôi lặp đi lặp lại những lời thì thầm này trong nội tâm.

-... Nếu có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi chứ. Quả nhiên là vẫn không thích được trường nữ sinh.

Giờ tan trường của ngày hôm sau. Em Kojika vừa giúp tôi chuẩn bị tài liệu ở phòng giáo viên vừa lầm bầm với vẻ giận dữ.

Hiện tại em Kojika đang bị các bạn trong lớp cô lập.

- Ủm ừm, khi mọi chuyện không thuận lợi thì tâm tình cũng sẽ trở nên khó chịu. Những lúc như vậy em cứ đến chỗ cô giải tỏa nhé, cô lúc nào cũng sẵn sàng cả.

-... Mỗi lần tôi đến không phải cô đều bắt tôi phụ việc vặt sao?

Vẻ mặt em ấy khi trừng mắt bĩu môi nói như vậy trông thật đáng yêu.

- Tôi cũng không có khóc lóc tới tìm cô an ủi. Tôi không có yếu đuối như vậy.

Em Kojika ưỡn ngực tuyên bố như vậy.

Trên thực tế thì cho dù bị cô lập thì em ấy cũng không chịu thua.

Buổi sáng, vừa bước vào lớp là em ấy lại mỉm cười chào mọi người trong phòng "Chào buổi sáng". Rồi cho dù bị giả vờ như không nghe thấy gì thì em ấy vẫn bắt chuyện với từng người và nói chào buổi sáng.

Cho nên mọi người dần dần cũng không muốn tiếp tục trò trẻ con này nữa. Tuy nhiên, chỉ là người đứng sau ra lệnh cho các em ấy phải mặc kệ em Kojika vẫn còn đó, cho nên mọi người tạm thời không có cách nào cả.

Tình hình của cô bé kia có chút phức tạp, có vẻ khó xử lý.

Nhưng chắc chắn Kojika sẽ không thua bởi một người như vậy.

Khi suy nghĩ về học sinh của mình, tôi lại cảm thấy an tâm vì bản thân đã có thể trở thành một người nghiêm túc.

Tuy nhiên thỉnh thoảng những khoảng thời gian trống rỗng vẫn đột nhiên ghé thăm.

Khi thấy bản thân lại sắp nhớ về bé Haruto, tôi vội mỉm cười.

-... Không sao đâu. Đến lúc đó em sẽ thấy việc kết bạn sẽ trở nên rất dễ dàng cho mà xem.

Em Kojika bấu môi nhìn tôi với vẻ nghi ngờ.

Ryuu nhắn tin cho tôi, tuy nhiên vì vẫn còn bận việc ở trường nên tôi trả lời anh ấy khoảng thời gian này có lẽ không nấu cơm được.

Chẳng hiểu sao tôi lại sợ gặp Ryuu.

Cứ như vậy, vài ngày sau, cô Yokoyama đang trong thời gian nghỉ thai sản mang theo em bé tới trường.

Sự trùng hợp này khiến tôi tự hỏi liệu đây có phải trò đùa của ông trời hay

không.

Mọi người ai cũng vây quanh em bé cười nói hớn hở.

- Tên bé là Yuuto. Chiết tự chữ Hán là Du trong "du nhiên" nghĩa là an bình, cộng thêm chữ Nhân là người.

Cùng Hán tự với bé Haruto... mặc dù chỉ là một cái tên rất thường gặp, nhưng lại khiến dạ dày tôi quặn lên.

- Cô Takeda cũng thử ôm bé đi.

- Oa, được không ạ?

Vừa cố ngăn mình không nôn thốc nôn tháo, tôi vừa nhận lấy thứ mềm nhũn được bao trong bộ đồ quái thú và mỉm cười.

- Chào bé, bạn Chia nè~

Đứa bé bật cười, giọng nó như cào xé vào trái tim tôi.

Hơi thở đầy mùi sữa của nó khiến mắt tôi hoa lên.

- Oa, bé cười này, đáng yêu quá, muốn mang về nhà quá đi~

Nói dối!

Tôi thầm trách cứ bản thân, trong nội tâm tôi càng lúc càng trở nên trống rỗng.

- Ôi~, sao em bé lại mềm mại thế này chứ. Mới ôm một cái mà đã thấy hạnh phúc rồi~

Tôi hoàn toàn không nghĩ như vậy!

Rõ ràng tôi ghê tởm nó, chỉ muốn ném nó đi!

- Cô Takeda, tôi có chuyện muốn nói với hiệu trưởng một lúc. Nhờ cô trông bé một lúc được không?

- Vâng, không sao ạ. À, em đưa bé đi gặp mấy em học sinh được không ạ?

- Ừ, nhờ cô nhé.

Tóm lại là tôi phải đưa sinh vật này cho ai đó càng nhanh càng tốt.

Tôi sắp không chịu được cảm giác trái tim càng lúc càng trở nên trống rỗng rồi.

Tôi đi ra hành lang và bắt gặp em Kojika ở đó.

Có vẻ em Kojika rất thích em bé, em ấy sờ em bé, trông vui vẻ tới mức mặt đỏ bừng đầy hưng phấn.

Các học sinh khác cũng tụ tập lại ồn ào "Đáng yêu quá~" "Cho em bế với~".

A... quả nhiên em bé rất "đáng yêu". Chỉ có tôi là thật kì lạ khi không nghĩ như vậy!

Nhưng tôi phải cười.

Nếu không các học sinh sẽ nghĩ tôi thật kì lạ...

Đúng lúc này.

- Ayase!

Horii Ayase xuất hiện.

Đó là trùm sò của lớp chúng tôi, là người đứng sau việc em Kojika bị cô lập.

Chẳng hiểu sao trông em ấy rất lạ. Vừa thấy em bé, mặt em ấy liền trở nên tái mét.

- Em làm sao vậy?

Khi tôi lại gần em ấy, em Ayase đưa hai tay đẩy tôi ra với vẻ sợ hãi.

- Đừng tới đây! Không muốn, em bé, đừng để nó tới gần tôi!

Em bé khóc rống lên.

- E-Em bị cảm... sợ sẽ lây cho em bé... e-em xin lỗi.

Em Ayase lấy cố như vậy trong khi vẫn run rẩy, rồi quay người bỏ chạy.

Chẳng lẽ em ấy cũng thấy ghét em bé sao...? Nhưng em Ayase là một cô nữ sinh bình thường mà, tại sao em ấy lại cư xử như vậy...?

- Ayase!

Những người bạn của Horii vội đuổi theo cậu ta.

Tôi vừa cố dỗ dành em bé đang khóc vừa lăm bắm.

- Em Ayase làm sao thế nhỉ?

Tôi có cảm giác chuyện gì đó sắp xảy ra.

Hôm sau, biết tin em Ayase và em Kojika đánh nhau trong lớp, tôi vội chạy tới phòng học.

Hai em ấy đầu tóc rối bời, má sưng lên, không để ý tới áo váy mà xông

vào nhau cào cấu đâm đá. Đặc biệt là em Ayase còn giơ cao ghế trông rất đáng sợ.

Tôi vội tách hai em ấy ra, và khuyên bảo dừng tay, nhưng em Ayase lại ném ghế vào cửa sổ.

- Cô thì biết cái gì chứ!

Rồi em ấy hét vào mặt tôi như vậy và chạy ra khỏi lớp.

- Horii!

Em Kojika vội đuổi theo sau, tôi cũng vậy.

Cô thì biết cái gì chứ...

Khi nghe những lời đó, tim tôi như bị dao đâm vào, tôi có cảm giác như một thứ cảm xúc nào đó đang bị cuốn đi.

Bởi vì như em Ayase nói, tôi chẳng biết gì cả.

Tôi phải làm sao bây giờ.

Nếu như lúc này "nó" lại tới thì tôi phải làm sao.

Ở thời điểm quan trọng như thế này nữa...

Nếu tôi lại không cảm thấy gì nữa thì phải làm sao.

Mang theo tâm trạng bất an đến khó thở, tôi đuổi theo em Ayase.

Em Ayase chạy xuyên qua cổng trường, khi nhìn thấy em ấy định băng qua đường khi đèn tín hiệu vẫn còn là màu đỏ, tôi nhớ lại bạn thân Shii vì tôi mà bị xe đụng chết.

Chiếc xe lao tới, bấm còi inh ỏi.

Rồi "ầm!" một tiếng trầm đục.

Shii ngã ra đường không cử động nữa.

Máu lan rộng khắp mặt đường.

Tôi đứng nhìn mọi chuyện xảy ra với đôi mắt trống rỗng.

Khi ấy, tôi đã không thể cảm nhận điều gì cả...!

Sức lực rời khỏi cơ thể tôi, tôi khụy xuống giữa vĩa hè.

Mặc dù chứng kiến em Ayase qua đường bình an, nhưng cảm xúc vẫn chưa quay trở lại với tôi. Cơ thể tôi không tài nào di chuyển được.

Em Kojika nhìn tôi với vẻ lo lắng, cho nên tôi nói với giọng run run "Em đuổi theo em Ayase đi".

Cho nên em Kojika chạy đi, bóng lưng của em Ayase và em Kojika dần trở nên nhỏ bé.

Tôi cũng phải nhanh đuổi theo mới được.

Nhưng tôi lại không thể đứng dậy.

Trái tim tôi không chịu chuyển động.

Tôi không cảm nhận được điều gì cả.

Nhưng, cho dù vậy... tôi phải đi. Bởi vì tôi là giáo viên của các em ấy...

Tôi thất thế đứng dậy, cuối cùng cũng bước đi được.

Những tia nắng ngày hè chiếu rọi ngay trên đầu, mồ hôi của tôi tuôn ra như tắm, cho dù vậy tôi vẫn không cảm nhận được sự ấm áp.

Tôi biết biểu cảm của mình đã trôi tuột đi trên khuôn mặt.

Tôi không còn đeo mặt nạ nữa.

Tuy nhiên bởi vì nghĩa vụ không thể tránh né, tôi vẫn tiến lên.

Khi tôi đuổi kịp hai em ấy thì em Ayase đã đặt một chân qua bên kia cầu, em ấy đang hét lên điều gì đó.

Rằng ba mẹ em ấy hiện tại không phải ba mẹ ruột, từ khi em trai ra đời tới giờ thì họ không cần em ấy nữa.

Em Kojika cố gắng thuyết phục nhưng em Ayase không chịu nghe.

Em ấy nói rằng không ai hiểu được tâm trạng của em ấy cả.

Tôi đứng trên cầu thang nhìn cảnh tượng này như đang xem một cảnh trong phim.

A, quả nhiên vẫn không được.

Lòng tôi vẫn trống rỗng.

Cho dù học sinh của tôi bị tổn thương, bị dồn vào đường cùng đến nỗi muốn nhảy xuống đường tàu thì lòng tôi vẫn không dao động.

Phải làm sao bây giờ... tôi phải làm sao bây giờ? Nếu cứ như thế này, tôi sẽ không chỉ mất tư cách làm người mà còn mất tư cách là một giáo viên.

- Tôi muốn chết!

Em Ayase hét lên như vậy.

Cái chân còn lại của em ấy cũng đã đưa qua bên kia cầu.

- Không được! Horii!

Em Kojika dừng lại.

Tôi bước đi về phía em Ayase.

- Đúng vậy, cô không hiểu được.

Cả em Kojika và em Ayase đều tròn mắt nhìn về phía tôi.

Chắc hẳn vẻ mặt không cảm xúc của tôi đang khiến các em ấy cảm thấy sợ hãi.

- Cô không hiểu được tại sao em Ayase lại muốn chết. Cô không hiểu được nỗi khổ của em Ayase. Cô không biết em đang sợ điều gì.

Tôi không hiểu.

Trái tim tôi càng lúc càng trở nên trống rỗng.

Những tình cảm mà một người bình thường nên có dần dần mất đi.

Em Ayase nhìn tôi với ánh mắt sợ sệt.

Tôi từ từ tiếp cận em ấy.

- Nỗi đau, sự buồn bã của em Ayase, cô hoàn toàn không hiểu. Cho dù em có rớt xuống dưới kia, bị tàu điện cán, nội tạng văng tung tóe, cô cũng không có suy nghĩ gì cả.

Đúng vậy, cho dù mọi chuyện thật sự xảy ra như thế, chắc hẳn tôi cũng sẽ

không cảm thấy điều gì cả.

Tôi không có tư cách làm người. Cũng không có tư cách làm giáo viên.

Tôi muốn chết!

Đúng lúc này, em Ayase khẽ lẩm bẩm.

- Không, em không muốn chết...

Em Kojika cũng hét lên sau lưng tôi.

- Thế thì xuống đây đi, sang bên này, Horii!

Em Ayase nhìn em Kojika với ánh mắt yếu đuối.

- Tới đây! Horii!

Em Ayase quay sang nhìn tôi với vẻ sợ hãi, lúc em ấy định đưa chân qua lan can, thì cơ thể em ấy nghiêng sang một bên.

Hai cánh tay vung vẩy trong không khí.

Cơ thể tôi di chuyển, hai tay tôi nắm thật chặt lấy cánh tay kia trước cả khi đầu óc kịp suy nghĩ. Sau đó tôi kéo thật mạnh.

Bởi vì dùng sức quá nhiều, tôi té ngửa ra nền bê tông.

Bên trên có thứ gì đó nặng đang đè lên người tôi.

Em Ayase đang túm lấy ngực tôi gào khóc rằng em ấy không muốn chết.

Lòng tôi vẫn trống rỗng, nhưng khi ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm, tôi bỗng nghĩ rằng cả mình và em Ayase vẫn đang còn sống...

Cho dù tôi trống rỗng tới thế nào, không thể có tình cảm đến đâu, thì tôi vẫn đã cứu được em Ayase...

Tôi vòng tay qua lưng em Ayase và nói với giọng của một giáo viên.

-... Thế nên đừng bao giờ làm thế nữa nhé, em Ayase.

Trên đường quay lại trường học.

Em Ayase không ngừng khóc. Còn em Kojika thì nắm chặt lấy tay em Ayase.

Tôi tiếp tục bước đi với cõi lòng trống rỗng.

Cảm xúc của tôi vẫn không quay lại. Dù vậy, tôi đã cứu được em Ayase, nên cho dù từ giờ trở đi không có cảm xúc nữa thì cũng không sao cả... khi tôi đang tự nhủ như vậy thì...

Tôi nhìn thấy Ryuu đang đứng trước cổng trường.

Không biết anh ấy đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Anh ấy ngẫu nhiên đi ngang qua?

Hay là vẫn đứng đợi ở đó suốt này giờ?

Ryuu nhìn tôi với ánh mắt vui vẻ, hai tay giơ lên cao.

Chúng tôi đã không gặp nhau kể từ cái đêm tôi nhìn thấy anh ấy đi với bé Haruto... tôi đã nói những lời quá đáng như vậy... nhưng ánh mắt và động tác của Ryuu vẫn không thay đổi... anh ấy vẫn đang đứng trong ánh mặt trời.

Cổ họng tôi khẽ run lên.

Trong đầu tôi âm vang tiếng chuông trong trẻo.

Cõi lòng trống rỗng như có thứ gì ấm áp trải rộng.

Một cách tự nhiên, đôi chân tôi bước nhanh hơn về phía Ryuu.

Khuôn mặt vô cảm trở thành như chực khóc.

Cả ngực và cổ họng của tôi đều run rẩy.

Ryuu nheo mắt cười trêu mếu rồi cũng cất bước đi về phía tôi.

... Cho dù là Chii dối trá hay Chii trống rỗng thì anh vẫn yêu em.

Đó là lời mà Ryuu vẫn luôn nói với tôi.

Mỗi lần nghe thấy câu nói đó, sâu trong nội tâm tôi lại trở nên ngọt ngào, ấm áp.

Tôi cũng thích Ryuu. Tôi cũng yêu anh ấy.

Cho nên... cho nên, Ryuu...

Khi tôi nhìn thấy bé Haruto trông giống hệt Ryuu, tôi bỗng nghĩ rằng nếu tôi có em bé, đó cũng sẽ là con của Ryuu... nhưng tôi không biết liệu mình có thể yêu thương nó không... cho dù đó có là con của người mà tôi yêu nhất...

Ryuu nở nụ cười và dang rộng hai tay, trông anh ấy rạng rỡ như bầu trời xanh thẳm mà tôi nhìn thấy ban nãy trên cầu.

Tôi lao vào vòng tay đó, khi Ryuu ôm lấy tôi, có lẽ nước mắt tôi đã chảy không ngừng.

Ryuu ôm thật chặt lấy tôi.

Cho dù tôi trống rỗng, tôi vẫn đã cứu được em Ayase.

Cho dù trái tim tôi không thể cảm nhận được điều gì, thì tay tôi vẫn đã duỗi về phía em Ayase.

Tôi ghen ngào nói với Ryuu.

- Em muốn... sinh con cho Ryuu...

Kể từ khi gặp bé Haruto, tôi vẫn luôn phủ định tâm nguyện này.

Tôi lo lắng, sợ hãi. Thế nhưng tôi tin tưởng vào bản thân khi đã lao lên cứu em Ayase vào lúc đó.

Tôi không mất tư cách làm người.

Ryuu ôm chặt lấy tôi.

Rồi anh ấy thì thầm vào tai tôi với giọng hạnh phúc.

- Ừm...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 3

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki.

Trên tay các bạn là tuyển tập truyện ngắn thứ 3. Tôi cứ viết hoài, thế là có một đồng bản thảo luôn.

Câu chuyện của Yuuka và thầy Mariya, và câu chuyện của Harune là hai câu chuyện mà tôi đã ấp ủ ý tưởng từ lâu.

Khi viết "Thiên thần", tôi đã rất thích Yuuka. Tôi nghĩ lần này mình đã có thể miêu tả rất nhiều điều về Yuuka trong khoảng thời gian từ truyện ngắn tới chính truyện, mặc dù có thể có một số chỗ hơi khác, nhưng tôi nghĩ mình đã lưu giữ được phần lớn những điểm đặc trưng của Yuuka.

Còn Harune thì tôi viết với tư cách là người kế thừa tình cảm của Yuuka. Cô bé liệu có thể làm được những điều mà Yuuka chưa thể hoàn thành không? Liệu cô bé có thể trở thành Senta của thầy Mariya hay không? Tôi xin dành điều này lại cho sự tưởng tượng của độc giả.

Ngoài ra rất cảm ơn anh Higuchi vì đã giải thích và đưa ra lời khuyên giúp tôi về các vấn đề liên quan tới âm nhạc trong truyện.

Còn câu chuyện của Takeda và Kojika thì "Lạc đường" được đăng trên bản Web, trong khi đó "Cố gắng" là tôi viết thêm. Đây cũng là một câu chuyện mà tôi đã ấp ủ từ lâu.

Như các bạn cũng thấy, so với "Tên hề" trong chính truyện thì Takeda đã trưởng thành hơn rất nhiều. Chắc hẳn cô bé sẽ vượt qua được những phiền não của bản thân.

Còn Ryuuto thì, hi vọng cậu ấy sẽ kiếm được việc làm (Cười). Tôi có cảm giác cậu ta sẽ làm nghề tự do suốt... Nhưng mà dù sao xung quanh Ryuuto cũng toàn những người tài giỏi cả, nên chắc cậu ta sẽ không sao đâu.

Quyển sách này sẽ xuất bản ngay trước khi phiên bản điện ảnh của Cô gái văn chương được công chiếu.

Nhân cơ hội này, tôi cũng xin phép truyền đạt một điều rất quan trọng cho mọi người. Mặc dù bây giờ nói thế này có lẽ hơi trễ, tuy nhiên nếu không nói ra thì tôi sẽ rất phiền não, cho nên tôi quyết định vẫn sẽ nói ra. Đó là...

Xin hãy đọc bộ truyện này theo thứ tự!

Còn nữa, một yêu cầu khác cũng rất quan trọng.

Xin hãy đọc "Tinh linh nước" sau khi đọc "Người hành hương" và trước "Nhà văn"!!!

Thứ tự sẽ là:

Cô gái văn chương và Người hành hương than khóc

Cô gái văn chương và Tinh linh nước mang hoa mặt trăng

Cô gái văn chương và Nhà văn hướng về chúa trời (Tập 1)

Làm ơn đừng bỏ qua "Tinh linh nước". Ngoài ra cũng đừng đọc "Tinh linh nước" ngay sau khi đọc "Hồn ma". Mặc dù tôi biết rõ những ai đã đọc tới đây thì 99% đều đã đọc xong chính truyện rồi, nhưng tôi vẫn muốn đưa ra lời yêu cầu này. Nếu các bạn có bạn bè chuẩn bị đọc bộ truyện này, xin hãy truyền

đạt "trình tự phát hành" cho họ biết.

Được rồi, tiếp theo là phần thông báo. Tập 2 của Cô gái văn chương và công thức nấu ăn ngon của chị Hiyomaru Akira đã phát hành vào tháng 4 vừa rồi! Vở kịch rồi của Kotobuki và Akutagawa rất đáng yêu, tôi rất đề cử các bạn tìm đọc!

Ngoài ra thì trên ASUKA cũng bắt đầu cho đăng sê ri "Nhà thơ" của Cô gái văn chương rồi!

Tôi rất háo hức với phiên bản truyện tranh của Sorimachi và Mori.

Ngoài ra thì fanbook và DVD liên quan tới phiên bản điện ảnh cũng sẽ được phát hành. Còn có sự kiện liên hợp tổ chức với Pizza Hut trong thời gian giới hạn về quán cà phê của Cô gái văn chương, nếu bạn quan tâm xin xem qua trang chủ.

Tập tiếp theo sẽ là Lễ tốt nghiệp của Cô gái văn chương Tập sự. Hẹn gặp lại các bạn vào mùa hè.